

Jur. rel.
1650r

J. rel.

Christopoulos

1650^r

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΟΥ

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
ΗΤΟΙ**

Συλλογή κατὰ χρονολογικὴν τάξιν καὶ καθ' ὕλην τῶν
δοθεισῶν ἐξηγήσεων ἐπὶ ζητημάτων ἀναγνέντων κατὰ
τὴν ἐφαρμογὴν τῶν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργ-
γείου τῶν Ἑσωτερικῶν ἀναγομένων νόμων.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Α'. : ΕΤΟΣ Α'.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ.

ΥΠΟ ΤΩΝ

Χ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ, Σ. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ

ΚΑΙ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ Π. ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗ.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΑΔΕΙΑ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΙΩ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς. Ἀριθ. 274.)

1853.

ΕΛΛΕΩΘΕΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Επὶ τῇ προτάσει τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπουργοῦ, ἐπιτρέπομεν εἰς τοὺς κυρίους Χαράλαμπον Χριστόπουλον, Στέφανον Εὐκλείδην καὶ Θεόδωρον Π. Δηλιγιάννην νὰ ἀνεύρωσι καὶ δημοσιεύσωσι πάσας τὰς ἀπὸ τοῦ 1833 ἐκδοθείσας καὶ εἰς τὸ μέλλον ἐκδοθησομένας εἰδικὰς διαταγὰς καὶ ἐγκυκλίους τοῦ αὐτοῦ ὑπουργείου, λυούσας ζητήματα ἀναφυέντα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ὑπουργείου τούτου ὑπαγομένων νόμων.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπουργὸν ἀνατίθεται τοῦ παρόντος διατάγματος ἡ ἐκτέλεσις.

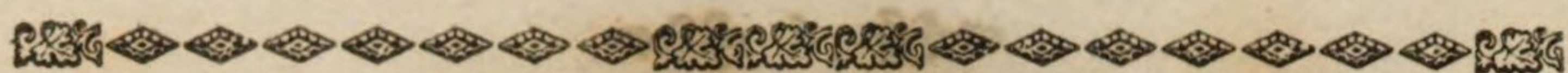
Ἐν Ἀθήναις τὴν 29 Ἀπριλίου 1851.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως.

Ἡ Βασίλισσα

ΑΜΑΛΙΑ.

Γ. ΝΟΤΑΡΑΣ.

ΑΝΑΛΥΣΙΣ.

ΤΟΥ ΠΕΡΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΘΑΓΕΝΕΙΑΣ ΝΟΜΟΥ.

Ἀναλαμβάνοντες τὴν ἔκδοσιν τῆς προαγγελθείσης διὰ τῆς ἀπὸ 20 Σεπτεμβρίου 1851 ἀγγελίας ἡμῶν συλλογῆς τῶν διαφόρων γενικῶν καὶ εἰδικῶν διαταγῶν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείου, τῶν λουσῶν ζητήματα ἀναφυέντα κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ ἀναγομένων νόμων, ἣν ἐπεγράψαμεν ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ, ἀρχόμεθα ἀπὸ τῶν ἀφορῶν τὸν νόμον περὶ ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, ὅστις, καθὼς προσδιορίζων τίνες εἰσὶν Ἕλληνες καὶ πῶς προσκτᾶται τις τὴν τοῦ Ἕλληνος ἰδιότητα, τὴν βάσιν, οὕτως εἰπεῖν, τῶν δημοσίων ἢ πολιτειακῶν δικαιωμάτων, δι' ὧν μετέχει ὁ πολίτης ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τῆς δημοσίας ἐξουσίας, εἶναι ἀναντιρρήτως εἷς τῶν σημαντικωτέρων πολιτικῶν νόμων· διὰ νὰ καταστήσωμεν δὲ τὸ παρὸν φυλλάδιον ὅσον ἔνεστι πληρέστερον καὶ νὰ ἀπαλλάξωμεν τοὺς ἀναγνώστας τοῦ κόπου τοῦ ν' ἀνατρέχωσιν εἰς ἄλλας συλλογὰς καὶ τῆς δαπάνης ἀκόμη τῆς κτήσεως αὐτῶν, ἐκρίναμεν εὐλογον, ἐνδόντες καὶ εἰς τὰς συμβουλὰς φίλων μας, νὰ περιλάβωμεν ἐν αὐτῷ οὐ μόνον τὸν νόμον καὶ τὴν πρὸ αὐτοῦ νομοθεσίαν, ἀλλὰ καὶ μεταφράσεις τῶν ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου καὶ 16 Ἰουνίου 1830 πρωτοκόλλων περὶ μεταναστεύσεως καὶ τὴν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1837 δηλοποίησιν τῆς πρώτης ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας περὶ τοῦ ἀπὸ 18|30 Ἰανουαρίου 1836 τελευταίου πρωτοκόλλου· προσέτι δὲ, διὰ νὰ εὐκολύνωμεν τὸ ἐφ' ἡμῖν τὴν κατάληψιν τοῦ νόμου, ἐκρίναμεν οὐχὶ ἄπο σκοποῦ νὰ προιᾶξωμεν ὀλίγα τινα, ὁδηγούμενοι ἐκ τοῦ νόμου, τῶν μέχρι τοῦδε δοθεισῶν ἐπισήμων ἐξηγήσεων καὶ τῶν ἐρμηνευτῶν τῆς περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου γαλλικῆς νομοθεσίας, καθ' ὅσον αὕτη συμφωνεῖ πρὸς τὸν ἡμέτερον νόμον.

§. α. Προσκητάται τις τὴν ιδιότητα τοῦ Ἑλλήνος, ἥτοι ἐκ καταγωγῆς, ἢ διὰ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὀρισμῶν τοῦ νόμου.

Τὴν ιδιότητα τοῦ Ἑλλήνος μεταδίδωσιν ὁ πατήρ εἰς τὸ τέκνον διὰ τῆς γεννήσεως, ἂν κέκτηται οὗτος αὐτὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς γεννήσεώς του.

Ὁ νόμος μεταχειρίζεται τὴν λέξιν «γονεῖς»· ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν πρέπει, νομίζομεν, νὰ ἐκληφθῇ, ὅτι ἀπαιτεῖ νὰ ᾧσιν Ἑλληνες ὅτε πατήρ καὶ ἡ μήτηρ· ἀρκεῖ νὰ ᾧσιν Ἑλλήν οὗτος πατήρ, ὅστις εἶναι κυρίως ὁ γονεὺς. Ὅτι τοιαύτη εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ νόμου, γίνεται πρόδηλον ἐκ τοῦ ἄρθρου 3, καθ' ὃ ὁ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ πατρὸς Ἑλλήνος γεννηθεὶς εἶναι Ἑλλήν· ἄρα ὁ ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ πατρὸς Ἑλλήνος καὶ ξένης μητρὸς γεννηθεὶς εἶναι Ἑλλήν καὶ κατὰ μείζονα λόγον μάλιστα, διότι ἔχει καὶ τὸ πλεονέκτημα, ὅτι ἐγεννήθη ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος· τὸ ζήτημα τοῦτο δύναται νὰ γεννηθῇ εἰς τὴν περίστασιν, καθ' ἣν ἔλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνδρόγυνον ἐξ ἁλλοδαπῶν καὶ ὁ μὲν ἀνὴρ, ἐκπληρώσας τοὺς περὶ πολιτογραφήσεως ὀρισμοὺς τοῦ νόμου, προσκτήσῃται τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν, ἡ δὲ γυνὴ οὐχί, γεννήσῃ δὲ οὗτοι μετὰ ταῦτα παιδίον.

Τὸ ζήτημα, ἂν νόθον τέκνον πατρὸς ἀγνώστου καὶ μητρὸς Ἑλληνίδος ᾧσιν Ἑλλήν, λύει τὸ ἄρθρον 9 τοῦ περὶ δήμων νόμου, καθ' ὃ, τὰ νόθα ὑπάγονται εἰς τὸν δῆμον τῆς μητρὸς· ὁ νόμος δὲν ἤθελε βεβαίως διαλάβει περὶ τῆς δημοτικότητος τῶν τοιούτων νόθων, ἂν δὲν τὰ ἐθεώρει Ἑλληνας· διότι τὸ δικαίωμα τοῦ δημότου προϋποτίθησι τὸ τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας.

Μόνῃ ἡ περίστασις τοῦ ὅτι ἐγεννήθη τις ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος δὲν προσποιεῖ τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν, ἀλλὰ παρέχει εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα, ὡς θέλομεν ἰδεῖ προϊόντως, τοῦ ν' ἀπαίτησιν αὐτὸ, ὅταν ἐνηλικιωθῇ. Ὅθεν ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ πατρὸς, ὅστις, ἁλλοδαπὸς ὢν, διατελεῖ ὑπὸ τὴν πολιτικὴν δοκιμασίαν τῆς τριετοῦς ἐν Ἑλλάδι διαμονῆς, εἰς ἣν ὑποβάλλει τὸ 5 ἄρθρον τοῦ νόμου τὸν προτιθέμενον νὰ πολιτογραφηθῇ, δὲν εἶναι Ἑλλήν.

§. 6. Ὁ νόμος ἀναγνωρίζει ὡς Ἑλληνας ἐν τοῖς ἐδ. 6. γ. καὶ δ. τοῦ ἄρθρου 1.

α) Τοὺς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μέχρι τοῦδε νόμων τὸ δικαίωμα τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας κεκτημένους.

β) Τοὺς διετίαν τοῦλάχιστον ὑπὲρ τῆς ἐλληνικῆς ἀνεξαρτησίας ὑπερμαχήσαντας φιλέλληνας καὶ

γ) Ἐκείνους, ὅσοι, ἔχοντες τὸ δικαίωμα τῆς μεταναστεύσεως κατὰ τὸ πρωτόκολλον τῆς 16 Ἰουνίου 1830, συνεμορφώθησαν μὲ τοὺς ἐν αὐτῷ διαγεγραμμένους ὅρους.

Τίνες ἦσαν Ἑλληνες καὶ πῶς ἐδύνατό τις νὰ προσκλήσῃται τὸ δικαίωμα τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ ταύτης νόμου, διαλαμβάνουσι τὰ ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος προσωρινὰ πολιτεύματα τῆς Ἑλλάδος, ἀποσπάσματα τῶν ὁποίων δημοσιεύομεν, ἐρανισθέντες αὐτὰ ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ Κυρίου Α. Ζ. Μάμουκα, τῆς φερούσης ἐπιγραφὴν «Τὰ κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος.»

Κατ' αὐτὰ Ἑλληνες εἶναι·

α) Οἱ εἰς Χριστὸν πιστεύοντες αὐτόχθονες κάτοικοι τῆς ἐλληνικῆς ἐπικρατείας.

β) Οἱ ὑπὸ πατέρων Ἑλλήνων εἰς ξένας ἐπικρατείας γεννηθέντες.

γ) Ὅσοι ἔξωθεν ἐλθόντες καὶ τὴν ἐλληνικὴν φωνὴν πάτριον ἔχοντες καὶ εἰς Χριστὸν πιστεύοντες εἶχον παρουσιασθῇ εἰς τοπικὴν ἐλληνικὴν ἐπαρχίας ἀρχὴν καὶ ζητήσῃ νὰ ἐγκαταριθμηθῶσι δι' αὐτῆς εἰς τοὺς πολίτας Ἑλληνας.

δ) Ὅσοι τῶν ὑπὸ τὸν ὀθωμανικὸν ζυγὸν διατελούντων, πιστεύοντες εἰς Χριστὸν, εἶχον ἐλθεῖ εἰς τὴν ἐλληνικὴν ἐπικρατείαν μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ συντάγματος τῆς Τροιζῆνος, ἢ μετὰ ταῦτα, διὰ νὰ συναγωνισθῶσιν, ἢ νὰ κατοικήσωσιν ἐν αὐτῇ.

ε) Ὅσοι αὐτόχθονες καὶ μὴ καὶ οἱ τούτων ἀπόγονοι, πολιτογραφηθέντες εἰς ξένας ἐπικρατείας πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ συντάγματος τῆς Τροιζῆνος, ἤθελον ἐλθεῖ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ὀρκισθῇ τὸν ἐλληνικὸν ὅρκον.

ς) Οί ξένοι, οί εκπληρώσαντες τούς περί πολιτογραφήσεως όρισμούς τοῦ παραγρ. ιβ'. τοῦ νόμου τῆς Ἐπιδάουρου, ἢ τοῦ παραγρ. λ'. τοῦ κεφ. Δ τοῦ Συντάγματος τῆς Τροιζῆνος.

ζ) Οί ξένοι οί ὑπηρετήσαντες πολεμικῶς τὴν Ἑλλάδα δύο ἔτη καὶ ἔχοντες τὰς ἀναγκαίας διὰ τὴν ὑπηρεσίαν των ἀποδείξεις.

§. γ. Περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς μεταναστεύσεως διέλαβεν ὁ παράγρ. ς'. τοῦ πρωτοκόλλου τῆς 3 Φεβρ. 1830· ἀλλ' οί μὲν τόποι τῆς ὀθωμανικῆς ἐπικρατείας, εἰς τοὺς κατοίκους τῶν ὁποίων ὑπήκοους τῆς Τουρκίας Ἕλληνας ἀπενεμήθη τὸ δικαίωμα τοῦτο, ὠρίσθησαν διὰ τοῦ πρωτοκόλλου τῆς 16 Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, δι' οὗ συνεπληρώθη καὶ διεταρηνίσθη τὸ εἰρημένον πρωτόκολλον, ἢ δὲ προθεσμία πρὸς μετανάστευσιν διὰ τοῦ πρωτοκόλλου τῆς 18|30 Ἰανουαρίου 1836, καθ' ὃ λογιζομένη αὕτη, ἀφ' ἧς ἡμέρας εἶχον παραδοθῇ οί χάρται τῶν ἐλληνικῶν ὁρίων εἰς τὰς Κυβερνήσεις τῆς Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, ἐτελείωσε τὴν 1|13 Ἰουλίου 1837.

Ὅθεν ὅσοι τῶν ἐχόντων τὸ δικαίωμα τῆς μεταναστεύσεως, μετηνάστευσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐντὸς τῆς προθεσμίας, εἰσὶν Ἕλληνες καὶ ὤφειλον νὰ ζητήσωσι τὴν δημοτογράφησίν των, ἐμφανιζόμενοι εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν τοῦ δήμου, τὸν ὁποῖον ἐξελέξαντο εἰς κατοικίαν των.

Εἰς τὴν σελίδα 150 τοῦ ἀξιολόγου συγγράμματος τοῦ κυρίου Π. Καλλιγᾶ ἀνέγνωμεν «ὅτι οί μεταναστεύσαντες πρὸ τῆς 16 Ἰουνίου 1830· ὤφειλον νὰ εκπληρώσωσι τὰς συνθήκας τῆς πολιτογραφήσεως.» ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος, ὅστις ἀφορᾷ ἴσως τοὺς μεταναστεύσαντας ἐν τῷ χρονικῷ διαστήματι, τῷ ἀπὸ τῆς 3 Φεβρουαρίου μέχρι τῆς 16 Ἰουνίου 1830, (διότι τοὺς πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐλθόντας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκήρυξεν, ὡς ἴδομεν, Ἕλληνας τὸ Σύνταγμα τῆς Τροιζῆνος), δὲν μᾶς φαίνεται βάσιμος· α) διότι ὁ παράγρ. ς'. τοῦ Πρωτοκόλλου τῆς 3 Φεβρουαρίου 1830 ἐπιβάλλει εἰς τὴν ὀθωμανικὴν Πύλιν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ χορηγήσῃ εἰς πάντα Ἕλληνα ὑπήκοον τῆς Τουρκίας ἀδιακρίτως ἐνὸς ἔτους προθεσμίαν, διὰ νὰ ἐκποιήσῃ τὰς ιδιοκτησίας του καὶ νὰ μεταναστεύσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

δυνάμει δὲ τῆς διατάξεως ταύτης ὅσοι Ἕλληνες ὑπήκοοι τῆς Τουρκίας, οὔτινος δῆποτε τόπου τῆς ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας κάτοικοι καὶ ἂν ἦσαν, μετηνάστευσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, προσεκτῆσαντο τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν· β) διότι τοὺς τοιούτους ἀνεγνώρισεν ὡς Ἕλληνας καὶ τὸ πρωτόκολλον τῆς 18|30 Ἰανουαρίου 1836, ἐμπεριλαβὸν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ὠφεληθησομένων τοῦ δικαιώματος τῆς μεταναστεύσεως πάντας τοὺς ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Ἐπικρατείᾳ γεννηθέντας Ἕλληνας ὑπηκόους τῆς Τουρκίας, ὅσοι μετηνάστευσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸ τῆς 16 Ἰουνίου 1830 καὶ δὲν ἐπανῆλθον εἰς τὴν Τουρκίαν ἐπὶ σκοπῷ μνημίου ἀποκαταστάσεως ἐν αὐτῇ. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι τὸ πρωτόκολλον τοῦτο ἐπέβαλε τὴν ὑποχρέωσιν εἰς τοὺς μεταναστεύσοντας νὰ μὴ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν Τουρκίαν, εἰμὴ διαβατικῶς, καὶ ἐπὶ σκοπῷ νὰ μεταβῶσι δι' αὐτῆς εἰς ἄλλο Κράτος, καὶ τοῦτο, ἕως οὗ ἀποκαταστήσωσι τὴν διαμονὴν καὶ κατοικίαν των ἐν Ἑλλάδι καὶ διατρίψωσιν ἐν αὐτῇ τρία ἔτη· ἀλλ' ἡ ὑποχρέωσις αὕτη, ἀποβλέπουσα μόνους ἐκείνους, οἵτινες ἤθελον μεταναστεύσει μετὰ τὴν ἐποχὴν τῆς παραδόσεως τοῦ χάρτου τῶν ἐλληνικῶν ὁρίων εἰς τὴν ὀθωμανικὴν Πύλην, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὰς περὶ πολιτογραφήσεως διατάξεις τοῦ ἡμετέρου νόμου, ἦτο δὲ μέτρον πολιτικόν, σκοπὸν προθέμενον νὰ προλάβῃ τὰ ἀτοπήματα, τὰ ὁποῖα ἐδύναντο νὰ γεννηθῶσιν ἐκ τῆς εἰς Τουρκίαν μεταβάτεως Ἑλλήνων μεταναστῶν, ὑπηκόων πρὸ μικροῦ τῆς Τουρκίας, ἐφωδιασμένων μὲ ἐλληνικὰ διαβατήρια.

Εἰς τὰ πρωτόκολλα διάκρισις μεταξὺ ἐνηλίκων καὶ ἀνηλίκων δὲν γίνεται· τὸ τῆς 16 Ἰουνίου 1830 μάλιστα παρέχει ῥητῶς δικαίωμα πρὸς μετανάστευσιν εἰς τὰ ἄτομα καὶ τὰς ἐλληνικὰς οἰκογενείας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν παραλίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅσαι ἤθελον ἀναγνωρισθῇ, ὡς δυσπραγήσασαι καὶ ὑποστᾶσαι δημεύσεις, ἢ ἐξορίας ἕνεκα τῶν συμβάντων· εἶναι λοιπὸν ἀναμφίβολον, ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς μεταναστεύσεως ἐπεξετείνετο καὶ εἰς τοὺς ἀνηλίκους καὶ ὅτι ὅσοι τούτων μετηνάστευσαν ἐντὸς τῆς προθεσμίας εἰς τὴν

Ἑλλάδα μετὰ τῶν γονέων, ἐπιτρόπων, ἢ συγγενῶν των εἰσὶν Ἕλληνες. Ἀλλ' ἐνταῦθα ἀναφύεται τὸ ζήτημα, ἂν οὗτοι, ἐνήλικοι γενομένοι, δύνανται νὰ κηρύξωσιν ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ὅτι ἀναλαμβάνουσι τὴν ἐθνικότητα, ὑφ' ἣν ἐγεννήθησαν· φρονοῦμεν, ὅτι, ἀφ' οὗ ἅπαξ οὗτοι προσεκτήσαντο τὸ δικαίωμα τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας διὰ τοῦ γεγονότος τῆς ἐμπροθέσμου μεταναστεύσεως, διὰ ν' ἀποβάλωσι τὸ δικαίωμα τοῦτο, πρέπει νὰ λάβῃ χώραν μία τῶν περιστάσεων τῶν προνοουμένων ἐν τῷ ἄρθρῳ 10 τοῦ περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας νόμου, ὅστις, ὡς νόμος γενικὸς περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, διέπει καὶ τὰ περὶ τῆς ἐθνικότητος αὐτῶν, κατ' οὐδὲν διαφερόντων ἀπὸ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων.

Σημειωτέον, ὅτι, ὅσοι τῶν ἐχόντων τὸ δικαίωμα τῆς μεταναστεύσεως, δὲν ἐνήργησαν αὐτὸ ἐντὸς τῆς προθεσμίας, ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀλλοδαπῶν, καὶ, διὰ νὰ νὰ προσκτήσωνται τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν, ὀφείλουσι νὰ ἐκπληρώσωσι τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ νόμου περὶ πολιτογραφήσεως.

Σημειωτέον προσέτι, ὅτι ὁ ὁροθετικὸς χάρτης παρεδόθη εἰς τὴν ὀθωμανικὴν Πύλιν τὴν 9 Δεκεμβρίου 1835, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ κειμένου τῆς ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1837 δηλοποιήσεως τῆς πρώην ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν Γραμματείας.

§. δ. Ὁ ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ ξένων γονέων γεννηθεὶς δὲν εἶναι Ἕλλην· ὡσαύτως δὲν εἶναι Ἕλλην καὶ ὁ γεννηθεὶς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπὸ πατρὸς, Ἕλληνας μὲν πρότερον, ἀλλ' ἀποβαλόντος τὴν ιδιότητα ταύτην πρὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ· διότι, ὡς ἴδομεν ἤδη, τὴν ιδιότητα τοῦ Ἕλληνας μεταδίδωσιν ὁ πατὴρ εἰς τὸ τέκνον του, ἂν κέκτηται αὐτὴν, καθ' ἣν ἐποχὴν ἤθελε τὸ γεννήσῃ. Ἐν τοσοῦτῳ ὁ νόμος, συμφώνως πρὸς τὸν Γαλλικὸν ἀστυκὸν νόμον (α), οὐδέτερον τῶν εἰς τὰς μνησθείσας

(α) Ἄρθρον 9. τοῦ Γαλλ. Ἀστυκοῦ νόμου α πᾶς ἐν τῇ Γαλλίᾳ παρ' ἀλλοδαποῦ γεννηθεὶς, δύνανται ἐντὸς τοῦ ἔτους, τὸ ὁποῖον ἔπεται μετὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνηλικιότητός του, ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ιδιότητα τοῦ Γάλλου, ὅταν, εἰ μὲν διατρίβει ἐν τῇ Γαλλίᾳ, κηρύξῃ, ὅτι ἀπεφάσισε νὰ καταστήσῃ ἐκεῖ τὴν κατοικίαν

κατηγορίας ὑπαγομένων ὑποβάλλει 'εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὄρων τῆς πολιτογραφήσεως, εἰς οὓς κατὰ τὸ 5 ἄρθρον ὑπόκεινται οἱ προτιθέμενοι τὴν πρόσκτησιν τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας ἁλλοδαποί· διότι, ὡς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἄρθρων 2 § 3 γίνεται δῆλον, ὁ μὲν δύναται οὐχὶ νὰ αἰτήσῃ, ἀλλὰ ν' ἀπαιτήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας, ἐνήλικος γενόμενος, ὁ δὲ ν' ἀναλάβῃ αὐτό.

Ἡ ἐξαίρεσις αὕτη στηρίζεται, ὡς πρὸς μὲν τὸν πρῶτον, εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι, ὡς γεννηθεὶς ἐν Ἑλλάδι, ἔχει αἶσθημα προσκολλήσεως εἰς τὴν γῆν τῆς γεννήσεώς του· ὡς πρὸς δὲ τὸν δεύτερον, εἰς τὸν λόγον, ὅτι εἰς τὰς φλέβας αὐτοῦ ῥέει αἷμα ἐλληνικόν. Ἐν τούτοις μεταξὺ τοῦ ἡμετέρου νόμου καὶ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπάρχουσιν αἱ ἐξῆς δύο οὐσιώδεις διαφοραί· ὁ Γαλλικὸς νόμος ὑποχρεοῖ τὸν ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ ξένου γεννηθέντα ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ιδιότητα τοῦ Γάλλου ἐντὸς τοῦ ἔτους τοῦ ἐπομένου τῇ ἐποχῇ τῆς ἐνηλικότητός του, εἰς δὲ τὸν γεννηθέντα ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ ὑπὸ Γάλλου ἀποβαλόντος τὴν ιδιότητα ταύτην παρέχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀναλάβῃ τὴν Γαλλικὴν ἐθνικότητα κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν τοῦ βίου του· ὥστε οἱ ἐρμηνευταὶ τοῦ Γαλλικοῦ νόμου ἐκ συμφώνου ἀποφαίνονται, ὅτι, ἂν ὁ εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν ὑπαγόμενος ἀφήσῃ νὰ παρέλθῃ τὸ ἔτος τὸ ἐπόμενον τῇ ἐποχῇ τῆς ἐνηλικότητός του χωρὶς νὰ ἐνεργήσῃ τὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον παρέσχεν ὁ νόμος εἰς αὐτὸν, τίθεται ὡς ἐκ τῆς ὀλίγης σπουδῆς, ἣν ἔδειξεν, εἰς θέσιν συνήθους ξένου, καὶ ὀφείλει πλέον, ὡς καὶ πᾶς ἄλλος ἁλλοδαπὸς, νὰ ἐκπληρώσῃ τοὺς ὅρους τῆς πολιτογραφήσεως διὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν Γαλλικὴν ἰθαγένειαν· ὁ ἡμέτερος νόμος ὅμως δὲν τάσσει προθεσμίαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας πρέπει νὰ γίνῃ ἡ ἀπαί-

του, εἰ δὲ διαμένει ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ, ὑποσχεθῇ νὰ καταστήσῃ τὴν κατοικίαν του ἐν τῇ Γαλλίᾳ, καὶ κατοικήσῃ τῇ ὄντι ἐκεῖ ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ὑποσχέσεώς του.

Ἄρθρον 10. Πᾶς ὑπὸ Γάλλου ἐν ἁλλοδαπῇ γεννηθεὶς εἶναι Γάλλος· πᾶς γεννηθεὶς ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ ὑπὸ Γάλλου, ἀπολέσαντος τὴν τοῦ Γάλλου ιδιότητα, δύναται πάντοτε ν' ἀνακτήσῃ τὴν ιδιότητα ταύτην, ἐκπληρῶν τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 9 ὁρισμένους διατυπώσεις.

τησις τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, ἐκ τῆς ἐκφράσεως δὲ « ἐνήλικος γενόμενος » ἥτις, κατὰ τὴν γνώμην μας, δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν τοῦ Γαλλικοῦ νόμου, οὐδὲν ἄλλο συνάγεται, ἢ ὅτι ἐν ὧσιν δὲν ἐνηλικιωθῇ, ὥστε νὰ ἔχῃ νομικὴν θέλησιν, δὲν δύναται ὁ γεννηθεὶς ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ ξένων γονέων ν' ἀπαιτήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας· φανερώτερον δὲ καθίσταται, ὅτι τὸ « ἐνήλικος γενόμενος » τοῦ ἡμετέρου νόμου δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ τοῦ Γαλλικοῦ « ἐντὸς τοῦ ἔτους τοῦ ἐπομένου τῇ ἐποχῇ τῆς ἐνηλικιότητός του » καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ νόμος μας τίθησιν ἐν ἴσῃ μοίρᾳ τὸν τε ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ ξένων γονέων γεννηθέντα καὶ τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπὸ Ἑλλήνων μὲν πρότερον, ἀποβαλόντος δὲ τὴν ιδιότητα ταύτην, ἐνῶ ὁ Γαλλικὸς δείκνυται εὐνούστερος πρὸς τὸν δεύτερον, ὀρίζων ὅτι δύναται ν' ἀναλάβῃ τὴν Γαλλικὴν ἐθνικότητα κατὰ πᾶσαν τοῦ βίου του ἐποχὴν. Καὶ οἱ μὲν λόγοι, ἐξ ὧν παρεκινήθη ὁ Γάλλος νομοθέτης νὰ τάξῃ τὴν προθεσμίαν, φαίνονται ἰσχυροὶ· ἀλλ' ἐπειδὴ πρόκειται περὶ ἐρμηνείας νόμου ὑπάρχοντος, καὶ ἐπειδὴ, ὅπου ὁ νόμος δὲν διακρίνει, δὲν εἶναι συγκεχωρημένον νὰ διακρίνωμεν, φρονοῦμεν, ὅτι οἱ εἰς τὰς ἀνωτέρω κατηγορίας ὑπαγόμενοι διατηροῦσι τὴν ἐθνικότητα, ὑφ' ἣν ἐγεννήθησαν, ἕως οὗ μετὰ τὴν ἐνηλικιότητά των δηλώσωσι τὴν ἑαυτῶν θέλησιν ἵνα ὠφεληθῶσι τῆς εὐεργετικῆς διατάξεως τοῦ νόμου.

Καὶ ὁ ἡμέτερος νόμος συμφώνως πρὸς τὸν Γαλλικὸν διαστέλλει μεταξὺ διατρίβοντος ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ διατρίβοντος ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ ἐπιβάλλει τὴν ὑποχρέωσιν εἰς τὸν δεύτερον νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐντὸς ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς κηρύξεως, ἢ δηλώσεως τῆς θελήσεώς του καὶ νὰ καταγραφῇ εἰς ἕνα τὸν δῆμον αὐτῆς. Τινὲς φρονοῦσιν, ὅτι, ἐπειδὴ ὁ νόμος δὲν ἔταξεν, ὡς εἴρηται, προθεσμίαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὀφείλει ν' ἀπαιτήσῃ οὗτος τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, ἢ ἀνωτέρω προθεσμίᾳ τοῦ ἑνὸς ἔτους δὲν εἶναι ἀνατρεπτικὴ καὶ ὅτι, ἂν τυχὸν ἤθελε παρέλθῃ τὸ ἔτος καὶ δὲν ἤθελε μεταβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα, δύναται οὗτος νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν δῆλωσίν του, ὅσάκις θέλῃ. Ἡ ἡμετέρα γνώμη εἶναι, ὅτι ἡ προθεσμία

αὕτη εἶναι ἀνατρεπτική καὶ ὅτι ὁ μὴ μεταβάς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐντὸς αὐτῆς δὲν εἶναι πλέον δεκτὸς εἰς ἀπαίτησιν τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας. Τὴν δῆλωσιν τῆς θελήσεώς των, δὲν ὀρίζει ὁ νόμος εἰς ποίαν ἀρχὴν πρέπει νὰ ὑποβάλωσιν οἱ ἄνωτέρω, ἀλλ' ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 2 καὶ 3 πρὸς τὸ ἄρθρον 7 δύνανται νὰ ὑποβάλωσιν αὐτὴν εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν τοῦ δήμου τὸν ὁποῖον ἐξελέξαντο εἰς κατοικίαν των· οἱ διατρίβοντες ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δύνανται νὰ δηλώσωσι τὴν θέλησίν των εἰς τὴν Ἑλληνικὴν προξενικὴν ἀρχὴν, τὴν ἐδρεύουσιν ἐν τῷ τόπῳ τῆς διατρίβῃς των.

Τὰ καταστήματα τῶν πρεσβειῶν, τὰ στρατόπεδα καὶ τὰ πλοῖα θεωροῦνται, κατὰ τὸ διεθνὲς δίκαιον, ὡς ἀποτελοῦντα μέρος τῆς χώρας τοῦ ἔθνους, εἰς ὃ ἀνήκουσιν· ἐπομένως ὁ γεννηθεὶς ἐν καταστήματι Ἑλληνικῆς πρεσβείας, ἐν Ἑλληνικῷ στρατοπέδῳ, ἢ ἐν Ἑλληνικῷ πλοίῳ δύναται ἐνήλικος γενόμενος ν' ἀπαιτήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, συμμορφούμενος μὲ τοὺς τύπους τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου.

Ὁ νόμος λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὸ γεγονὸς τῆς γεννήσεως ἐν τῇ Ἑλλάδι, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ βέβαιον, οὐχὶ δὲ τὸ τῆς συλλήψεως· ὥστε τέκνον ξένων γονέων, συλληφθὲν μὲν ἐν τῇ Ἑλλάδι γεννηθὲν δὲ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, δὲν ἔχει δικαίωμα εἰς ἀπαίτησιν τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου.

Οἱ ἐρμηνευταὶ τοῦ Γαλλικοῦ νόμου προβάλλουσι τὰ ἑξῆς ζητήματα, ὡς πρὸς τὴν λύσιν τῶν ὁποίων ὑπάρχει διχογνωμία.

α) Ποία ἡ ἰδιότης τοῦ φυσικοῦ τέκνου Γαλλίδος, ἀναγνωρισθέντος ὑπὸ ξένου;

β) Ποία ὡσαύτως ἡ ἰδιότης τοῦ φυσικοῦ τέκνου ξένης, ἀναγνωρισθέντος ὑπὸ Γάλλου;

Ἡ ὀρθότερα, καθ' ἡμᾶς, γνώμη εἶναι ἐκείνη, καθ' ἣν, εἰς μὲν τὴν πρώτην περίστασιν τὸ τέκνον τοῦτο θεωρεῖται ξένος, εἰς δὲ τὴν δευτέραν Γάλλος· διότι δυοῖν θάτερον, ἢ ἐγεννήθη ἐν Γαλλίᾳ, ἢ ἐγεννήθη ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ· ἂν τὸ πρῶτον, ἔ-

χει τὸ τέκνον τοῦτο τὸ δικαίωμα, κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ Γαλλικοῦ ἀστυκοῦ νόμου, νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν Γαλλικὴν ἰθαγένειαν ἐντὸς τοῦ ἔτους τοῦ ἐπομένου τῇ ἐποχῇ τῆς ἐνηλικιότητός του, ἂν τὸ δεύτερον, εἶναι ξένος, διότι καὶ ἐν ξένῃ γῇ ἐγεννήθη καὶ ὁ ἀναγνωρίσας αὐτὸ πατὴρ ξένος εἶναι.

Εἰς τὴν δευτέραν δὲ περίστασιν εἶναι Γάλλος, διότι, ἂν μὲν ἐγεννήθη ἐν τῇ Γαλλικῇ χώρᾳ, εὐρίσκεται εἰς αὐτὸ ἡνωμένη ἡ ιδιότης τοῦ πατρὸς μετὰ τὸ πλεονέκτημα τῆς γεννήσεως ἐπὶ τοῦ Γαλλικοῦ ἐδάφους· ἂν δὲ ἐγεννήθη ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, πάλιν εἶναι Γάλλος, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Γαλλικοῦ ἀστυκοῦ νόμου, καθ' ὃ τέκνον, γεννηθὲν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπὸ Γάλλου πατρὸς, χαίρει τὸ δικαίωμα τῆς Γαλλικῆς ἰθαγενείας.

Ἡ τοιαύτη λύσις ἔχει, ὡς νομίζομεν, ἐφαρμογὴν καὶ κατὰ τὸν ἡμέτερον νόμον, μὴ παρορωμένης ὁμῶς τῆς διαφορᾶς, ἥτις ὑφίσταται μεταξὺ τοῦ Γαλλικοῦ νόμου καὶ τοῦ ἡμετέρου, τοῦ μὲν τάσσοντος, ὡς εἴρηται, προθεσμίαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας πρέπει ν' ἀπαιτηθῇ ἡ Γαλλικὴ ἐθνικότης, τοῦ δὲ παρέχοντος τὸ δικαίωμα εἰς τὸν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ χώρᾳ γεννηθέντα ν' ἀπαιτήσῃμετὰ τὴν ἐνηλικιότητά του τὴν Ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν εἰς ὁποιανδήποτε ἐποχὴν τῆς ζωῆς του θελήσῃ.

§ 4. Πολιτογραφίαι εἶναι ἡ πρᾶξις, δι' ἧς προσκτᾶται ὁ ἀλλοδαπὸς τὴν ιδιότητα τοῦ Ἑλλήνος· εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, εἶδος πολιτικοῦ συναλλάγματος, συνδεομένου μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας· καὶ αὕτη μὲν δέχεται νὰ τὸν υἱοθετήσῃ πολιτικῶς καὶ νὰ τῷ παρέχῃ τὰ ὠφελήματα, τὰ ὁποῖα οἱ ἰθαγενεῖς χαίρουσιν, ἐκεῖνος δὲ στέργει ταύτην εἰς πατρίδα του, ὑποβάλλων ἑαυτὸν εἰς τὰ βάρη, τὰ ὁποῖα βαστάζουσιν οἱ ἰθαγενεῖς χάριν τοῦ γενικοῦ συμφέροντος, καὶ ἀποφασίζων νὰ ἐνώσῃ μετ' αὐτῶν τὴν τύχην του. Συντρέχουσι δ' ἀμφοτέρων τῶν συμβαλλομένων αἱ θελήσεις· καὶ ἡ μὲν Ἑλληνικὴ ἐπικράτεια ἐκφράζει τὴν ἑαυτῆς θέλησιν διὰ τῶν ὄρων, τοὺς ὁποίους ὁ νόμος ἔθηκε πρὸς πολιτογραφίαν, ὁ δὲ ἀλλοδαπὸς διὰ τῆς δηλώσεως τῆς προθέσεώς του πρὸς ἀπόκτησιν τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας καὶ τῆς ἐκπληρώσεως

τῶν τεταγμένων ὄρων. Μόνος λοιπὸν ὁ ἐνῆλιξ ξένος, ἔχων θέλησιν νομικὴν καὶ δυνάμενος νὰ διευθύνῃ ἑαυτὸν, εἶναι δεκτὸς εἰς πολιτογράφησιν (ἄρθρον 7 τοῦ νόμου).

Τὸ δικαίωμα τῆς πολιτογραφήσεως εἶναι ὅλως προσωπικὸν καὶ ἡ πολιτογράφησις τοῦ ἀλλοδαποῦ δὲν συνεπάγεται τὴν τῆς συζύγου του, ἂν τυγχάνῃ νυμφευμένος, οὐδὲ τὴν τῶν τέκνων του, ἂν ἔχῃ τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ ἡ γυνὴ καὶ τὰ ἐνήλικα τέκνα, ἂν θέλωσι νὰ γίνωσιν Ἑλληνες, ὀφείλουσι νὰ δηλώσωσι τὴν πρόθεσίν των καὶ νὰ ἐκπληρώσωσι τοὺς περὶ πολιτογραφήσεως ὁρισμούς· τὰ δὲ ἀνήλικα, ἐπειδὴ θέλησιν νομικὴν δὲν ἔχουσι καὶ ὁ πατήρ των δὲν δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν συναινεσίν των, διατηροῦσι τὴν ἐθνικότητα, ὑφ' ἣν ἐγεννήθησαν, ἕως οὔ ἐνηλικιωθέντα ἐκφράσωσι τὴν ἑαυτῶν θέλησιν καὶ συμμορφωθῶσι μὲ τὸν νόμον, ἂν θέλωσι νὰ γίνωσιν Ἑλληνες, (ἴδε ἐγκύκλιον τοῦ ὑπουργείου ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου 1849 ὑπ' ἀριθ. 98).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου ξένη, Ἑλληνα νυμφευθεῖσα, θεωρεῖται ὡς καὶ ὁ σύζυγος αὐτῆς· πολιτογραφεῖται λοιπὸν αὐτοδικαίως ἡ ξένη διὰ τοῦ μετὰ Ἑλληнос γάμου της, καθ' ὅσον, συγκατατεθεῖσα νὰ ἐνώσῃ μετ' αὐτοῦ τὴν τύχην της καὶ νὰ τὸν ἀκολουθῇ, παρητήθη τῆς πατρίδος τῆς καταγωγῆς της, καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀποδεχθῇ τὴν Ἑλλάδα ὡς πατρίδα της, ἥτις ἔσται πατρίς καὶ τῶν τέκνων της, ἂν ἀποκτήσῃ τοιαῦτα.

Διατηρεῖ δὲ τὴν Ἑλληνικὴν ἐθνικότητα καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου διὰ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της, ἢ διὰ διαζυγίου, ἐκτὸς ἂν ὁ γάμος ἤθελε κηρυχθῇ ἄκυρος, ὅτε θεωρεῖται ἡ πολιτογράφησις μὴ ὑπάρξασα, διότι ἡ προσποιήσασα εἰς αὐτὴν τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας αἰτία δὲν ἔλαβε νόμιμον ὑπαρξιν· ὡς πολιτογραφουμένης λοιπὸν τῆς ξένης αὐτοδικαίως διὰ τοῦ μετὰ Ἑλληнос γάμου της, ἦτο ἴσως ἀρμοδιώτερον νὰ τεθῇ τὸ 4 ἄρθρον ὑπὸ τὴν περὶ πολιτογραφήσεως διαίρεσιν τοῦ νόμου. Ὁ νόμος λέγων « νυμφευθεῖσα Ἑλληνα » ἐννοεῖ ἀναντιρρήτως τοιοῦτον κατὰ τὴν

ἐποχὴν τοῦ γάμου, ὥστε ξένη, νυμφευθεῖσα ἄλλοδαπὸν δια-
τελοῦντα ὑπὸ τὴν πολιτικὴν δοκιμασίαν τῆς τριετοῦς ἐν Ἑλ-
λάδι διαμονῆς, δὲν γίνεται Ἑλληνίς.

Οἱ ὅροι τῆς πολιτογραφήσεως εἶναι κατὰ τὸν ἡμέτερον νό-
μον νὰ διατρίψῃ ὁ ἄλλοδαπὸς ἐπὶ τριετίαν ἀδιάκοπον πανέ-
στιος ἐν τῷ μέσῳ ἑνὸς τῶν δήμων τοῦ Βασιλείου, νὰ μὴν ὑ-
ποστῇ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ποινὴν ἐπὶ κακουργήματι, ἢ
πλημμελήματι καὶ νὰ δώσῃ τὸν ὅρκον τῶν πολιτογραφουμέ-
νων ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Νομάρχου· ἄρα ἡ πολιτογράφη-
σις καθ' ἡμᾶς γίνεται αὐτοδικαίως διὰ τῆς ἐκπληρώσεως
τῶν νομίμων ὁρισμῶν, διότι τελευταῖον γεγονὸς συμπλη-
ροῦν τὴν πολιτογράφησιν εἶναι ὁ ὅρκος, ἐνῶ κατὰ τὴν Γαλ-
λικὴν νομοθεσίαν οὐ μόνον ἀπαιτεῖται νὰ λάβῃ ὁ ἄλλοδαπὸς
τὴν ἄδειαν τοῦ Βασιλέως νὰ καταστήσῃ ἐν Γαλλίᾳ τὴν κα-
τοικίαν του, (ἄρθρον 13 τοῦ Γαλλικοῦ ἀστυκοῦ νόμου) (6) ἀλλὰ
καὶ ν' ἀποφασισθῇ ἡ πολιτογράφησις ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, εἰς
ὃν ὑποβάλλεται μετὰ τὴν λήξιν τῆς δεκαετίας ἢ περὶ τούτου αἴ-
τησις μετὰ τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων.

Καθ' ἡμᾶς, ἀφ' οὗ ὁ ἀρμοδίος Νομάρχης ἐξετάσας βεβαιω-
θῇ, ὅτι ὁ ὑπὸ δοκιμασίαν ἄλλοδαπὸς διέτριψε τῷ ὄντι πανέ-
στιος ἐν τῷ μέσῳ ἑνὸς τῶν δήμων τοῦ Βασιλείου ἐπὶ τρία
ἔτη συνεχῇ καὶ δὲν ἐτιμωρήθῃ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο διὰ
κακούργημα, ἢ πλημμέλημα, δέχεται παρ' αὐτοῦ τὸν ὅρκον
τῶν πολιτογραφουμένων· οὗτος δέ, ἐφωδιασμένος μὲ ἐγγράφον
τοῦ Νομάρχου βεβαιοῦν τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὅρων τῆς πο-
λιτογραφήσεως, ἐμφανίζεται εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν τοῦ δή-
μου, οὔτινος ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ δημότης, καὶ αἰτεῖ τὴν δημο-

(6) Κατὰ τὴν Γαλλικὴν νομολογίαν ἡ δοθεῖσα ἄδεια εἰς τὸν ἄλλοδαπὸν,
τιῦ νὰ καταστήσῃ ἐν Γαλλίᾳ τὴν κατοικίαν του δύναται κατὰ τὰς περιστά-
σεις νὰ τροποποιηθῇ, περιορισθῇ, ἔτι δὲ καὶ νὰ ἀνακληθῇ, (γνωμοδότησις τοῦ συμ-
βουλίου τῆς ἐπικρατείας ἀπὸ 18 prairial an xi)· προσέτι δὲ ὁ Βασιλεὺς εἶναι
κύριος νὰ χορηγήσῃ ἢ ν' ἀποποιήσῃ τὴν πολιτογράφησιν κατὰ τὰς ὑπὸ τῶν τοπι-
κῶν ἀρχῶν δοθείσας πληροφορίες (ἀπόφ. τοῦ ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλίας ἀπὸ 1 Αὐ-
γούστου 1834)· ἀφ' οὗ ὅμως χορηγηθῇ ἅπαξ ἡ πολιτογράφησις, δὲν ἀνακαλεῖται
πλέον.

τογράφειν του, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 3 τοῦ περὶ δήμου νόμου ὑποχρεοῦν ἕκαστον Ἕλληνα νὰ ᾖ μέλος δήμου τινός.

Ἡ πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς τριετίας ἔξοδος τοῦ ὑπὸ τὴν πολιτικὴν δοκιμασίαν ἀλλοδαποῦ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς χώρας διακόπτει τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένον χρόνον τῆς δοκιμασίας, καὶ ὀφείλει ὁ ὑπαγόμενος εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν δήλωσιν τῆς προθέσεώς του πρὸς ἀπόκτησιν τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας καὶ νὰ διατρίψῃ ἐν Ἑλλάδι τρία συνεχῶς ἔτι· δὲν ἔχει δὲ οὕτω τὸ πρᾶγμα ὡς πρὸς τὸν ναυτολογηθέντα εἰς Ἑλληνικὸν πλοῖον, διότι τὰ Ἑλληνικὰ πλοῖα θεωροῦνται, ὡς Ἑλληνικὸν ἔδαφος (ἴδε τὴν ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1851 ὑπ' ἀριθ. 12176 διαταγὴν τοῦ ὑπουργείου πρὸς τὸν Νομάρχην Κυκλάδων).

Ὡσαύτως διακόπτει τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένον χρόνον τῆς δοκιμασίας καὶ ἡ τιμώρησις ἐπὶ πλημμελήματι, ἢ κακουργήματι· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, ὁ χρόνος τῆς τριετίας λογίζεται ἐξ ὑπαρχῆς καὶ αὐτοδικαίως ἀπὸ τῆς πληρώσεως τῆς ποινῆς, (ἴδε τὴν πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας διαταγὴν τοῦ ὑπουργείου ὑπ' ἀριθ. 9493 καὶ ἡμερομηνίαν 31 Μαΐου 1852).

Εἰς τὸ ἄρθρον 6 καθιεροῖ ὁ νόμος ἓν εἶδος ἐξαιρετικῆς πολιτογράφησης· κατ' αὐτὸ ὁ Βασιλεὺς δύναται ἐπὶ προτάσει ἐνὸς τῶν ὑπουργῶν καὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας νὰ χαρίσῃ τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας εἰς ξένον ἀναδείξαντα, ἢ ἀναδείξοντα λαμπρὰς ἐκδουλεύσεις εἰς τὸ Κράτος, ἔχοντα ἔξοχα προτερήματα, εἰσάγοντα ἀνακαλύψεις, ἢ λόγου ἀξίους βιομηχανίας κλάδους, ἐπιχειροῦντα ἔργα, ἢ ἀνεγείροντα καταστήματα κοινωφελῇ (γ).

(γ) Κατὰ τὸν Γαλλικὸν νόμον (Sénatus Consulte τῆς 19 Φεβρουαρίου 1808, ξένοι ἀναδείξαντες σημαντικὰς ἐκδουλεύσεις εἰς τὸ Κράτος, εἰσαγαγόντες εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ προτερήματα, ἐφευρέσεις, ἢ βιομηχανίαν ἐπωφελῇ, ἢ συστήσαντες μεγάλα καταστήματα, ὑπόκεινται εἰς διχμονὴν ἐνὸς ἔτους· ἡ δὲ πολιτογράφησις χορηγεῖται αὐτοῖς ἐπὶ προτάσει ἐνὸς τῶν ὑπουργῶν, καὶ ἀκουσθέντος τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας, δι' εἰδικοῦ βασιλικοῦ διατάγματος.

Τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην πολιτογράφειν παρεδέχετο καὶ ἡ πρὸ τοῦ νόμου περὶ Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας ἰσχύσασα νομοθεσία (ἴδε ἐδαφ. β'. τοῦ παραγρ. ιβ'. τοῦ νόμου τῆς Ἐπιδαύρου καὶ παραγρ. λά. καὶ λβ'. τοῦ πολιτικοῦ συντάγματος τῆς Τροιζῆνος)* ἀλλὰ κατὰ τὸν λβ'. παραγρ. τοῦ πολιτικοῦ συντάγματος τῆς Τροιζῆνος ἐπετρέπετο μὲν εἰς τὴν Κυβέρνησιν νὰ συντέμνη τὸν πρὸς πολιτογράφειν ἀπαιτούμενον χρόνον ὡς πρὸς τοὺς ξένους, περὶ ὧν γίνεται λόγος ἐν αὐτῷ, οὐχὶ ὁμῶς ὀλιγώτερον τοῦ ἐνὸς ἔτους.

§ 5'. Τὸ κεφάλαιον Γ'. τοῦ νόμου δὲν πραγματεύεται μόνον περὶ τοῦ πῶς ἀπόλλυσι τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας ὁ Ἕλλην, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ πῶς ἀνακτᾶται αὐτὸ ὥστε ἡ ἐπιγραφή « περὶ ἀποβολῆς τοῦ δικαιώματος τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας » ἦν φέρει, δὲν εἶναι πλήρης.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ κεφαλαίου τούτου ἀποβάλλει τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας ὁ Ἕλλην εἰς τὰς ἐξῆς περιστάσεις.

α'. Ὄταν πολιτογραφηθῇ εἰς ξένον Κράτος.

β'. Ὄταν ἀποκατασταθῇ εἰς ξένον Κράτος ἄνευ προθέσεως παλιννοστήσεως.

γ'. Ὄταν ἄνευ βασιλικῆς ἀδείας ἀναδεχθῇ δημόσιον θέσιν, ἢ ὑπηρεσίαν ξένης Κυβερνήσεως.

δ'. Ὄταν ὀπλοφορήσῃ κατὰ τῆς πατρίδος καί

ε'. Ἡ Ἑλληνὶς ὅταν νυμφευθῇ ξένον (ἄρθρον 12).

Ἡ ἰδιότης τοῦ Ἕλληνος παρακολουθεῖ αὐτὸν, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκηται διὰ νὰ τὴν ἀποβάλῃ δὲ δὲν ἀρκεῖ νὰ εἴπῃ ἀπλῶς, ὅτι παραιτεῖται αὐτῆς, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ προσκτῇσεται ἄλλην ἐθνικότητα, διότι ὁ νόμος λέγει, ὅτι ἀποβάλλει τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας ὁ πολιτογραφηθεὶς εἰς ξένον κράτος, ἡ δὲ ἔκφρασις τοῦ αὐτῆ ἰσοδυναμεῖ, ὡς φρονοῦμεν, μὲ τὴν τοῦ Γαλλικοῦ νόμου « par la naturalisation acquise ».

Ἡ πολιτογραφήσις εἰς ξένον κράτος συνίσταται εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὀρισμῶν, τοὺς ὁποίους διαγράφει πρὸς τοῦ-

το ὁ νόμος τοῦ κράτους ἐκεῖνου· ὅταν ἐπομένως ἀποδειχθῇ ὅτι Ἑλλήν ἐν γνώσει ἐξεπλήρωσε τοὺς ὁρισμοὺς τούτους, πρέπει ν' ἀποφασισθῇ, ὅτι ἀπέβαλεν οὗτος τὴν Ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν, ἢ διατήρησις τῆς ὁποίας ἐκρίθη ἀσυμβίβαστος μετὴν ἀπόκτησιν ἄλλης πατρίδος, ἐπιβαλλούσης εἰς αὐτὸν νέας ὑποχρεώσεις.

Τὸ ζήτημα, ἂν δύναται ὁ Ἑλλήν νὰ παραιτηθῇ τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνικότητος, ἐλύθη καταφατικῶς, ἀλλ' ἡ λύσις αὕτη δὲν στηρίζεται εἰς τὸν περὶ Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας νόμον, διότι οὗτος σιωπᾷ, ἀλλ' εἰς τὸ ἐδάφ. γ'. τοῦ ἄρθρου 527 τοῦ ποινικοῦ νόμου, τὸ ὁποῖον καταγινώσκει ποινὴν κατὰ τοῦ ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως πολιτογραφουμένου εἰς ξένον κράτος, καὶ ἀποκαθιστῶντος αὐτόθι τὴν κατοικίαν του· ἡ δὲ συγκατάθεσις δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ διατηρήσῃ εἰς τὸν λαβόντα αὐτὴν τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, ἀλλ' ἀπαλλάττει μόνον αὐτὸν τῆς ποινῆς καὶ τῶν συνεπειῶν, τὰ ὁποῖα συνεπάγεται ἡ ἔλλειψις τῆς (ἴδε τὰς ἀπὸ 9, 17 καὶ 23 Ἰανουαρίου 1852 ὑπ' ἀριθ. 84, 187 καὶ 689 ἐπισημειώσεις τῶν ὑπουργείων τῶν Ἑσωτερικῶν, τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τῆς Δικαιοσύνης).

Ἡ συγκατάθεσις δίδοται διὰ Βασιλικοῦ διατάγματος ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν.

Τὸ ζήτημα, πότε πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὁ Ἑλλήν ὡς ἀποκατασταθεὶς εἰς ξένον Κράτος καὶ παραιτηθεὶς σιωπηλῶς τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, εἶναι ὅλως πραγματικόν, ἡ δὲ λύσις αὐτοῦ παρέχει δυσκολίας, οὐ μόνον διότι ὁ νόμος συνδέει τὴν ἀποβολὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνικότητος οὐχὶ μετὴν ἀποκατάστασιν εἰς ξένον κράτος ἀπλῶς, ἀλλὰ μετὴν ἀποκατάστασιν εἰς ξένον κράτος ἄνευ προθέσεως παλινოსτίας, ὥστε ἀπαιτεῖται, ν' ἀποδειχθῇ, ὅτι δὲν ὑπῆρξεν εἰς τὸν ἀποκατασταθέντα πρόθεσις παλινოსτίας· ἀλλὰ, καὶ διότι ὁ νόμος, χάριν τῆς εὐκολίας τοῦ ἐμπορίου, θεωρεῖ συμφώνως πρὸς τὸν Γαλλικὸν τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, ὡς συσταθέντα μετὰ προθέσεως παλινოსτίας· φρονοῦμεν ἐν τοσοῦτῳ, ὅτι ὁ διατρίβων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὅστις, ἐκδοθείσης ἐπισήμου ἀνακλήσεως, οὐδ' ἐμφα-

νίζεται, οὐδ' ἀναγγέλλει νομίμους τῆς μὴ ἐμφανίσεώς του αἰτίας, ἂν καὶ ὑπάρχῃ βεβαιότης, ὅτι ζῇ οὗτος καὶ διατρίβει εἰς ῥητὸν ξένον κράτος, θεωρεῖται ὡς εἰς ξένον κράτος ἀποκατασταθεὶς, καὶ ἐκτὸς τῆς ποινῆς εἰς ἣν ὑπόκειται κατὰ τὸ ἐδαφ. Δ'. τοῦ ἄρθρου 527 ἀποβάλλει καὶ τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας.

Ἡ παραδοχὴ ἐκ μέρους τοῦ Ἑλλήνος δημοσίας θέσεως, ἢ ὑπηρεσίας ξένης Κυβερνήσεως, τότε μόνον συνεπάγεται τὴν ἀποβολὴν τοῦ δικαιώματος τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας ὅταν ἢ θελεῖ γίνεαι ἄνευ βασιλικῆς ἐγκρίσεως.

Ἡ Ἑλλὰς δύναται νὰ ἔχῃ συμμάχους χρήζοντας τῆς ὑπηρεσίας Ἑλλήνων διακρινομένων διὰ τὰ προτερήματά των. Τιμὴ βεβαίως προσγίνεται εἰς τὴν πατρίδα, ὅταν ἀναγνωρίζηται ἡ ὑπεροχὴ τῶν τέκνων τῆς· ἀλλ' ὁ Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ὑπηρεσία, ὀφείλει νὰ μὴ παραδεχθῇ τὴν αἵτησιν ἄνευ εἰδήσεως καὶ ἐγκρίσεως τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ κράτους, ἄλλως πράττων παρέχει ὑπονοίας, ὅτι ἡ ὑπηρεσία, τὴν ὁποίαν οὕτω ἀπεδέχθη, ἔχει σκοπὸν ὑποκεκρυμμένον καὶ ἐναντίον εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους· τιμωρεῖται τότε οὗτος διὰ τῆς στερήσεως τῆς ιδιότητος τοῦ Ἑλλήνος ὡς συν-ομολογῶν ὑποχρεώσεις ἀσυμβιβάστους πρὸς τὴν πίστιν καὶ ὑποταγὴν, ἣν ὀφείλει εἰς τὸν ἡγεμόνα τῆς πατρίδος του.

Ὁ νόμος, λέγων δημόσιον θέσιν ἢ ὑπηρεσίαν ξένης Κυβερνήσεως, ἐννοεῖ θέσιν, ἢ ὑπηρεσίαν χορηγουμένην παρὰ ξένης Κυβερνήσεως· ὑπηρεσία χορηγουμένη ὑπὸ ἐταιρειῶν π. χ. ὑπηρεσία ἣν λαμβάνει μηχανικὸς Ἕλλην ὑπὸ ἐταιρείας σιδηροδρόμων, ἢ ἄλλων ἔργων· ὑπηρεσία ἣν λαμβάνει ἱατρὸς ὑπὸ συλλόγου ὑπηκόων ξένων· ὑπηρεσία τέλος Καθηγητοῦ εἰς σχολεῖον ἰδιοσυντήρητον δὲν συνεπάγεται τὴν ἀποβολὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνικότητος, ἄλλως ὅμως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ὅταν ὁ ἱατρὸς διορισθῇ παρὰ ξένης Κυβερνήσεως εἰς νοσοκομεῖον ἢ ὁ Καθηγητὴς εἰς σχολεῖον ξένον (δ).

(δ) Ὁ Γαλλικὸς νόμος λέγει « par l'acceptation non autorisée par le Roi de Fonctions publiques conférées par un gouvernement étranger, » ὑπὸ

Ὁ ἐγκρίσει τοῦ Βασιλέως ἀναδεχόμενος θέσιν, ἢ ὑπηρεσίαν ξένης Κυβερνήσεως Ἕλληνα, ὀφείλει νὰ παραιτηθῇ ταύτης εὐθὺς ὡς ἀνακληθῇ, ἢ εὐθὺς ὡς ἡ ξένη δύναμις ἐμβῇ εἰς κατάστασιν πολεμίαν κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἢ ν' ἀναγγείλῃ καὶ βεβαιώσῃ τὰ ἐμπόδια ἅτινα ἀναχαιτίζουν, ἢ ἀνεχαίτισαν αὐτὸν ἄκοντα· ἄλλως ὑπόκειται εἰς τὴν ποινὴν τὴν προνοουμένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 527 τοῦ ποιν. νόμου καὶ εἰς τὰς ἐν αὐτῷ ὀρισμένους συνεπείας.

Ὁ Ἕλληνα, ὅστις ὥπλοφόρησε κατὰ τῆς πατρίδος του, ἀποβάλλει τὴν Ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν καὶ τιμωρεῖται ὡς ἔνοχος ἐσχάτης προδοσίας κατὰ τὸ ἐδάφ. ζ'. τοῦ ἄρθρου 123 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Ἀποβάλλει τέλος τὴν Ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν, κατὰ τὸ ἄρθρον 12, Ἕλληνις, νυμφευθεῖσα ξένον· διότι, ὀφείλουσα νὰ ὑποτάσσεται τῷ ἰδίῳ ἀνδρὶ καὶ νὰ κατοικῇ μετ' αὐτοῦ, ὅπου ἤθελεν οὗτος εὐχαριστεῖσθαι νὰ διαμένῃ, θεωρεῖται, ὅτι συγκατετέθη νὰ παραιτήσῃ τὴν πατρίδα της καὶ νὰ δεχθῇ τὴν τοῦ ἀνδρός της.

§ ζ'. Κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ νόμου, ὁ ἀποβαλὼν τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας Ἕλληνα δύναται ν' ἀναλάβῃ αὐτὸ αὖθις, ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κηρύξας, ὅτι θέλει ν' ἀποκατασταθῇ ἐντὸς αὐτῆς· εἰς τὴν περίστασιν ὅμως, καθ' ἣν ἀπέβαλε τὸ δικαίωμα τοῦτο, διότι ἀνεδέχθη δημοσίαν θέσιν, ἢ ὑπηρεσίαν ξένης Κυβερνήσεως, ἄνευ Βασ. ἀδείας, ἢ διότι ὥπλοφόρησε κατὰ τῆς πατρίδος, δὲν δύναται νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἄνευ Βασιλ. ἐγκρίσεως.

Ὁ Γαλλικὸς νόμος διαφέρει τοῦ ἡμετέρου ὡς πρὸς τὸ περὶ ἀποβολῆς καὶ ἀνακτήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ἰθαγενείας κατὰ δύο τινας.

α'. Ἀπαιτεῖ νὰ προηγηθῇ ἔγκρισις Βασιλικὴ πρὸς ἐπάνο-

δὲ τὰς ἐκφράσεις ταύτας περιλαμβάνεται, κατὰ τὴν ἀπὸ 21 Ἰανουαρίου 1812 γνωμοδότησιν τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας, πᾶσα ὑπηρεσία στρατιωτικὴ, ἢ πολιτικὴ εἴτε παρὰ τῷ προσώπῳ ξένου ἡγεμόνος, εἴτε παρ' ἐνὶ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, εἴτε εἰς ξένην δημοσίαν διακίησιν.

δον εἰς τὴν Γαλλίαν παντὸς ἀποβαλόντος τὴν Γαλλικὴν ἰθαγένειαν ἔνεκα μιᾶς οἰασδῆποτε τῶν ἀνωτέρω περιστάσεων.

β'. Ὑποβάλλει τὸν ἀποβαλόντα τὴν Γαλλικὴν ἰθαγένειαν, διότι ἐδέχθη ὑπηρεσίαν στρατιωτικὴν παρὰ ξένη Κυβερνήσει, ἢ διότι ἐτέθη εἰς σύνδεσμον μετὰ ξένου στρατιωτικοῦ σωματείου, εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὅρων τῶν ἐπιβαλλομένων εἰς τοὺς ξένους (ἄρθρα 17, 18, 19 καὶ 21 τοῦ Γαλλικοῦ πολιτικοῦ κώδικος).

Καὶ ὁ ἡμέτερος νόμος καὶ ὁ Γαλλικὸς (πλὴν τῆς ἀνωτέρω γραπτῆς ἐξαιρέσεως) προσφέρονται πρὸς τοὺς ἀποβαλόντας τὴν ἰθαγένειαν εὐνοϊκώτερον ἢ εἰς τὸν ξένον τὸν προτιθέμενον νὰ πολιτογραφηθῇ· ἡ πατρίς εἶναι μήτηρ συμπαθῆς καὶ φιλόστοργος πρὸς τὰ τέκνα της, οὐχὶ ὅμως καθ' ἣν ἔννοιαν ἀπέδωκάν τινες εἰς τὴν φιλοστοργίαν, ὑπολαβόντες, (ἐ) ὅτι πρέπει δῆθεν ὁ ἀποβαλὼν τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας νὰ ἐκπληρώσῃ τοὺς ὅρους τῆς πολιτογραφήσεως διὰ νὰ τὸ ἀναλάβῃ· τοιαύτην ἔννοιαν ἀποκρούει τὸ γράμμα τοῦ νόμου, ὅστις οὐδὲν ἄλλο ἀπαιτεῖ, εἰμὴ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ κηρύξῃ, ὅτι θέλει ν' ἀποκατασταθῇ ἐντὸς αὐτῆς, τὴν ἀποκρούει προσέτι καὶ ἡ ἄχρι τοῦδε ἐφαρμογὴ αὐτοῦ, (ἴδε Βασιλ. διάταγμα τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1836 καὶ διαταγὴν τοῦ ὑπουργείου πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας ἀπὸ 3 Νοεμβρίου 1852 ὑπ' ἀριθ. 21100). Ἦθελεν εἶσθαι βεβαίως ἀφιλόστοργον νὰ ἐξομοιοῖ ὁ νόμος τὸν Ἕλληνα, τὸν ἐξ ἐλαφρίας παραιτηθέντα διὰ ῥητῆς ἢ σιωπηλῆς συγκαταθέσεως τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, μὲ ὅλως ξένον καὶ ἄγνωστον.

Ἡ πρὸ τοῦ νόμου περὶ Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας ἰσχύουσα νομοθεσία δὲν προέβλεψε περὶ τοῦ πῶς ἀποβάλλει ὁ Ἕλλην τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας· ὁ παράγ, κθ'. τοῦ Κεφ. Γ'. τοῦ πολιτικοῦ συντάγματος τῆς Τροικῆνος διέλαβε μόνον, ὅτι αὐτὸς ἀυτόχθων, ἢ πολιτογραφημένος Ἕλλην,

(ἐ) Πραγματεία Συνταγματικοῦ Δικαίου ὑπὸ τοῦ κυρίου Ν. Σαριπόλου, ἐν σελίδι 731. Τομ. Β'.

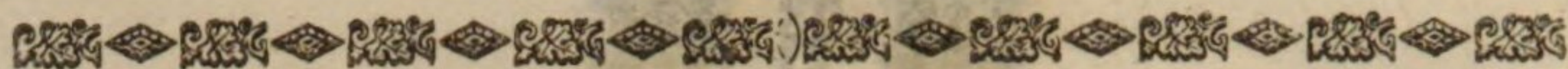
κατοικῶν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν καὶ ἀπολαμβάνων τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου, δὲν δύναται νὰ καταφύγῃ εἰς προστασίαν ξένης δυνάμεως, ἄλλως παύει νὰ ᾔῃ πολίτης Ἕλλην.»

Ἐνταῦθα περαιοῦμεν τὰς παρατηρήσεις μας, καταπαύοντες δὲ τὸν λόγον προσθέτομεν, ὅτι ἐπειδὴ τὰ Ἑλληνικὰ ἐξωτερικὰ διαβατήρια πρὸς τὴ εὐκολίᾳ, ἣν παρέχουσιν εἰς τοὺς μὲ ταῦτα ἐφωδιασμένους Ἕλληνας ὡς πρὸς τὴν ὁδοιπορίαν των, χρησιμεύουσι συγχρόνως εἰς αὐτοὺς καὶ ὡς τίτλοι, ἧ ἀποδείξεις τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνικότητός των, δυνάμει τῶν ὁποίων ἀναγνωρίζουσιν αὐτοὺς ὡς Ἕλληνας οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Πρέσβεις καὶ Πρόξενοι τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ προστατεύουσι καὶ ὑπερασπίζονται αὐτοὺς, ἐκρίναμεν κατάλληλον ν' ἀποτελέσῃ μέρος τοῦ παρόντος φυλλαδίου ὅ,τε περὶ ἐξωτερικῶν διαβατηρίων κανονισμὸς καὶ αἱ λοιπαὶ ὁδηγίαι τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικῶν ὑπουργείου περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Χ. Χριστόπουλος.

Σ. Εὐκλείδης.

Θεόδωρος Π. Δηλιγιάννης

ΚΕΙΜΕΝΟΝ
ΝΟΜΟΝ, ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΝ
ΚΑΙ
ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΟΝ.

Ἀπόσπασμα τοῦ προσωρινοῦ πολιτεύματος τῆς
Ἑλλάδος κατὰ τὴν ἐν Ἐπιδαύρῳ Α. Ἐθνι-
κὴν Συνέλευσιν,

ΤΙΤΛΟΣ Α΄.

ΤΜΗΜΑ Β΄.

Περὶ τῶν γενικῶν δικαιωμάτων τῶν κατοίκων τῆς
ἐπικρατείας τῆς Ἑλλάδος.

§ β΄. Ὅσοι αὐτόχθονες κάτοικοι τῆς ἐπικρατείας τῆς Ἑλ-
λάδος πιστεύουσιν εἰς Χριστὸν, εἰσὶν Ἕλληνες καὶ ἀπολαμβάνου-
σιν ἄνευ τινος διαφορᾶς ὅλων τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων.

§ ε΄. Ἡ Διοίκησις θέλει φροντίσει νὰ ἐκδώσῃ προσεχῶς νό-
μον περὶ πολιτογραφήσεως τῶν ξένων, ὅσοι ἔχουσι τὴν ἐπι-
θυμίαν νὰ γίνωσιν Ἕλληνες.

Ἀπόσπασμα τοῦ νόμου τῆς Ἐπιδαύρου, ἥτοι τοῦ προσω-
ρινοῦ πολιτεύματος τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ἐν
Ἀστρεὶ Β΄. ἐθνικὴν Συνέλευσιν.

ΤΜΗΜΑ Β΄.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Περὶ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων τῶν Ἑλλήνων.

§ β΄. Ὅσοι αὐτόχθονες κάτοικοι τῆς ἐπικρατείας τῆς Ἑλ-
λάδος πιστεύουσιν εἰς Χριστὸν, εἰσὶν Ἕλληνες καὶ ἀπολαμβά-
νουσιν ἄνευ τινος διαφορᾶς ὅλων τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων.

Ὅμοίως Ἕλληνες εἰσὶ καὶ τῶν αὐτῶν δικαιωμάτων ἀπολαμβάνουσιν, ὅσοι, ἔξωθεν ἐλθόντες καὶ τὴν Ἑλληνικὴν φωνὴν πατριον ἔχοντες καὶ εἰς Χριστὸν πιστεύοντες, ζητήσωσι, παρρησιαζόμενοι εἰς τοπικὴν Ἑλληνικῆς ἐπαρχίας ἀρχὴν, νὰ ἐγκαταριθμηθῶσι δι' αὐτῆς εἰς τοὺς πολίτας Ἕλληνας.

§ 16'. Ἡ Διοίκησις πολιτογραφεῖ ἄλλοεθνεῖς κατὰ τοὺς ἀκολουθούτους ὅρους.

α'. Νὰ διατρίψωσι πέντε δλόκληρα ἔτη, καὶ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο νὰ μὴν ἀποδειχθῶσι ποτὲ ἐγκληματίαι, καὶ νὰ ἀποκτήσωσιν ἐντὸς τοῦ πενταετοῦς διαστήματος ἀκίνητα κτήματα ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ.

β'. Τὰ μεγάλα ἀνδραγαθήματα, καὶ αἱ σημαντικαὶ ἐκδουλεύσεις εἰς τὰς χρείας τῆς πατρίδος, ἐνούμεναι μὲ τὴν χρηστότητα τῶν ἡθῶν, εἶναι δικαιώματα ἱκανὰ εἰς πολιτογράφησιν.

Ἀπόσπασμα τοῦ πολιτικοῦ Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος
κατὰ τὴν ἐν Τροιζῆνι Γ'. ἐθνικὴν Συνέλευσιν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Δημόσιον δίκαιον τῶν Ἑλλήνων.

§ 6. Ἕλληνες εἶναι.

α'. Ὅσοι αὐτόχθονες τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας πιστεύουσιν εἰς Χριστόν.

β'. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ὑπὸ τὸν Ὀθωμανικὸν ζυγὸν, πιστεύοντες εἰς Χριστόν, ἦλθαν καὶ θὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν, διὰ νὰ συναγωνισθῶσιν, ἢ νὰ κατοικήσωσιν εἰς αὐτήν.

γ'. Ὅσοι εἰς ξένας ἐπικρατείας εἶναι γεννημένοι ἀπὸ πατέρα Ἕλληνα.

δ'. Ὅσοι αὐτόχθονες καὶ μὴ, καὶ οἱ τούτων ἀπόγονοι, πολιτογραφηθέντες εἰς ξένας ἐπικρατείας πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Συντάγματος, ἔλθωσιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν, καὶ ὀρκισθῶσι τὸν Ἑλληνικὸν ὅρκον.

ε'. Ὅσοι ξένοι ἔλθωσιν καὶ πολιτογραφηθῶσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ πολιτογραφήσεως.

§ 30. Ἡ Κυβέρνησις πολιτογραφεῖ τοὺς ξένους, ὅσοι ἀπὸ τοπικὴν ἀρχὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας φέρωσιν ἀποδείξεις ἀποχρώσας.

α'. Ὅτι διέτριψαν ἐντὸς τῆς ἐπικρατείας τρία δλόκληρα ἔτη.

β'. Ὅτι εἰς τὸ διάστημα τοῦτο δὲν ὑπέπεσαν εἰς ἐγκλημα-
τικὴν καταδίκην.

γ'. Ὅτι ἀπέκτησαν εἰς τὴν ἐπικράτειαν ἀκίνητα κτήματα, τὸ ὀλιγώτερον ἑκατὸν ἑταλλήρων.

§ 31. Τὰ μεγάλα ἀνδραγαθήματα καὶ αἱ ἀποδεδειγμέναι σημαντικαὶ ἐκδουλεύσεις εἰς τὰς χρείας τῆς Πατρίδος, εἶναι καθ' ἑαυτὰ ἱκανὰ δικαιώματα εἰς πολιτογράφησιν.

§ 32. Ἡ Κυβέρνησις ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πολιτογραφῇ καὶ ἐκεῖνους τοὺς ξένους, ὅσοι συστήσωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα σημαν-
τικὰ καταστήματα συντείνοντα εἰς τὴν πρόοδον τῶν τεχνῶν, τοῦ ἐμπορίου, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς βιομηχανίας· ἡμπο-
ρεῖ δὲ νὰ συντέμνη τὸν εἰς πολιτογράφησιν ἀπαιτούμενον καιρὸν, ὅχι ὅμως νὰ τὸν καταντᾷ ὀλιγώτερον ἑνὸς ἔτους.

§ 33. Ὅστις ξένος ὑπηρέτησεν, ἢ ὑπηρετήσῃ πολεμικῶς δύο ἔτη τὴν Ἑλλάδα, ἔχων τὰς ἀναγκαίας τῆς ὑπηρεσίας του ἀποδείξεις, εἶναι δι' αὐτὸ τοῦτο πολίτης Ἕλλην.

§ 34. Ὁ πολιτογραφούμενος ἀπολαμβάνει ἀμέσως ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου.

Τὸ δικαίωμα τῆς πληρεξουσιότητος καὶ ἀντιπροσωπείας θὰ κανονισθῇ εἰς τὸν περὶ ἐκλογῆς νόμον.

§ 35. Ὁ πολιτογραφούμενος ὀρκίζεται τὸν Ἑλληνικὸν ὅρκον.

Πρωτόκολλον ὑπ' ἀριθ. 1 τῆς γενομένης ἐν τῷ ἐπὶ τῶν ἐξωτε-
ρικῶν ὑπουργείῳ τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὴν 3 Φεβρουαρίου
1830 συνδιαλέξεως, παρόντων τῶν πληρεξουσίων τῆς
Ῥωσσίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

Συνελθόντων τῶν πληρεξουσίων τῶν τριῶν Αὐλῶν ἐν τῷ ὑ-
πουργείῳ τῶν ἐξωτερικῶν, ὁ πληρεξούσιος τῆς Α. Βρετανικῆς

Μεγαλειότητος καὶ ὁ τῆς Α. Χριστιανικωτάτης Μεγαλειότη-
τος δηλοῦσι, κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς συνδιαλέξεως, πρὸς τὸν
τῆς Α. Αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος, τὴν ἔφεςιν τοῦ νὰ
μάθωσι πῶς θεωρεῖ τὸ εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς Ἑλλάδος ἀνα-
φερόμενον 10 ἄρθρον τῆς ἐσχάτως ἐν Ἀδριανουπόλει ὑπο-
γραφείσης συνθήκης μεταξὺ τῆς Ῥωσσίας καὶ τῆς Ὀθωμανι-
κῆς Αὐτοκρατορίας,

Ὁ πληρεξούσιος τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος ἀποφαίνεται,
ὅτι τὸ ἄρθρον 10 τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος συνθήκης δὲν ἀκυροῖ
τὰ δίκαια τῶν Συμμάχων τοῦ Αὐτοκράτορος, δὲν ἐμποδίζει
τὰς διασκέψεις τῶν ἐν Λονδίῳ εἰς συνδιάλεξιν συνελθόντων
ὑπουργῶν, καὶ δὲν παρεμβάλλει πρόσκομμά τι εἰς τοὺς συμ-
βιβασμοὺς, οὓς ἤθελον κρίνει ὁμοφώνως αἱ τρεῖς Αὐλαὶ, ὡς
τοὺς ἐπωφελεστέρους καὶ εὐαρμωστοτέρους εἰς τὰς περι-
στάσεις.

Μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ὁ πληρεξούσιος τῆς Α. Β. Με-
γαλειότητος ἀνακοινοῖ εἰς τὸ Συμβούλιον ἐπιστολὴν ἐπίσημον,
ἀπὸ κοινοῦ γεγραμμένην καὶ ἐπισυναπτομένην ὑπὸ στοιχ. Α.,
δι' ἧς οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πρέσβεις τῆς Γαλλίας καὶ τῆς
Μεγάλης Βρετανίας διαβιβάζουσιν ἀπόφασιν τῆς Ὀθωμανι-
κῆς Πύλης, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 9 Σεπτεμβρίου, ἐπισυναπτομένην
ὡσαύτως ὑπὸ Στοιχ. Β. καὶ ἀναγγέλλουσιν, «ὅτι ἡ Πύλη, συγ-
κατατεθεῖσα ἤδη εἰς τὴν συνθήκην τοῦ Λονδίνου, ὑπόσχεται
καὶ ὑποχρεοῦται προσέτι σήμερον ἐνώπιον τῶν ἀντιπροσώπων
τῶν τριῶν δυνάμεων, τῶν ὑπογραψασῶν τὴν εἰρημένην συν-
θήκην, νὰ ὑπογράψῃ ὁλοσχερῶς εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ ἐν Λονδίῳ
συμβουλίου ἀποφασισθησόμενα ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἐκτέλε-
σιν αὐτῆς. »

Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἐγγράφου τούτου ἀναγνωρίζεται
ὁμοφώνως ἡ ὑποχρέωσις τῆς συμμαχίας τοῦ νὰ προβῇ πρὸς
παντὸς ἄλλου εἰς τὴν ἄμεσον ἀποκατάστασιν τῆς κατὰ γῆν
καὶ θάλασσαν ἀνακωχῆς ὅπλων μεταξὺ τῶν Τούρκων καὶ τῶν
Ἑλλήνων.

Ἀπεφασίσθη κατὰ συνέπειαν, ὅτι οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει

λει πληρεξούσιοι τῶν τριῶν Αὐλῶν, οἱ ἐν Ἑλλάδι Ἀντιπρέσβεις αὐτῶν καὶ οἱ κατὰ τὸ Αἰγαῖον Ναύαρχοί των θέλουσι διαταχθῇ ἀνυπερθέτως ν' ἀπαιτήσωσι καὶ ἐπιτύχωσι παρὰ τῶν διαμαχομένων μερῶν ἐτοίμην καὶ ὁλοσχερῇ παῦσιν τῶν ἐχθροπραξιῶν.

Πρὸς τοῦτο συνεφωνήθησαν καὶ ἀπεφασίσθησαν αἱ ἐπισυναπτόμεναι ὑπὸ στοιχ. C, D καὶ E ὁδηγίαι, διὰ τε τοὺς εἰρημένους πληρεξουσίου καὶ Ἀντιπρέσβεις καὶ διὰ τοὺς τρεῖς Ναύαρχους, τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῆς Ῥωσσίας καὶ τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης, ἐπιτρεπούσης εἰς τὸν Ῥῶσσον Ναύαρχον νὰ συμπράξῃ αὐθις μετὰ τοῦ συναδέλφου του Ναυάρχου τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας.

Τῶν πρώτων τούτων ἀποφάσεων συμφωνηθεισῶν, τὰ μέλη τοῦ συμβουλίου φρονοῦντα, ὅτι αἱ ἀποφάνσεις τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης θέτουσιν αὐτὰ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ νὰ συμφωνήσωσι περὶ τῶν μέτρων, τῶν φαινομένων εἰς αὐτὰ ὡς τῶν μᾶλλον παραδεκτέων κατὰ τὴν παροῦσαν τῶν πραγμάτων κατάστασιν, καὶ ἐφιέμενα νὰ εἰσαγάγωσιν εἰς τὰς προγενεστέρας διατάξεις τῆς συμμαχίας τὰς βελτιώσεις, τὰς καταλληλοτέρας εἰς τὸ νὰ προσποιήσωσι νέα ἀσφαλίσματα μονιμότητος εἰς τὸ ἔργον τῆς εἰρήνης, περὶ ὃ ἀσχολεῖται, ἀπεφάσισαν ὁμοφώνως τὰ ἑξῆς.

1. Ἡ Ἑλλὰς θέλει ἀποτελέσει κράτος ἀνεξάρτητον, καὶ θέλει χαίρει πάντα τὰ πολιτικά, διοικητικά καὶ ἐμπορικά δίκαια, τὰ προσπεφυκότα εἰς ἐντελῇ ἀνεξαρτησίαν.

2. Χάριν τῶν εἰς τὸ νέον κράτος ἀπονεμομένων πλεονεκτημάτων τούτων καὶ διὰ νὰ ἐνδώσωσιν εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης ἐκφρασθεῖσαν ἔφεςιν τοῦ νὰ περιορισθῶσι τὰ ὅρια, τὰ διὰ τοῦ πρωτοκόλλου τῆς 22 Μαρτίου τεθέντα, ἡ ὁροθετικὴ τῆς Ἑλλάδος γραμμὴ, ἀρξαμένη ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀσπροποτάμου, θέλει ἀναδράμει τὸν ποταμὸν τοῦτον ἕως τοῦ γεωγραφικοῦ ὕψους τῆς λίμνης τοῦ Ἀγγελοκάστρου, καὶ, διελθοῦσα ταύτην τε καὶ τὰς τοῦ Βραχωρίου καὶ Σαμοβίτσης, θέλει καταλήξει εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἀρτοτίνης, ὅθεν θέλει ἀκο-

λουθήσει τὴν ῥᾶχιν τοῦ ὄρους Ὁξειᾶς (Oxas), τὴν κοιλάδα τῆς Καλούρης (Calouri) καὶ τὴν ῥᾶχιν τοῦ ὄρους Οἴτης, μέχρι τοῦ Λαμιακοῦ κόλπου, εἰς ὃν θέλει φθάσει κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Σπερχειοῦ.

Ὅλαι αἱ χῶραι καὶ οἱ τόποι, οἱ κείμενοι πρὸς μεσημβρίαν τῆς γραμμῆς ταύτης, οὓς τὸ συμβούλιον ἐνέδειξεν ἐπὶ τοῦ ἐπισυναπτομένου ὑπὸ στοιχ. F. γεωγραφικοῦ πίνακος, θέλουσιν ἀνήκει εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅλοι οἱ τόποι καὶ αἱ χῶραι, οἱ πρὸς ἄρκτον αὐτῆς ταύτης τῆς γραμμῆς κείμενοι, θέλουσιν ἐξακολουθεῖν ἀποτελεῶσι μέρος τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα θέλουσιν ἀνήκει ὡσαύτως ὁλόκληρος ἡ νῆσος Εὐβοία μετὰ τῶν νήτων, τῶν ἐπιλεγομένων τοῦ Διαβόλου, καὶ μετὰ τῆς νήσου Σκύρου, καὶ αἱ νῆσοι αἱ γνωσταὶ τὸ πάλαι ὑπὸ τὸ ὄνομα « Κυκλάδες », συμπεριλαμβανομένης εἰς αὐτῆς καὶ τῆς νήσου Ἀμοργοῦ (ς'), κείμεναι μετὰ τῆς 38 καὶ 39 μοίρας ἀνατολικοῦ μήκους τοῦ μεσημβρινοῦ τῆς Γρενβίσχης.

3. Ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος θέλει εἶσθαι Μοναρχικὴ καὶ διαδοχικὴ κατὰ τάξιν πρωτοτοκείων, θέλει ἐμπιστευθῇ εἰς ἡγεμόνα, ὅστις δὲν θέλει εἶσθαι δυνατόν νὰ ἐκλεχθῇ μετὰ τῶν ἡγεμόνων τῶν οἰκογενειῶν, τῶν βασιλειουσῶν εἰς τὰς ἐπικρατείας τὰς ὑπογραψάσας τὴν συνθήκην τῆς 6 Ἰουλίου 1827, καὶ θέλει φέρεи τὸν τίτλον ἡγεμῶν κυριάρχης τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἐκλογή τοῦ ἡγεμόνος τούτου θέλει εἶσθαι ἀντικείμενον διακοινώσεων καὶ συνθηκῶν μεταγενεστέρων.

4. Εὐθὺς, ὡς γνωστοποιηθῶσιν οἱ ὅροι τοῦ παρόντος πρωτοκόλλου εἰς τὰ ἐνδιαφερόμενα μέρη, ἡ εἰρήνη μετὰ τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τῆς Ἑλλάδος ἐκληφθήσεται ἀ-

(ς'). Τὸ Γαλλικὸν κείμενον, ὅπερ εἶχομεν ὑπ' ὄψιν διαλαμβάνει « Situées entre le 38 et 390 degré de longitude est, du méridien de Greenwich » μεταφράσις δέ τις περιελθοῦσα εἰς χεῖρας μας « κείμεναι μετὰ τῆς 36 καὶ 39 βαθμοῦ πλάτους βορείου καὶ τοῦ 26 βαθμοῦ μήκους ἀνατολικοῦ τοῦ Μεσημβρινοῦ τῆς Γρενβίσχης.

ποκατεσταμένη ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ γεγονότος καὶ ἀμφοτέραι αἱ ἐπικράτειαί θέλουσι προσφέρεσθαι εἰς τοὺς ὑπηκόους ἑκατέρας, ὡς πρὸς τὰ δίκαια τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς ναυτιλίας, καθὼς εἰς τοὺς ὑπηκόους τῶν ἄλλων ἐπικρατειῶν τῶν ἐν εἰρήνῃ μετὰ τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τῆς Ἑλλάδος.

5. Πράξεις πλήρους καὶ ὁλοσχεροῦς ἀμνηστίας θέλουσι δημοσιευθῇ ἀμέσως πρὸς τε τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης καὶ παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ Ὀθωμανικὴ Πύλη θέλει διακηρύξει διὰ τῆς περὶ ἀμνηστίας πράξεώς, ὅτι καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν τῆς ἐπικρατείας της οὐδένα τῶν Ἑλλήνων θέλει εἶσθαι δυνατόν ν' ἀποστερήσῃ τις τῆς ιδιοκτησίας του, οὐδὲ νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ παντάπασιν ἕνεκεν τῆς συμμετοχῆς του εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα.

Τὴν αὐτὴν ἀρχὴν θέλει διακηρύξει καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις διὰ τῆς περὶ ἀμνηστίας πράξεως ὑπὲρ ὅλων τῶν Μουσουλμάνων, ἢ χριστιανῶν, οἵτινες τυχὸν ἔλαβον μέρος κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος· θέλει ἐννοηθῇ καὶ δημοσιευθῇ προσέτι, ὅτι οἱ Μουσουλμάνοι, οἵτινες ἤθελον ἐπιθυμήσει νὰ ἐξακολουθήσωσι κατοικοῦντες τὰς χώρας καὶ νήσους, τὰς προσδιορισθείσας διὰ τὴν Ἑλλάδα, θέλουσι διατηρήσει ἐν αὐταῖς τὰς ιδιοκτησίας των καὶ θέλουσι χαίρει ἀμετατρέπτως μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των ἀσφάλειαν πλήρη.

6 Ἡ Ὀθωμανικὴ Πύλη θέλει χορηγήσει εἰς ἐκείνους τῶν ὑπηκόων της Ἑλλήνων, οἵτινες ἤθελον τυχὸν θελήσει νὰ καταλείψωσι τὴν Ὀθωμανικὴν χώραν, ἐνὸς ἔτους προθεσμίαν, διὰ νὰ ἐκποιήσωσι τὰς ιδιοκτησίας των καὶ νὰ ἐξέλθωσιν ἐλευθέρως τοῦ τόπου.

Τὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν θέλει παράσχει καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες ἤθελον ἐπιθυμήσει νὰ μεταναστεύσωσιν εἰς τὴν Τουρκικὴν χώραν.

7. Ὅλαι αἱ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν Ἑλληνικαὶ δυνάμεις θέλουσιν ἐκκενώσει τὰς χώρας, φρούρια καὶ νήσους, τὰ ὅποια κατέχουσιν ἐπέκεινα τῆς γραμμῆς τῆς τεθείσης εἰς τὰ ὅρια

τῆς Ἑλλάδος ἐν τῷ § 2, καὶ θέλουσιν ἀποσυρθῇ ὀπισθεν αὐτῆς ταύτης τῆς γραμμῆς ἐντὸς βραχυτάτης προθεσμίας.

Ὅλαι αἱ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν Τουρκικαὶ δυνάμεις, αἱ κατέχουσαι χώρας, φρούρια ἢ νήσους, περιειλημμένα ἐντὸς τῶν ἄνω μνησθέντων ὁρίων, θέλουσιν ἐκκενώσει τὰς νήσους, φρούρια καὶ χώρας ταύτας, καὶ θέλουσιν ἀποσυρθῇ ὀπισθεν τῶν ῥηθέντων ὁρίων ἐντὸς βραχυτάτης προθεσμίας ὡσαύτως.

8. Ἐκάστη τῶν τριῶν Αὐλῶν θέλει διατηρήσει τὸ δικαίωμα, τὸ ἀσφαλιζόμενον αὐτῇ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 τῆς συνθήκης τῆς 6 Ἰουλίου 1827, τοῦ νὰ ἐγγυᾶται περὶ τοῦ συνόλου τῶν προηγουμένων συμβιβασμῶν καὶ ὅρων· αἱ πράξεις τῆς ἐγγυήσεως, ἂν γίνωσι, θέλουσι συνταχθῇ ἰδίως, ἢ ἐνέργεια καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν διαφόρων τούτων πράξεων θέλουσι γίνεαι κατὰ συνέπειαν τοῦ ἄνω εἰρημένου ἄρθρου ἀντικείμενον συνθηκῶν μεταγενεστέρων τῶν Ὑψηλῶν δυνάμεων.

Οὐδεὶς στρατὸς, ἀνήκων εἰς ὁποτέραν τῶν τριῶν συνομολογουσῶν δυνάμεων, δὲν θέλει δύνασθαι νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν χώραν τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ κράτους ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν δύο ἄλλων Αὐλῶν τῶν ὑπογραψασῶν τὴν συνθήκην.

9. Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν συγκρούσεων τῶν ἀφεύκτως προκυψουσῶν κατὰ τὰς παρούσας περιστάσεις, ἐκ τῆς πρὸς ἀλλήλους συναφείας (ζ'.) τῶν ἐπὶ τῆς ὁροθεσίας Ἑλλήνων καὶ Ὀθωμανῶν ἐπιτρόπων, ὅταν προτεθῇ ν' ἀποφασισθῇ ἐπιτοπίως ἡ διαχάραξις τῶν ὁρίων τῆς Ἑλλάδος, συνεφωνήθη ν' ἀνατεθῇ ἡ ἐργασία αὕτη εἰς ἐπιτρόπους Ἀγγλους, Γάλλους καὶ Ῥώσους, καὶ νὰ διορίσῃ ἕκαστη τῶν τριῶν Αὐλῶν ἀνὰ ἓνα ἐξ αὐτῶν.

Οἱ ἐπίτροποι οὗτοι, ἐφωδιασμένοι μὲ τὴν ὑπὸ στοιχ. Γ. συναπτομένην ἐνταῦθα ὁδηγίαν, θέλουσιν ἀποφασίσει τὴν διαχάραξιν τῶν ῥηθέντων ὁρίων, ἀκολουθοῦντες μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς ἀκριβείας τὴν γραμμὴν, τὴν ἐν τῷ § 2. ἐνδεικνυμένην, θέ-

(ζ'.) Τὸ Γαλλικὸν κείμενον διαλαμβάνει « d' un contact entre les démarcateurs Grecs » ἢ δὲ μετάφρασις « ἀπὸ τὴν συναφὴν μεταξὺ τῶν ἐπιτρόπων ὁροθετῶν Ὀθωμανῶν καὶ τῶν ἐπιτρόπων ὁροθετῶν Ἑλλήνων. »

λουσιν ἐπισημάνει αὐτὴν διὰ πασσάλων καὶ θέλουσι σχεδιάσει δύο χάρτας ὑπογεγραμμένους παρ' αὐτῶν, ὧν ὁ μὲν θέλει παραδοθῇ εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν Κυβέρνησιν, ὁ δὲ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν· τὰς ἐργασίας των ὑποχρεοῦνται νὰ περαιώσωσιν ἐν- τὸς 6 μηνῶν. Ἐν περιπτώσει διχογνωμίας μεταξὺ τῶν τριῶν ἐπιτρόπων, ἡ πλειοψηφία θέλει ἀποφασίζει.

10. Οἱ ὁρισμοὶ τοῦ παρόντος πρωτοκόλλου θέλουσιν ἀμέσως γνωστοποιηθῇ εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν Κυβέρνησιν διὰ τῶν πλη- रेξουσίων τῶν τριῶν Αὐλῶν, οἵτινες θέλουσιν ἐφοδιασθῇ πρὸς τοῦτο μὲ τὴν ἐπισυναπτομένην ἐνταῦθα κοινὴν ὁδηγίαν ὑπὸ στοιχ. Η.

Οἱ ἐν τῇ Ἑλλάδι Ἀντιπρέσβεις τῶν τριῶν Αὐλῶν θέλουσι λάβει ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου τὴν ὑπὸ στοιχ. Ι. συναπτομένην ἐνταῦθα ὁδηγίαν.

11. Αἱ τρεῖς Αὐλαὶ ἐπιφυλάσσονται νὰ εἰσαγάγωσι τὰς πα- ρούσας συμβάσεις εἰς συνθήκην ἐπίσημον (Formel) ὑπογραφη- σομένην ἐν Λονδίῳ, ἥτις, θεωρουμένη ὡς ἐκτελεστικὴ τῆς συν- θήκης τῆς 6 Ἰουλίου 1827, θέλει κοινοποιηθῇ εἰς τὰς ἄλλας τῆς Εὐρώπης Αὐλὰς, προσκληθησομένας νὰ συγκατατεθῶσιν εἰς αὐτὴν ἂν τὸ κρίνωσι προσῆκον.

Συμπέρασμα.

Αἱ τρεῖς Αὐλαὶ, φθάσασαι οὕτω εἰς τὸ τέρμα μακρᾶς καὶ δυσκόλου διαπραγματεύσεως, συγχαίρουσιν εἰλικρινῶς ἑαυταῖς, ὅτι ἐφίχθησαν εἰς ἐντελῇ ὁμοφροσύνην ἐν τῷ μέσῳ τῶν σπου- δαιοτέρων καὶ ἀκροσφαλεστέρων περιστάσεων.

Ἡ διατήρησις τῆς ὁμονοίας των κατὰ τοιαύτας στιγμὰς πα- ρέχει τὸ κράτιστον ἀσφάλισμα τῆς διαρκείας της, καὶ αἱ τρεῖς Αὐλαὶ πείθονται ὅτι αὕτη ἡ τόσῳ μόνιμος, ὅσῳ εὐεργετικὴ ὁ- μόνοια δὲν θέλει παύσει τοῦ νὰ συντελῇ εἰς τὴν ἐμπέδωσιν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης.

Ὑπογεγραμμένοι.

Λιέβεν.

Μοντμορανσύ Λαβάλ.

Ἀβερδὴν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

Πρωτόκολλον ὑπ' ἀριθ. 32 τῆς γενομένης κατὰ τὴν 16
Ἰουνίου 1830 ἐν τῷ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείῳ
τῆς Ἀγγλίας συνδιαλέξεως, παρόντων τῶν πλη-
ρεξουσίων τῆς Γαλλίας, τῆς Μεγάλης Βρε-
τανίας καὶ τῆς Ῥωσσίας.

Οἱ πληρεξούσιοι συνῆλθον διὰ νὰ συσκεφθῶσιν ἐπὶ τῆς ἐ-
πισυναπτομένης κοινοποιήσεως, γενομένης εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῶν
παρὰ τῇ Ὀθωμανικῇ Πύλῃ ἀντιπροσώπων τῶν τριῶν Αὐλῶν,
μετὰ τὴν συγκατάθεσιν τῆς δυνάμεως ταύτης εἰς τὰ ὑπὸ ἡ-
μερομηνίαν 3. 20. καὶ 26. Φεβρουαρίου 1830 πρωτόκολλα.

Οἱ πληρεξούσιοι, ἀφ' οὗ συνεζήτησαν τὸ περιεχόμενον τῆς
κοινοποιήσεως ταύτης, λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἀποφασισθέντα
ὑπὸ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀντιπροσώπων τῶν τριῶν Αὐ-
λῶν, συνεφώνησαν νὰ προστεθῶσιν εἰς τὸν παράγραφον 5. τοῦ
πρωτοκόλλου τῆς 3. Φεβρουαρίου αἱ λέξεις « εἰς τὸ ἐξῆς » (à
l'avenir), ὡς ἔπεται.

• Ἡ Ὀθωμανικὴ Πύλη θέλει διακηρύξει διὰ τῆς περὶ ἀμ-
« νηστίας πράξεως, ὅτι καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν τοῦ Ὀθωμανι-
« κοῦ Κράτους οὐδένα τῶν Ἑλλήνων θέλει εἶσθαι δυνατόν ν'
« ἀποστερήσῃ τις εἰς τὸ ἐξῆς τῆς ἰδιοκτησίας του, οὔτε νὰ
« παρενοχλήσῃ αὐτὸν παντάπασιν ἕνεκεν τῆς συμμετοχῆς του
« εἰς τὸν ἑλληνικὸν ἀγῶνα ».

Οἱ πληρεξούσιοι, προσδιορίζοντες διὰ τῆς προσθήκης τῶν
λέξεων τούτων τὴν πρόδηλον ἄλλως ἔννοιαν τῶν ὅρων τοῦ πα-
ραγράφου 5 τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος πρωτοκόλλου, συνεφώνησαν
ἐπίσης, ὅτι πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅτι εἰς τὸ «ἐξῆς»
ὡσαύτως κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ αὐτοῦ παραγράφου « οἱ Μου-
« σουλμάνοι, οἵτινες ἤθελον ἐπιθυμήσει νὰ ἐξακολουθήσωσι
« κατοικοῦντες τὰς χώρας καὶ νήσους τὰς προσδιορισθείσας
« διὰ τὴν Ἑλλάδα, θέλουσι διατηρήσει ἐν αὐταῖς τὰς ἰδιοκτη-

α σίας των καὶ θέλουσι χαίρει ἀμετατρέπτως μετὰ τῶν οἰ-
α κογενειῶν των ἀσφάλειαν πλήρη ».

Ὡς πρὸς τὴν ἐρμηνείαν, τὴν δοτέαν εἰς τοὺς ὅρους τοῦ πα-
ραγράφου 6 τοῦ πρωτοκόλλου τῆς 3 Φεβρουαρίου, τοὺς ἀ-
φορῶντας τὸ δικαίωμα τῆς μεταναστεύσεως, ἔδοξε τοῖς πλη-
ρεξουσίοις, ὅτι, διὰ νὰ προληφθῶσι τὰ ὑπὸ τῶν ἐν Κωνσταν-
τινουπόλει ἀντιπροσώπων τῶν τριῶν Αὐλῶν περιγραφόμενα
σπουδαῖα ἀτοπήματα, οἱ ὅροι οὗτοι ἔπρεπε νὰ ἐννοηθῶσι κα-
τὰ τὸν κατωτέρω ὑποδεικνυόμενον τρόπον, τοῦτέστι.

« Τὸ παρὰ τῆς Ὁθωμανικῆς Πύλης ἀπονεμητέον εἰς τοὺς
α ὑπηκόους τῆς Ἑλληνικῆς δικαίωμα μεταναστεύσεως θέλει ἐ-
α φαρμοσθῇ, ἀφ' ἐνὸς μὲν εἰς πάσας τὰς νήσους καὶ εἰς πάν-
α τας τοὺς τόπους τῆς Ἑλληνικῆς στερεᾶς, οἵτινες, λαβόντες
α ὅποιανδήποτε μετοχὴν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα, ἀπεδό-
α θησαν εἰς τὴν Ὁθωμανικὴν Πύλην, ἢ ἀνεγνωρίσθη εἰς αὐτὴν
α ἡ κτῆσις τῶν, ἀφ' ἐτέρου δὲ εἰς τ' ἄτομα καὶ τὰς Ἑλλη-
α νικᾶς οἰκογενείας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν πα-
α ραλίων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, αἵτινες ἤθελον ἀναγνωρισθῇ, ὡς
α δυσπραγήσασαι, καὶ ὡς ὑποστᾶσαι δημεύσεις, ἢ ἐξορίας ἐνε-
α κα τῶν συμβάντων ».

Καθ' ὅσον ἀρορᾷ τὰ κτήματα, τὰ γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα
Βακούφια, οἱ πληρεξούσιοι συνεμερίσθησαν τὴν γνώμην τῶν
ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀντιπροσώπων τῶν τριῶν Αὐλῶν, ὅτι
ὅσα τούτων κεῖνται εἰς τοὺς τόπους, τοὺς διατελοῦντας ἤδη
ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἑλλήνων, μένουσιν εἰς τὴν ἐλευθέραν
διάθεσιν τοῦ νέου Κράτους, χωρὶς νὰ δύναται ἐντεῦθεν νὰ ἐ-
γερθῇ ἀπαίτησίς τις εἰς βάρος αὐτοῦ.

Ἐκ δὲ τῶν κειμένων εἰς τοὺς τόπους τοὺς διατελοῦντας
μὲν ἔτι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ὁθωμανῶν, ἀποτελέσοντας δὲ
μέρος τῆς Ἑλλάδος, οἱ πληρεξούσιοι παρετήρησαν, ὅτι, διὰ
τῶν παραγ. 5. καὶ 6. τοῦ πρωτοκόλλου τῆς 3 Φεβρουαρίου
1830, αἱ τρεῖς Αὐλαὶ προέθεντο νὰ ἐξασφαλίσωσιν εἰς τοὺς
Ὁθωμανοὺς, ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν διατήρησιν τῶν ἰδιωτικῶν ἰ-
διοκτησιῶν, ἐὰν ἤθελον νὰ ἐξακολουθήσωσι κατοικοῦντες τὰς

προσδιορισθείας διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ δικαίωμα νὰ ἐκποιήσωσιν αὐτὰς ταύτας τὰς ἰδιωτικὰς ἰδιοκτησίαι- των ἐντὸς ἐνὸς ἔτους, ἂν προετίμων νὰ καταλείψωσι τὰς ῥης θείας χώρας, ἐξ ἀναγκαίας συνεπείας τῆς ἀρχῆς ταύτης φρονοῦσιν οἱ πληρεξούσιοι, ὅτι ἐκ τῶν κτημάτων, τῶν γνω- στῶν ὑπὸ τ' ὄνομα « Βακουφίων » καὶ κειμένων εἰς τοὺς τό- πους τοὺς διατελοῦντας ἔτι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Τούρκων ἀλλ' ἀποτελέσοντας μέρος τῆς Ἑλλάδος, ὅσα συνίστων οὐ- χὶ ἰδιωτικὰς ἰδιοκτησίας, ἀλλ' ἐκκλησιαστικὰς, ἢ δη- μοσίας ὑπὸ τὴν Ὀθωμανικὴν Κυβέρνησιν καὶ ἦσαν ἐπομένως ἀναπαλλοτρίωτ αὐτὸς τὴν Κυβέρνησιν ταύτην καὶ ἐμπεπιστευμέ- να εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ μεγάλου Βεζύρου, ἢ τοῦ Κισλαραγᾶ, πρέπει ν' ἀνήκωσιν αὐτοδικαίως εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος.

Ἀλλ' ἀντὶ τούτου οἱ ἰδιῶται Ὀθωμανοὶ, οἵτινες ἤθε- λον ἔχει, εἴτε ὡς ἐπικαρπωταὶ, εἴτε ὡς κατὰ κληρονομίαν διοικηταὶ, συμφέρον ἐπωφελὲς εἰς τὰ Βακούφια, τὰ κείμενα εἰς τοὺς τόπους τοὺς διατελοῦντας μὲν ἔτι ὑπὸ τὴν ἐξου-σίαν τῶν Τούρκων, ἀλλ' ἀποτελέσοντας μέρος τῆς Ἑλλά-δος, πρέπει, ἢ νὰ διατηρήσωσι τὰ δικαιώματα τὰ ἐκ τῶν τίτλων τούτων παραγόμενα, ἂν κατοικῶσιν, ἢ ἐξακολουθή-σωσι κατοικοῦντες τοὺς ἀνωτέρω μνησθέντας τόπους, ἢ νὰ τύχωσι τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ διαθέσωσιν αὐτὰ ταῦτα τὰ δικαιώματα ἐντὸς ἐνὸς ἔτους, ἂν προτιμῶσι νὰ καταλείψωσι τοὺς περὶ ὧν ὁ λόγος τόπους.

Οἱ πληρεξούσιοι θεωροῦντες προσέτι, ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς μεταναστεύσεως καὶ τῆς ἐκποιήσεως τῶν ἰδιωτικῶν ἰδιοκτη-σιῶν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐνεργηθῇ πληρέστατα ὑπό τε τῶν Ελλήνων καὶ τῶν Ὀθωμανῶν, ἢ ἐν τῇ ἐποχῇ, καθ' ἣν ἡ ἀ-ποπεράτωσις τῶν ἐργασιῶν τῶν διαγραφουσῶν ὀριστικῶς τὰ ὅρια μεταξὺ τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ἑλλάδος ἤθελε προσδιο-ρίσει ἀμοιβαίως τὴν κατάστασιν τῆς κτήσεως τῶν χωρῶν ἐ-κατέρας ἐπικρατείας, ὑπῆρξαν γνώμης νὰ ὑποχρεώσωσι τὰς δύο Κυβερνήσεις νὰ μὴ κλείσωσι τὴν προθεσμίαν τὴν συνομο-

λογηθεῖσαν ἐν τῷ παραγ. ΣΤ'. τοῦ πρωτοκόλλου τῆς 3 Φεβρουαρίου 1830, ἡ μεθ' ἐν ἔτος ἀφ' ἧς οἱ ὁροθέται τῶν τριῶν Αὐλῶν ἤθελον παραδώσει ἀμοιβαίως εἰς αὐτάς τοὺς χάρτας τοὺς μνημονευομένους ἐν τῷ παραγ. Θ'. τοῦ αὐτοῦ πρωτοκόλλου.

Ὡς πρὸς τὰ πυροβόλα τῶν εἴτε παρὰ τῶν Τούρκων, εἴτε παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκκενωθησομένων φρουρίων, οἱ πληρεξούσιοι συνεφώνησαν μὲ τὴν γνώμην τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀντιπροσώπων τῶν τριῶν Αὐλῶν, ὅτι οἷ,τε Τοῦρκοι καὶ οἱ Ἕλληνες ἔπρεπε νὰ ἔχωσι τὸ ἀμοιβαῖον δικαίωμα νὰ λάβωσι τὰ πυροβόλα τῶν φρουρίων, τὰ ὅποια ἤθελον ἐκκενώσει.

Οἱ πληρεξούσιοι ἐξετίμησαν ὡσαύτως τὴν δικαίαν προσπάθειαν, ἥτις ὑπεχρέωσε τοὺς παρὰ τῇ Ὀθωμανικῇ Πύλῃ ἀντιπροσώπους τῶν τριῶν Αὐλῶν ν' ἀπαιτήσωσι καὶ ἐπιτύχωσι τῆς ὑποσχέσεως, ὅτι ἐν τοῖς φρουρίοις, ὧν ἡ ἐκκένωσις ἤθελε γίνεαι, καὶ ὀνομαστὶ ἐν Ἀθήναις, θέλουσι φεισθῇ τῶν ὀχυρωμάτων, μνημείων καὶ δημοσίων κτιρίων.

Υπογεγραμμένοι.

Ἀβερδῆνος.

Μοντμορανσὺ Λαβάλ.

Ματουσκέβιτς.

Δηλοποιήσις τῆς ἐπὶ τοῦ Β. οἴκου καὶ τῶν ἐξωτερ. Γραμματείας τῆς 1 Ἰανουαρίου 1837 περὶ τοῦ πρωτοκόλλου τῶν 30 Ἰανουαρίου 1836 τῶν τριῶν δυνάμεων.

Ἡ ἐπὶ τοῦ Βασιλ. οἴκου καὶ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων γραμματεία τῆς ἐπικρατείας.

Κοινοποιεῖ καθ' ὑψηλὴν Βασιλ. διαταγὴν, ὅτι αἱ μεγάλαι δυνάμεις τῆς Γαλλίας, τῆς Μεγάλης Βρεταννίας καὶ τῆς Ῥωσσίας, λαβοῦσαι ὑπ' ὄψιν τὰς μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς Ὀθωμανικῆς Πόρτας ἀναφυσίσας διαφορὰς

ἀναφορικῶς εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ §. 6 τοῦ πρωτοκόλ. τῆς 3 Φεβρουαρ. 1830 καὶ τὴν διερμηνεύσιν τοῦ εἰρημένου παραγράφου περιεχομένην εἰς τὸ πρωτόκολλον τῆς 16 Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, προσέτι δὲ καὶ τὴν συνθήκην τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῆς 21 Ἰουλίου 1832 καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀμοιβαῖον δικαίωμα τῆς μεταναστεύσεως, τὸ διαφυλαχθὲν εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν ὑπηκόων Ἑλλήνων καὶ Ὀθωμανῶν εἰς τοὺς ὁποίους ἀνεγνωρίσθη τοῦτο δυνάμει τῶν εἰρημένων ἐπισήμων πράξεων καὶ εἰς τὰς παρ' αὐτῶν ὀριζομένας περιστάσεις, ἀνεδέχθησαν, κατὰ τὴν ἐμφυτον αὐτῶν ἐπιείκειαν, τὴν μεσολάβησιν εἰς κατάπαυσιν τῶν διαφορῶν, ὥστε ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς κατὰ τὸ πρωτόκολλον τῶν 18 (30) Ἰαν. 1836 τῶν γενομένων ἐν Λονδίνῳ συνδιαλέξεων ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων τῶν συμμάχων δυνάμεων, καὶ νεωτέρων ἄλλων συμβάσεων, ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις καὶ ἡ Ὀθωμανικὴ Πόρτα ἀπεφάσισαν ὁμοφώνως, — Α'. ὅτι αἱ περὶ μεταναστεύσεως χορηγηθεῖσαι προθεσμίαι δὲν ἐσυμπληρώθησαν εἰσέτι καὶ ὅτι τὸ ἐπὶ τούτῳ εἰς τοὺς Ἑλληνας παραχωρηθὲν ἐν ἔτος διὰ τῶν πρωτοκόλλων τοῦ Λονδίνου τῆς 3. Φεβρουαρίου καὶ 16 Ἰουνίου 1830 καὶ τὸ ὡσαύτως εἰς τοὺς Ὀθωμανοὺς παραχωρηθὲν ἐν καὶ ἡμισυ διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει συνθήκης τῆς 21 Ἰουλίου 1832 δὲν λογίζονται εἰμὴ ἀφ' ἧς ἡμέρας οἱ χάρται τῶν ἐλληνικῶν ὀρίων ἤθελον παραδοθῇ εἰς τὰς δύο κυβερνήσεις. — Β'. ὅτι ἡ προθεσμία αὕτη νὰ ἐκτανθῇ ἕως εἰς τὴν 1 (13) Ἰουλίου 1837 καὶ τότε νὰ τελειώσῃ. — Γ'. ὅτι τὸ συμφωνηθὲν εἰς τοὺς Ἑλληνας ὑπηκόους τῆς Πόρτας δικαίωμα τῆς μεταναστεύσεως ἐκτείνεται εἰς τὰ ἄτομα καὶ τοὺς κατοίκους τῶν μερῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐσημειώθησαν καὶ ἐχαρακτηρίσθησαν εἰς τὴν παρὰ τοῦ συμβουλίου γενομένην ἐρμηνείαν τοῦ §. 6. τοῦ πρωτοκόλλου τῆς 3. Φεβρουαρίου 1830 καὶ ἀπὸ τὸ πρωτόκολλον τῆς 16 Ἰουν. τοῦ αὐτοῦ ἔτους· ἥτοι ἀφ' ἐνὸς μέρους εἰς ὅλας τὰς νήσους καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς στερεᾶς τὰ ὁποῖα, ἀφοῦ ἔλαβον ὁποιανδήποτε μετοχὴν εἰς τὸν ἐλληνικὸν ἀγῶνα, ἐπανῆλθον ἢ ὑπεβλήθησαν ὕστερον εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν ἐξουσίαν καὶ κυτ

ριότητα· ἀφ' ἑτέρου μέρους εἰς τὰ ἄτομα καὶ τὰς οἰκογενείας τῶν Γραικῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν παραλίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, οἱ ὅποιοι ἤθελον ἀναγνωρισθῇ ὡς κακοπραγήσαντες, ὡς παθόντες δημεύσεις ἢ ἐξορίας ἔνεκα τῶν τότε περιστάσεων — ὅτι θέλουν θεωρεῖσθαι ὡς Ἕλληνες καὶ θέλουν ἐμπεριλαμβάνεσθαι εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ὅσοι θέλουν ὠφεληθῇ ἀπὸ τὸ δικαίωμα τῆς μεταναστεύσεως 1. ὅλοι οἱ εἰς τὴν ὀθωμανικὴν ἐπικράτειαν γεννηθέντες Ἕλληνες τῆς Τουρκίας ὑπήκοοι, ὅσοι μετανάστευσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸ τῆς 16 Ἰουνίου 1830 καὶ δὲν ἐπανῆλθον εἰς τὴν Τουρκίαν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀποκατασταθῶσιν ἐν αὐτῇ τῇ Τουρκίᾳ μονίμως· 2 οἱ τῆς Τουρκίας ὑπήκοοι Ἕλληνες, εἰς τοὺς ὁποίους ἐσυμφωνήθη τὸ δικαίωμα τῆς μεταναστεύσεως διὰ τοῦ πρωτοκόλλου τῶν 16 Ἰουνίου 1830 καὶ οἵτινες μετανάστευσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν χρονολογίαν τοῦ πρωτοκόλλου τούτου καὶ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν παρεδόθη εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πόρταν ὁ ὁρεθетикὸς χάρτης, προηγουμένης πάντοτε τῆς ἐκ μέρους αὐτῶν ἐκπληρώσεως τῶν ὀριζομένων εἰς τὸ πρωτόκολλον ὑποχρεώσεων. — Δ'. ὅτι πᾶς Ἕλλην, ὅστις δυνάμει τῶν προηγηθεισῶν διατάξεων θελήσῃ νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὸ δικαίωμα τῆς μεταναστεύσεως, θέλει εἶσθαι εἰς χρέος ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν ὀθωμανικὴν ἐπικράτειαν ἐντὸς τῆς ῥηθείσης προθεσμίας τοῦ ἐνὸς ἔτους, νὰ ὑπάγῃ νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Τουρκίαν εἰμὴ διαβατικῶς καὶ ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ μεταβῇ διὰ τῆς Τουρκίας εἰς ἄλλην ἐπικράτειαν, καὶ τοῦτο ἐν ὅσῳ προηγουμένως δὲν ἀποκαταστήσῃ τὰ τῆς διαμονῆς καὶ κατοικίας του εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ δὲν διατρίψῃ ἐν αὐτῇ τρία ἔτη. — Ε'. ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις δὲν θέλει ἐκδίδει διαβατήρια εἰς κανένα ἐκ τῶν ὀθωμανικῶν ἐπαρχιῶν μετανάστην Ἕλληνα, ἐν ὅσῳ οὗτος δὲν ἤθελεν ἐκπληρώσει τὰς ἀνωτέρω διαγραφείσας ὑποχρεώσεις. — ΣΤ'. ὅτι τελευταῖον, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἐμπεριεχομένους εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην μετανάστας Ἕλληνας ὅσοι μετὰ αὐτῶν εἶναι ναυτικοὶ τὸ ἐπιτήδευμα, οὗτοι ἔχουν τὸ δικαίωμα μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς μόνου ἔτους λογιζομένου

ἀφ' ἧς ἀπεκατεστάθησαν καὶ ἀπεφάσισαν τὰ τῆς διαμονῆς των εἰς τὴν Ἑλλάδα, νὰ πλέωσι τὰς θαλάσσας καὶ προσορμίζωνται εἰς τοὺς λιμένας τῆς Τουρκίας καὶ νὰ μετέρχωνται ἐν αὐτῇ ἀνεμποδίστως καὶ ἀνενοχλήτως τὰ τοῦ ἐμπορίου θεωρούμενοι ὡς ὑπήκοοι Ἕλληνες.—Ταῦτα πρὸς κοινὴν εἶδησιν καὶ ὁδήγιαν.

ΝΟΜΟΣ

ΠΕΡΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΘΑΓΕΝΕΙΑΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Περὶ ἰθαγενείας.

(15 Μαΐου 1835)

1 Ὡς Ἕλληνες θεωροῦνται—α'. ἅπαντες οἱ ἐντὸς τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος γεννηθέντες, ἂν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς γενήσεώς των, οἱ γονεῖς των εἶχον τὸ δικαίωμα τῆς ἰθαγενείας—β'. ἅπαντες οἱ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μέχρι τοῦδε νόμων τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας κεκτημένοι—γ'. οἱ τοῦλάχιστον διετίαν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας ὑπερμαχήσαντες φιλέλληνες—δ'. ἅπαντες οἱ κατὰ τὸ ἀπὸ 16 Ἰουνίου 1830 πρωτόκολλον τὸ δικαίωμα τῆς μεταναστεύσεως ἔχοντες, καὶ συμμορφωθέντες μὲ τοὺς ἐν αὐτῷ διαγεγραμμένους ὅρους—ε'. ἅπαντες οἱ διὰ πολιτογραφήσεως τὸ δικαίωμα τῆς ἰθαγενείας προσκτησόμενοι.

2 Ἐκαστος ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ ξένων γονέων γεννηθεὶς δύναται, ἐνήλικος γενόμενος, ν' ἀπαιτήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἰθαγενείας, ἀφοῦ κηρύξει ἐντὸς μὲν τῆς Ἑλλάδος διατρίβων, ὅτι θέλει καταστήσῃ ἐντὸς αὐτῆς τὴν σταθερὰν αὐτοῦ κατοικίαν, εἰδὲ διατρίβῃ ἐκτὸς αὐτῆς, ὅτι θέλει κατοικήσῃ ἐν αὐτῇ, καὶ εἰς τοιαύτην περίστασιν μεταβῇ πραγματικῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς τοιαύτης ὁμολογίας, καὶ καταγραφῇ εἰς ἓνα τῶν δήμων αὐτῆς.

3. Ἐκαστος ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ πατέρα Ἕλληνα γεννηθεὶς, ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας.—Ἐκα-

στος γεννηθείς ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ πατέρα Ἕλληνα, ἀπολέσαντα τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, δύναται νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸ συμμορφούμενος μετὰ τοὺς τύπους τοῦ ἄρθρου 2.

4. Ξένη Ἕλληνα νυμφευθεῖσα θεωρεῖται ὡς καὶ ὁ σύζυγος αὐτῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Περὶ πολιτογραφήσεως.

5. Τὸ δικαίωμα τῆς πολιτογραφήσεως προσκτᾶται ὁ μετὰ τριετῇ ἀδιάκοπον διατριβὴν ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῷ μέσῳ ἑνὸς τῶν δήμων τοῦ Βασιλείου, πανοικί κατοικήσας καὶ ἀποκατασταθεὶς ἀφ' ἧς ἡμέρας κηρύξῃ τὴν περὶ ἀποκαταστάσεως ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ προσκτήσεως τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας πρόθεσίν του.—Ἀπαιτεῖται ὁ πολιτογραφησόμενος νὰ μὴν ἐτιμωρήθῃ ποτὲ, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς τριετίας, ἐνεκα πλημμελήματος ἢ κακουργήματος· ὅθεν καὶ θέλει καθυποβάλλεσθαι μετ' αὐτὴν εἰς ἐξέτασιν, καὶ ἀπολυθεὶς θέλει πολιτογραφῆσθαι.

6. Εἰς ξένον ἀναδείξαντα ἢ ἀναδείξοντα λαμπρὰς ἐκδουλεύσεις εἰς τὸ κράτος, ἔχοντα ἔξοχα προτερήματα, εἰσάγοντα ἀνακαλύψεις ἢ λόγου ἀξίους βιομηχανίας κλάδους, ἐπιχειροῦντα ἔργα ἢ ἀνεγείροντα καταστήματα κοινωφελῆ, δύναται νὰ χαρισθῇ τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας· τὸ δικαίωμα τοῦτο θέλει τῷ δίδεσθαι κατ' ἰδιαιτέρον Β. διάταγμα, ἐπὶ τῇ προτάσει ἑνὸς τῶν γραμματέων τῆς ἐπικρατείας καὶ τῇ γνώμοδοτήσει τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου (Γ. τῆς ἐπικρατείας) μετὰ τὴν σύστασιν αὐτοῦ.

7. Ἐκαστος ξένος ἐνήλικος δύναται νὰ καθυποβάλῃ τὴν περὶ πολιτογραφήσεως αἴτησίν του εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν τοῦ δήμου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπιθυμεῖ νὰ κατοικήσῃ.

8 Ἀφ' ἧς ἡμέρας παραδώσῃ τὴν περὶ πολιτογραφήσεως αἴτησίν του, ἀπολαμβάνει ὁ ξένος ὅλα τὰ πολιτικὰ δικαιώματα.

9. Πληρώσας ὁ ξένος ὅλα τὰ πρὸς ἀπόκτησιν τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας ἀπαιτούμενα λαμβάνει αὐτήν, δίδων ἐνώπιον τοῦ ἀνήκοντος νομάρχου τὸν ὄρκον τῆς πρὸς τοὺς νόμους τοῦ Βασιλείου ὑποταγῆς καὶ τῆς πρὸς τὸν Βασιλέα πίστεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Περὶ ἀποβολῆς τοῦ δικαιώματος τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας.

10. Ἀποβάλλει τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας—
 α. ὁ πολιτογραφηθεὶς εἰς ξένον κράτος.—β'. ὁ ἀποκατασταθεὶς εἰς ξένον κράτος, ἄνευ προθέσεως παλιννοστίας.—Τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα θέλουν θεωρεῖσθαι ὡς συσταθέντα μετὰ προθέσεως παλιννοστίας.—γ' ὁ ἄνευ βασιλικῆς ἀδείας ἀναδεχθεὶς δημόσιον θέσιν ἢ ὑπηρεσίαν ξένης Κυβερνήσεως.—δ'. ὁ κατὰ τῆς πατρίδος ὀπλοφορήσας Ἕλληνα.—Κατὰ τῶν τοιούτων ἐπιφυλάττονται καὶ αἱ κατὰ περίστασιν ὑπὸ τῶν νόμων ἐπιβαλλόμεναι ποιναί.

11. Ὁ ἀποβαλὼν τὸ δικαίωμα τῆς ἰθαγενείας Ἕλληνα, δύναται, ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κηρύξας ὅτι θέλει ν' ἀποκατασταθῇ ἐντὸς αὐτῆς, ν' ἀναλάβῃ αὐτὸ αὐθις.—Εἰς τὰς περιπτώσεις γ'. καὶ δ'. τοῦ ἀνωτέρου ἄρθρου 10 ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο ἰδιαιτέρα Β. ἔγκρισις.

12. Ἑλληνὶς, νυμφευθεῖσα ξένον, θεωρεῖται ὡς ὁ σύζυγος αὐτῆς. Χηρεύσασα δύναται ν' ἀναλάβῃ τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, ἂν διαμένῃ ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ἢ ἐπανέλθῃ καὶ κηρύξῃ ὅτι θέλει νὰ μείνῃ καὶ κατασταθῇ ἐντὸς αὐτῆς.

13. Εἰς ἕκαστον Ἕλληνα, ἀναλαβόντα ἢ μέλλοντα νὰ ἀναλάβῃ στρατιωτικὴν κατὰ ξηρὰν ἢ κατὰ θάλασσαν ὑπηρεσίαν ξένης δυνάμεως, δίδεται εἰκοσιπεντάμηνος διορία ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος, διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπὶ τούτῳ ἄδειαν τοῦ Βασιλέως.—Μὴ συμμορφωθείς μὲ τὴν παροῦσαν διάταξιν ἐντὸς τῆς ρηθείσης προθεσμίας, ἀποβάλλει τὰ δικαιώματα τῆς

ἀρχαιότητος, ὅσα προσεκτῆτατο διὰ στρατιωτικῶν ἐκδουλεύσεων εἴτε ἐπὶ τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, εἴτε καὶ μετὰ ταῦτα.—Ὁ μετὰ παρέλευσιν τῆς ῥηθείσης προθεσμίας ἐν ἔτος ἔτι παραμείνας ἄνευ Β. ἀδείας εἰς ξένην στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἢ ἀναδεχθεὶς αὐτήν, ἀποβάλλει τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, καὶ δύναται ν' ἀναλάβῃ αὐτὸ πάλιν μόνον, ἂν, ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, κηρύξῃ ὅτι θέλει νὰ κατοικήσῃ ἐν αὐτῇ.

Ἀκροτελεύτιοι ὅρισμοί.

14. Περὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἑλλήνου, περὶ τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς χρῆσιν αὐτῶν, περὶ προσωρινῆς ἢ παντελοῦς παύσεως μέρους ἢ ὅλων αὐτῶν, θέθει ἐκδοθῆ ἐν καιρῷ ἰδιαίτερος νόμος. Μέχρις ἐκείνου ἰσχύουν οἱ ἤδη ὑπάρχοντες καὶ διὰ προλαβουσῶν διατάξεων μὴ ἀκυρωθέντες νόμοι· παραπέμπομεν δὲ ἰδίως εἰς τοὺς ὅρους τοῦ ἀπὸ 23 Δεκεμβρ. 1833 (8 Ἰανουαρ. 1834) περὶ δήμων, καὶ τοῦ ποιν. νόμου.

Ἀριθ. 17578.

6995.

Πρὸς τὸν Διοικητὴν Ἀχαΐας.

Οἱ μὴ ἔχοντες τὰ χαρακτηριστικὰ, τὰ ὁποῖα διαγράφονται ἀπὸ τὸν περὶ δήμων καὶ περὶ ἰθαγενείας νόμον, δὲν δύνανται νὰ καταγραφῶσιν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν βιβλίον ἐνὸς δήμου, ὡς δημόται, ἀλλ' ἐμποροῦν, καθυποβάλλοντες τὰς περὶ πολιτογραφήσεως αἰτήσεις των εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν τοῦ δήμου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπιθυμοῦν νὰ κατοικήσουν, καὶ ἐκπληροῦντες τὰ διαταττόμενα παρὰ τοῦ ἄρθρου 5, ν' ἀποκτήσουν τὴν Ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν.

Οὗτοι δὲ θέλουν ἀπολαμβάνειν ὅλα τὰ ἀστυκὰ δικαιώματα, ἀφ' ἧς ἡμέρας παραδώσωσι τὰς περὶ πολιτογραφήσεως

αἰτήσεις των· τὰ πολιτικὰ δὲ δὲν θέλουν προσκτήσει, εἰμὴ μόνον, ἀφ' οὗ πολιτογραφηθῶσι καὶ καταγραφῶσιν εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία δήμου τινος, ὡς δημόται, παρελθούσης τῆς παρὰ τοῦ νόμου προσδιοριζομένης προθεσμίας.

Ἀθῆναι 6 Δεκεμβρίου 1837.

2659.

Πρὸς τὸν Διοικητὴν Λακεδαίμονος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1202 ἀναφορὰν σας, ὁ Ἱερεὺς Κοσμᾶς Πισπάνος καὶ Κωνσταντῖνος Μαντάκος ἀπεκατεστάθησαν πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, θέλετε ἐπιτρέψει εἰς αὐτοὺς νὰ ἀπολαύσωσιν ἀπὸ τοῦδε τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου Ἑλλήνος, ὑποχρεούμενοι εἰς τὸν πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος ὄρκον τῆς πίστεως καὶ ὑποταγῆς.

Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν Παναγιώτην Πισπάνον, ἐπειδὴ οὗτος ἔχει υἱὸν ἐνήλικα, πρὶν ἐκδώσωμεν καὶ περὶ αὐτοῦ τὴν ἀπόφασίν μας, ἐπιθυμοῦμεν νὰ γνωρίσωμεν, ἂν ὁ υἱὸς τοῦ οὗτος δέχεται νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ὑπηκοότητα τοῦ πατρὸς, ὑποβάλλων ἐαυτὸν εἰς ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ πολίτου Ἑλλήνος, ἢ προτιμᾷ τὴν προτέραν ὑπηκοότητα τοῦ πατρὸς του· ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι ἢ περὶ τούτου ἐξήγησίς του, ἀπαιτεῖται νὰ γίνῃ ἔγγραφος καὶ νὰ μᾶς ὑποβληθῇ.

Ἀθῆναι τῇ 20 Μαρτίου 1841.

2559

Πρὸς τὸν Διοικητὴν Μεσσηνίας.

Κατὰ τὸν περὶ Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας Νόμον, δὲν δύναται νὰ συγχωρηθῇ εἰμὴ ἡ πολιτογράφησις καὶ ἡ ἀποκατάστασις εἰς ξένον κράτος, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ παραίτησις τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας. Ἐὰν λοιπὸν ὁ ἀπολαύων τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας ὁ Κύριος Βοσιέρ ἐπιθυμῇ νὰ λάβῃ τὴν ἄδειαν τῆς Κυβερνήσεως διὰ νὰ πολιτογραφηθῇ, ἢ νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς ξένον κράτος, δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν περὶ τούτου ἔγκρισιν.

Ἀθῆναι τῇ 11 Μαΐου 1842.

ΓΕΝΙΚΑΙ ΟΔΗΓΙΑΙ

ΠΕΡΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΩΝ
ΥΠΟ ΤΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΩΝ.

Ἐκδοθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ Β. Οἴκου καὶ τῶν Ἐ-
ξωτερικῶν Σχέσεων Γραμματείας τῆς Ἐπικρα-
τείας κατὰ τὰ περὶ ἀρμοδιότητος αὐτῆς
Β. Διατάγματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Ἄρθρον 1.

*Περὶ ἐκδόσεως Ἐξωτερικῶν διαβατηρίων πρὸς τοὺς
ἰθαγενεῖς.*

Ἡ ἐκδοσις τῶν ἐξωτερικῶν διαβατηρίων εἶναι τῆς ἀρμο-
διότητος τῆς ἐπὶ τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν
Σχέσεων Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας· ἀλλ' ἐκδίδονται ταῦ-
τα κυρίως κατ' ἐντολὴν καὶ πληρεξουσιότητα τῆς ρηθείσης
Γραμματείας ὑπὸ τῶν Διοικητῶν, κατὰ τὰ περὶ ἀρμοδιότητος
αὐτῶν Βασιλικά Διατάγματα, καθότι οὗτοι εἶναι εἰς στάσιν
ὥς ἐκ τῆς θέσεώς των νὰ γνωρίζωσιν ὅσα προηγουμένως εἰς
τὰς πλειοτέρας περιστάσεις ἀπαιτοῦνται πρὸ τῆς ἐκδόσεώς
των.

Ἄρθρ. 2.

Διαβατήρια τοιαῦτα πέμπονται πρὸς αὐτοὺς ἐκάστοτε, ἐπὶ
τῇ αἰτήσει των, παρὰ τῆς ἐπὶ τοῦ Β. Οἴκου καὶ τῶν Ἐξω-
τερικῶν Γραμματείας, τυπωμένα, ἡριθμημένα, ἐσφραγισμέ-
να καὶ ὑπογεγραμμένα εἴτε ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τῆς Ἐπι-
κρατείας εἴτε ὑπὸ τοῦ συμβούλου τῆς Γραμματείας κατ' εἰδι-
κὴν διαταγὴν, καὶ ἐπὶ σφραγιστοῦ χάρτου πέντε δραχμῶν.

Ἄρθρ. 3.

Τὸ ἀντίτιμον τοῦ χαρτοσήμου ὀφείλουν νὰ εἰσπράττω-

σιν οἱ Διοικηταὶ πρὶν ἢ παραδίδωσι ταῦτα εἰς τοὺς αἰ-
τοῦντας.

Ἄρθρ. 4.

Οἱ Διοικηταὶ ἐκδίδουν τὰ διαβατήρια ὑπὸ ἰδίαν των εὐ-
θύνην, σημειοῦντες ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ εἰς τὸ οἰκεῖον μέ-
ρος καθαρῶς καὶ εὐαναγνώστως τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, τὸν
δῆμον, τὴν ἐπαρχίαν καὶ τὰ λοιπὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ αἰ-
τοῦντος, καθὼς καὶ τὸν τόπον εἰς ὃν οὗτος προτίθεται νὰ
μεταβῇ καὶ τὴν διάρκειαν τῆς προθεσμίας τοῦ διαβατηρίου·
σημειοῦντες δὲ τὴν χρονολογίαν τῆς ἐκδόσεώς του, ὀφείλου-
σι νὰ ὑπογράψωσι τὴν σημείωσιν αὐτὴν ἐπισήμως καὶ θέτωσι
τὴν σφραγίδα τῆς διοικήσεως.

Ἄρθρ. 5.

Πρὶν ἢ παραδώσωσι τὸ διαβατήριον εἰς τὸν αἰτοῦντα, ὀ-
φείλουσιν οἱ Διοικηταὶ νὰ ὑποχρεώσιν αὐτὸν νὰ θέτῃ ἐνώ-
πιόν των τὴν ὑπογραφήν του εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ προσδιωρισ-
μένον μέρος. Ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἣν ὁ αἰτῶν ἤθελεν εἶ-
σθαι παντελῶς ἀγράμματος, θέλουν σημειοῖ οἱ διοικηταὶ τὸ ὄ-
νομα αὐτοῦ εἰς τὸ οἰκεῖον μέρος μὲ τὴν λέξιν «ἀγράμματος»
θέλousι δὲ σημειοῖ τοῦτο καὶ εἰς τὸ γαλλικὸν μέρος.

Ἄρθρ. 6.

Ἐπειδὴ ἐκτὸς τῆς εὐκολίας τὴν ὁποίαν χορηγοῦσι τὰ τακ-
τικὰ ἐξωτερικὰ διαβατήρια εἰς τοὺς ὑπηκόους Ἑλλήνας,
ὥς πρὸς τὰ τῆς ὁδοιπορίας των, χρησιμεύουσι προσέτι αὐ-
τοῖς καὶ ὥς ἀποδείξεις τῆς ἐθνικότητός των, καὶ ἐπομένως
δυνάμει αὐτῶν θέλουν δύνασθαι ν' ἀπολαμβάνωσιν ἐκτὸς τῆς
ἐπικρατείας τὴν ἀνήκουσαν προστασίαν καὶ ὑπεράσπισιν ἐκ
μέρους τῶν Πρέσβεων καὶ Προξένων τῆς Α. Μ. Πρέπει νὰ
προσέχωσιν ἐπιμελῶς οἱ διοικηταὶ νὰ μὴν ἐκδίδωσι τοιαῦτα
εἰμὴ εἰς τοὺς ἀληθῶς καὶ ἀποδεδειγμένως ἰθαγενεῖς Ἑλ-
λήνας.

Ἄρθρ. 7.

Ὡς Ἑλλήνες ἰθαγενεῖς θεωροῦνται οἱ ἀκριβῶς ἔχοντες τὰ ἐν

ἀπὸ 15 (27) Μαΐου 1835, περὶ Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας νόμῳ διαλαμβανόμενα χαρακτηριστικά. (Ἴδε ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως 1835 ἀριθ. 20 σελ. 142).

Ἄρθρ. 8.

Οἱ διοικηταὶ ὀφείλουν ν' ἀπαιτῶσι παρὰ τοῦ αἰτοῦντος ἐξωτερικὸν διαβατήριον.

α) Νὰ παρουσιάζῃ ἀφεύκτως ἐνδεικτικὸν τῆς καταγραφῆς αὐτοῦ εἰς ἓνα τῶν δήμων τοῦ Βασιλείου καὶ τῆς περὶ τῆς πίστεως πρὸς τὸν Βασιλέα ὀρκοδοσίας του.

β) Ἄν ὁ αἰτῶν ᾔῃαι ἐκ τῶν πολιτογραφηθέντων, ν' ἀποδείξῃ ἀποχρώντως ὅτι ἐξεπλήρωσε τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 5 τοῦ περὶ ἰθαγενείας νόμου διαλαμβανομένας ὑποχρεώσεις, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἔγινεν ἡ εἰς ἓνα τῶν δήμων ἐγγραφή του, καὶ ὅτι παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης τρία ὀλόκληρα κατὰ συνέχειαν ἔτη.

γ) Ἄν ᾔῃαι ἐκ τῶν ἐν τοῖς λοιποῖς ἄρθροις τοῦ νόμου διαλαμβανομένων, ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἐξεπλήρωσε δεόντως τὰ παρὰ τῶν ἄρθρων τούτων ἀπαιτούμενα.

δ) Ἄν ᾔῃαι ἐκ τῶν ἐχόντων δικαίωμα μεταναστεύσεως καὶ πραγματικῶς μεταναστεύσας, προτίθεται δὲ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Τουρκίαν, νὰ ἀποδείξῃ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὅτι διέμεινεν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς μεταναστεύσεώς του διαρκῶς κατὰ τριετίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, σύμφωνα μὲ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἀπὸ 18 [30] Ἰανουαρίου 1836 πρωτοκόλλου. (Ἴδε ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως ἀριθ. 1. 1837).

ε) Νὰ δίδῃ ἐνώπιον τοῦ διοικητοῦ μ' ὅλην τὴν ἀπαιτουμένην ἐπισημότητα δύο τιμίους καὶ ἀξιοχρέους ἐγγυητὰς, περὶ τῆς μὴ κακῆς χρήσεως τοῦ διαβατηρίου του, περὶ τῆς μὴ μεταβολῆς τῆς ἐθνικότητός του, περὶ τῆς μὴ ἀποκαταστάσεώς του ἐκτὸς τῆς Ἑπικρατείας καὶ περὶ τῆς ἐγκαίρου εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπανόδου του.

Ἄρθρ. 9.

Οἱ ἐγγυηταὶ θέλουν εἶσθαι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν ὁποίαν δίδουσιν οἱ αἰτοῦντες διαβατήριον ἐγγύησιν, ἐν περιπτώσει καθ'

τῷ ἢν ὁ λαμβάνων τὸ διαβατήριον ἢ ἤθελε καταχρασθῇ αὐτὸ, ἢ ἤθελεν ἀποκατασταθῇ ἐκτὸς τῆς Ἐπικρατείας, ἢ ἤθελε μεταβάλλει ὀριστικῶς εἴτε καὶ προσωρινῶς ἐθνικότητα, ἢ δὲν ἤθελεν ἐπανελθῇ ἐν καιρῷ εἰς τὴν Ἑλλάδα, χωρὶς ν' ἀνανεώσῃ τὸ διαβατήριόν του μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας αὐτοῦ παρὰ τῇ ἀρμοδίᾳ ἐκτὸς τῆς Ἐπικρατείας Ἑλληνικῇ Πρεσβείᾳ ἢ Προξενείῳ.

Ἄρθρ. 10.

Οἱ διοικηταὶ θέλουν ἐκδίδει συνήθως τὰ ἐξωτερικὰ διαβατήρια εἰς τοὺς ὄντας καταγεγραμμένους εἰς τοὺς ἐντὸς τῆς διοικητικῆς δικαιοδοσίας των δήμους· δύνανται δὲ νὰ ἐκδίδωσι τοιαῦτα εἰς ἐκτάκτους καὶ κατεπειγούσας περιστάσεις καὶ εἰς ἄτομα καταγεγραμμένα εἰς δήμους ἄλλων διοικήσεων, ὁπόταν ταῦτα τοῖς παρουσιάζωσι τὰ ἀνήκοντα ἐνδεικτικὰ τῆς καταγραφῆς των εἰς ἓνα δῆμον, ἅτινα ὅμως πρέπει νὰ φέρωσιν εἰς τοιαύτην περίστασιν καὶ τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ διοικητοῦ εἰς τὸν ὁποῖον ὁ δῆμος οὗτος ὑπάγεται, καὶ ὁπόταν δύνανται νὰ δώσωσι τοὺς ἀπαιτούμενους ἐγγυητάς.

Ἄρθρ. 11.

Ἄν δὲ τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ διαλαμβανόμενα ἄτομα δὲν τύχωσιν ἐφωδιασμένα μὲ τὰ ἐνδεικτικὰ τῆς εἰς τὸν ἀνήκοντα δῆμον ἐγγραφῆς των, ἢ τὰ ἐνδεικτικὰ ταῦτα δὲν ἦναι τυχὸν ἐπικυρωμένα παρὰ τοῦ ἀρμοδίου διοικητοῦ, ὁ διοικητῆς, παρ' οὗ ἤθελον ζητήσῃ ἐξωτερικὰ διαβατήρια, δύναται νὰ τοῖς ἐκδώσῃ τοιαῦτα, διὰ νὰ μὴ ἐμποδίζωνται ἐκ τῆς ὁδοιπορίας των καὶ προκύπτῃ ἀληθῶς καὶ πραγματικῶς ὡς ἐκ τούτου βλάβη εἰς τὰ συμφέροντά των, ἀφ' οὗ ὅμως ἀπαιτήσῃ νὰ τῷ παρουσιάσωσι δύο εὐὑπολήπτους καὶ ἀξιοχρέους μάρτυρας, οἵτινες ἤθελον ἐνώπιόν του μαρτυρήσῃ, ὅτι γνωρίζουσιν ὅτι ὁ αἰτῶν εἶναι ἐγγεγραμμένος εἰς τὸν δεῖνα δῆμον καὶ ἔχει κεκτημένον τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας· θέλει δὲ κρατεῖ ἐπὶ τούτῳ πρακτικὰ ὑπογεγραμμένα παρ' αὐτοῦ, παρὰ τοῦ αἰτοῦντος καὶ παρὰ τῶν μαρτύρων. Ἐν περιπτώσει ψευδομαρτυρίας οἱ μάρτυρες οὗτοι ὑπόκεινται εἰς τὸ

ἄρθρ. 371 τοῦ ποινικοῦ νόμου εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐκδόσεως ἐξωτερικοῦ διαβατηρίου οἱ διοικηταὶ, ἢ οἱ ἀναπληροῦντες αὐτοὺς γραμματεῖς τῶν διοικήσεων, ὀφείλουν νὰ πληροφορῶνται καὶ βεβαιῶνται προηγουμένως περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ αἰτοῦντος αὐτὸ, ὑποκύπτοντες ἄλλως εἰς τὰς συνεπείας τοῦ ἄρθρου 252 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Ἄρθρ. 12.

Ὁ αἰτῶν ἐξωτερικὸν διαβατήριον πρέπει νὰ παρουσιάζεται εἰς τὴν διοίκησιν αὐτοπροσώπως διὰ νὰ ζητήσῃ καὶ λάβῃ αὐτό.

Ἄρθρ. 13.

Οἱ διοικηταὶ πρέπει νὰ προσέχωσι νὰ μὴν ἐκδίδωσιν ἐξωτερικὰ διαβατήρια εἰς ἐπαίτας ἢ εἰς τοὺς διάγοντας ἄτακτον καὶ ἀγυρτικὸν βίον.

Ἄρθρ. 14.

Δὲν θέλουν ὥσαύτως ἐκδίδει ἐξωτερικὰ διαβατήρια εἰς τοὺς κωλυομένους δικαστικῶς τοῦ νὰ ἐξέλθωσι τῆς Ἐπικρατείας. Θέλουν δὲ προσέχει νὰ μὴν ἐπιθεωρῶσι διαβατήρια ξένων, ἐχόντων δοσοληψίας μετὰ ἰθαγενῶν, καὶ νὰ μὴν ἐκδίδωσιν εἰς τοὺς τοιούτους βραχυπρόθεσμα ἢ εἰδικὰ διαβατήρια, εἰμὴ ἀφ' οὗ ἤθελον διαλύσει τὰς δοσοληψίας των ταύτας ἢ ἤθελον δώσει τὴν ἀνήκουσαν ἐγγύησιν εἰς τοὺς πιστωτάς των.

Ἄρθρ. 15.

Οἱ διοικηταὶ δὲν θέλουν ἐκδίδει ἐπίσης ἐξωτερικὰ διαβατήρια διὰ προσδιωρισμένα τινα μέρη εἰς ἄτομα τινα, ὅποτε τοῖς ἀπαγορευθῇ τοῦτο δι' εἰδικῆς διαταγῆς τῆς Γραμματείας.

Ἄρθρ. 16.

Ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς εἰς τοὺς διοικητὰς νὰ ἐκδίδωσιν ἐξωτερικὸν διαβατήριον εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας ἀκριβῆ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἰθαγενείας καὶ μὴ ἐκπληροῦντας ὅλας τὰς ἐν τοῖς προηγουμένοις ἄρθροις ὑποχρεώσεις, ὅποιαδήποτε παλαιὰ ἢ νέα διαβατήρια ἤθελον παρουσιάσει οὗτοι πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐθνικότητός των παρ' οὗτινος δῆποτε ἐκδεδομένα.

Ἄρθρ. 17.

Ὁ ἀνώτατος ὅρος τῆς προθεσμίας τῶν ἐξωτερικῶν διαβατηρίων προσδιορίζεται εἰς ἕξ μῆνας· ἡ δὲ ἀνανέωσίς των δύναται νὰ γενῇ παρὰ τῶν ἀρμοδίων Πρεσβειῶν ἢ Προξένων τῆς Ἑλλάδος.

Ἄρθρ. 18.

Εἰς τὸ αὐτὸ διαβατήριον δύνανται οἱ διοικηταὶ νὰ περιλάβωσι καὶ τὴν σύζυγον τοῦ λαμβάνοντος αὐτὸ, ἂν αὕτη, ὅποτεν πρόκειται περὶ μεταβάσεώς της εἰς τὴν Τουρκίαν, ἔχῃ τὴν ἐπὶ τούτῳ εἰδικὴν ἄδειαν τῆς Γραμματείας, καὶ τὰ ἀνήλικα τέκνα αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου του, τὰς ὑπηρέτιδας· ἀλλ' ὥς πρὸς τὰς τελευταίας ταύτας πρέπει νὰ λαμβάνωσιν ἀκριβεῖς πληροφορίας οἱ διοικηταὶ διὰ νὰ μὴ συμβῇ κατάχρησις. Εἰς τοιοῦτον διαβατήριον πρέπει ν' ἀναφέρονται ῥητῶς ὅλα τῶν περιεχομένων ἀτόμων τὰ ὀνόματα.

Ἄρθρ. 19.

Οἱ ὑπηρεταὶ πρέπει νὰ λαμβάνωσι πάντοτε ἰδιαίτερον ἐξωτερικὸν διαβατήριον, ἐφαρμοζομένων ἀκριβῶς ὥς πρὸς αὐτοὺς τῶν γενικῶν κανονισμῶν.

Ἄρθρ. 20.

Οἱ διοικηταὶ εἶναι ὑπόλογοι διὰ τὴν εἴσπραξιν τοῦ ἀντιτίμου τῶν ἐξωτερικῶν διαβατηρίων· θέλουν ἐπομένως διευθύνει τακτικῶς τοὺς ἐπὶ τούτῳ λογαριασμούς των εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, τὴν δὲ εἰσπραττομένην ποσότητα θέλουν παραδίδει κατὰ τριμηνίαν εἰς τοὺς ἀρμοδίους διοικητικοὺς ταμίας ἐπὶ ἀποδείξει παραλαβῆς, τὴν ὁποίαν ἀπόδειξιν θέλουν διευθύνει ἀμέσως εἰς τὴν Γραμματείαν ὁμοῦ μὲ τὴν κατάστασιν τῆς εἰσπραχθείσης κατὰ τριμηνίαν ποσότητος, καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκδοθέντων διαβατηρίων. Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἔτους θέλουν στέλλει ἐπίσης εἰς τὴν Γραμματείαν γενικὴν κατάστασιν ὅλων τῶν εἰσπραχθεισῶν κατὰ τὸ ἔτος ποσοτήτων καὶ τῶν ἐκδοθέντων διαβατηρίων. Αἱ καταστάσεις αὗται θέλουν γίνεσθαι κατὰ τὰ σταλέντα εἰς τοὺς διοικητάς

διὰ τῆς ἀπὸ 29 Ὀκτωμβρίου 1838 καὶ ὑπ' ἀριθ. 4, 826 ἐγκυκλίου τῆς Γραμματείας σχέδια.

Ἄρθρ. 21.

Θέλουν κρατεῖ οἱ διοικηταὶ βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον θέλουν σημειοῖ ἐκάστοτε τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, τὸν δῆμον καὶ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ λαμβάνοντος ἐξωτερικὸν διαβατήριον ἰθαγενοῦς, τὸ μέρος διὰ τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη τὸ διαβατήριον, τὸν ἀριθμὸν αὐτοῦ καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς ἐκδόσεώς του. Τὸ βιβλίον τοῦτο θέλει ἀνανεοῦται κατ' ἔτος· πρέπει δὲ νὰ ᾖ μονογραφημένον καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς σελίδας παρὰ τε τοῦ διοικητοῦ καὶ τοῦ γραμματέως τῆς διοικήσεως, καὶ κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους ὁ διοικητὴς ὀφείλει νὰ τὸ ὑπογράφη κατὰ τὴν τελευταίαν σελίδα καὶ τὸ ἀποθέτῃ εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς διοικήσεως.

Ἄρθρ. 22.

Ἀντίγραφον τοῦ βιβλίου τούτου θέλουν πέμπει οἱ διοικηταὶ κατὰ τριμηνίαν εἰς τὴν Γραμματείαν ὑπογεγραμμένον παρ' αὐτῶν.

Ἄρθρ. 23.

Εἰς ἐξωτερικὸν διαβατήριον δὲν ἐπιτρέπεται παντελῶς ξέσμα ἢ σβύσιμον. Ὅσάκις τοιοῦτόν τι συμβῇ, ἢ κηλίδες μελάνης πέσωσιν εἰς τὰ γεγραμμένα τινὸς διαβατηρίου μέρη, τὸ διαβατήριον τοῦτο μένει ἄχρηστον καὶ ἐπιστρέφεται εἰς τὴν γραμματείαν. Τὸ δὲ ἀντίτιμον αὐτοῦ ὀφείλει νὰ πληρώσῃ ἐξ ἰδίων τοῦ ὁ διοικητῆς, ὅστις ὁμῶς δύναται ν' ἀποζημιωθῇ διὰ τοῦτο ἀπὸ τὸν ὑπάλληλον τοῦ γραφείου τοῦ ὅστις ἤθελε πράξῃ τὸ ξέσμα ἢ τὸ σβύσιμον, ἢ ἐκ τῆς ἀπροσεξίας τοῦ ὁποίου ἤθελον πέσει κηλίδες μελάνης εἰς τὸ διαβατήριον.

Ἄρθρ. 24.

Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς διοικητὰς προσωρινῶς ἢ ἐκδοσίς ἐξωτερικῶν διαβατηρίων διὰ τὴν Τουρκίαν εἰς γυναῖκας καὶ ἀνήλικας παῖδας ἄνευ εἰδικῆς ἀδείας τῆς Γραμματείας. Ἐπὶ τούτῳ ὅσάκις γυνὴ τις ζητήσῃ ἐξωτερικὸν διὰ τὴν Τουρκίαν

διαβατήριον, ὁ διοικητὴς ὀφείλει νὰ ἐρευνᾷ δεόντως καὶ πληροφοροῖται ἀκριβῶς, ἂν ἡ αἰτοῦσα τὸ διαβατήριον ἔχῃ ἀνάγκην ἀναπόφευκτον νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δεῖνα μέρος τῆς Τουρκίας πρὸς διεκπεραίωσιν οὐσιωδῶν ὑποθέσεών της, ἂν δὲν δίδῃ ὑπονοίας τοῦ ὅτι ἤθελεν ἀποκατασταθῇ ἐκεῖ, ἢ ἤθελεν ὑποπέσει εἰς διαφθοράν, ἢ ὅτι ἤθελε καταχρασθῇ τὸ διαβατήριόν της. Εἰς τοιαύτην περίστασιν θέλει ἀναφέρει ὁ διοικητὴς εἰς τὴν Γραμματείαν ὅλας ὅσας ἔχει πληροφορίας καὶ ἀσφαλείας, περὶ τοῦ ὅτι δὲν θέλει προκύψει ἐκ τῆς εἰς τὴν Τουρκίαν μεταβάσεως τῆς αἰτούσης κἀνέν τῶν ἀνωτέρω ἀτοπημάτων, καὶ θέλει ἐξαιτεῖσθαι ῥητῶς τὴν ἀδείαν τοῦ νὰ ἐκδώσῃ εἰς αὐτὴν τὸ ζητούμενον διαβατήριον. Μετὰ δὲ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀδείας, ὁ διοικητὴς θέλει ἐφαρμόζει ὡς πρὸς τοιαύτας γυναῖκας καὶ τὰς λοιπὰς περὶ ἐξωτερικῶν διαβατηρίων διατάξεις.

Οἱ διοικηταὶ πρέπει πάντοτε νὰ καταβάλλωσι τὴν μεγαλύτεραν ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο προσοχήν. Πρέπει κυρίως ν' ἀπορρίπτωσι πᾶσαν περὶ τούτου αἴτησιν γυναικὸς, τῆς ὁποίας ὁ ὑποκεκρυμμένος σκοπὸς ἤθελεν εἶσθαι τὸ νὰ μετέλθῃ εἰς τὴν Τουρκίαν τὸ ἐπάγγελμα ὑπηρέτιδος ἢ τροφοῦ.

Ἄρθρ. 25.

Ἐξαιροῦνται τοῦ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἄρθρῳ ἀπαγορευτικοῦ μέτρου οἱ ἀνήλικες παῖδες, οἱ μετερχόμενοι τὸ ἐμπόριον καὶ μεταβαίνοντες εἰς τὴν Τουρκίαν χάριν ἐμπορίου. Εἰς τοὺς τοιούτους θέλουν ἐκδίδει οἱ διοικηταὶ ἐξωτερικὰ διαβατήρια καὶ ἄνευ προηγουμένης εἰδικῆς ἀδείας τῆς Γραμματείας, ἀφ' οὗ ὅμως ἐρευνῶσι καὶ πληροφοροῦνται ἐκάστοτε μετ' ἀκριβείας, ὅτι ὁ αἰτῶν ἐξωτερικὸν διαβατήριον ἀνῆλιξ μετέρχεται τῷ ὄντι τὸ ἐμπόριον καὶ μεταβαίνει εἰς τὴν Τουρκίαν δι' ἐμπορικὸν σκοπόν.

Ἄρθρ. 26.

Ὅσάκις στρατιώτης ἢ ὑπαξιωματικὸς τοῦ Βασιλικοῦ στρατοῦ ζητήσῃ παρὰ τινος διοικητοῦ ἐξωτερικὸν διαβατήριον κυρίως διὰ τὰ Ὀθωμανικὰ μέρη, ἐκτὸς τῆς ἐφαρμογῆς τῶν γενικῶν διατάξεων, εἰς τῶν ὁποίων τὰς ὑποχρεώσεις ὑπόκεινται

ἀνεξαίρέτως ἅπαντες οἱ αἰτοῦντες παρὰ τινος διοικητοῦ ἐξωτερικὸν διαβατήριον, ὀφείλει ὁ διοικητὴς νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἄδειαν τῆς ἀπουσίας του, ἐκδεδομένην παρὰ τῆς ἀνωτέρας αὐτοῦ στρατιωτικῆς ἀρχῆς, νὰ ἐρευνᾷ συγχρόνως καὶ βεβαιοῦται ἂν ὁ αἰτῶν ᾖ ἀξιοσύστατος διὰ τῆς καλῆς διαγωγῆς του, ν' ἀπαιτῇ ἐπομένως ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἔχει τ' ἀναγκαῖα τῆς ὁδοιπορίας καὶ τῆς εἰς ξένην Ἐπικράτειαν διαμονῆς του ἔξοδα, καὶ ἐπὶ τέλους νὰ δώσῃ ὅλας τὰς ἀποχρώσας ἐγγυήσεις περὶ τῆς ἐγκαίρου εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπανόδου του. Ὅποτεν δὲ ἐνεργήσῃ ὁ διοικητὴς τὰ ἀνωτέρω καὶ λάβῃ τὰς εἰρημένας ἀσφαλείας παρὰ τοῦ αἰτοῦντος, θέλει ἐκδίδει τὸ ζητούμενον ἐξωτερικὸν διαβατήριον· εἰς ἐναντίαν δὲ περιστάσιν θέλει ἀρνεῖσθαι τὴν ἐκδοσιν τούτου ὀριστικῶς, εἰδοποιῶν περὶ τῶν λόγων τῆς ἀρνήσεώς του τὴν ἀνωτέραν τοῦ αἰτοῦντος στρατιωτικὴν ἀρχήν.

Τὰ αὐτὰ θέλουν ἀπαιτεῖ οἱ διοικηταὶ καὶ παρ' ἐκείνων τῶν στρατιωτῶν ἢ ὑπαξιωματικῶν, οἵτινες ἤθελον ζητήσῃ ἐπίσης ἐξωτερικὰ διαβατήρια, παρουσιάζοντες ἐνδεικτικὰ τῆς ἐκ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἀφέσεώς των· ἀλλ' ὡς πρὸς τοὺς τοιούτους, εἰς οὓς αἱ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ δὲν δύνανται βεβαίως ν' ἀρνηθῶσι τὴν ἐκδοσιν τῶν ἐνδεικτικῶν τῶν ἐφέσεών των, ὅποτεν τελειώσῃ τῆς ὑπηρεσίας των ἡ προθεσμία, πρέπει νὰ φαίνωνται οἱ διοικηταὶ αὐστηρότεροι εἰς τὰς ἐρεῦνας των καὶ εἰς τὰς ἀπαιτουμένας ἐξασφαλιστικὰς πληροφορίας.

Ἄρθρ. 27.

Ὅσακις ἐξωτερικὸν διαβατήριον, ἐκδεδομένον παρ' ἐνὸς διοικητοῦ, παρουσιασθῇ παρὰ τοῦ φέροντος αὐτὸ εἰς ἕτερον διοικητὴν πρὸς ἐπιθεώρησιν, ὀφείλει ὁ τελευταῖος οὗτος, ἂν τὸ διαβατήριον ᾖ ἐμπρόθεσμον, νὰ τὸ ἐπιθεωρῇ ἀμέσως καὶ χωρὶς νὰ εἰσπράττῃ τὸ παραμικρὸν διὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ταύτην δικαίωμα.

Ἄρθρ. 28.

Οἱ διοικηταὶ ὀφείλουν νὰ ἔχωσιν ἀπάσας τὰς ὑπὸ τὴν διοίκησιν των ἀρμοδίους δημοτικὰς καὶ ἀστυνομικὰς ἀρχὰς ἐφω-

διασμένους μὲ τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας, ὅπως, ἅμα ὑπήκοός τις Ἕλληνα προερχόμενος ἐκ τῶν ξένων μερῶν φθάσῃ κατὰ πρῶτον εἰς τὸν δῆμόν των, φροντίζωσι νὰ ζητῶσι παρ' αὐτοῦ καὶ παραλαμβάνωσι τὸ ὁποῖον οὗτος φέρει Ἑλληνικὸν διαβατήριον, ἐκδίδουσαι αὐτῷ ἕτερον ἐσωτερικὸν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς περαιτέρω εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἐπικρατείας ὁδοιπορίας του.

Τὰ τοιαῦτα διαβατήρια θέλουν πέμπει ὑπὸ ἀπλοῦν κάλυμμα αἱ δημοτικαὶ ἢ ἀστυνομικαὶ ἀρχαὶ εἰς τοὺς διοικητὰς, οἵτινες θέλουν τὰ διευθύνει ἀμέσως εἰς τὴν Γραμματείαν διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν ἐξέλεγχσιν.

Ἄρθρ. 29.

Ἀπαγορεύεται ἐπομένως εἰς τοὺς διοικητὰς νὰ ἐπιθεωρῶσι διαβατήρια παρὰ τῶν πρέσβειων ἢ προξένων τῆς Α. Μ. ἐκδομένα πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ὁδοιπορίας ἢ πρὸς ἐπιστροφὴν τῶν φερόντων ταῦτα, ὡς περιττῆς τῆς πράξεως ταύτης καὶ ἀντιβαινούσης μάλιστα εἰς τὰς διατάξεις τοῦ προηγηθέντος ἁρθροῦ. Ἄν εἰς τοιαύτην περίστασιν ὁ ἔχων διαβατήριον τοιοῦτον ζητήσῃ ἕτερον ἐξωτερικόν, οἱ διοικηταὶ ὀφείλουν νὰ τὸν καθυποβάλλωσιν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν γενικῶν διατάξεων.

Ἄρθρ. 30.

Τὸ παρὰ τινος διοικητοῦ ἐκδεδομένον ἐξωτερικὸν διαβατήριον, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς δύο ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς ξένην γῆν ταξείδια, καὶ ἂν ἡ ἐν αὐτῷ σημειουμένη προθεσμία ἤθελεν ἀρκεῖ ἐπὶ τούτῳ.

ΚΕΦ. Β'.

*Περὶ ἐκδόσεως εἰδικῶν διαβατηρίων εἰς ὑπηκόους
ξένων δυνάμεων.*

Ἄρθρ. 31.

Οἱ διοικηταὶ θέλουν ἐκδίδει εἰς τοὺς ὑπηκόους τῶν ξένων δυνάμεων, αἵτινες δὲν ἤθελον ἔχει πρέσβεις ἢ προξένους εἰς τὴν ἑδραν των, εἰδικὰ διαβατήρια, ὅποτεν οἱ τοιοῦτοι ξένοι δὲν ἤθελον εἶσθαι ἐφωδιασμένοι μὲ διαβατήρια τῶν Κυβερνήσεών

των ἢ τῶν εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος πρέσβειων ἢ προξένων των, εἰσπράττοντες ἀνεξαίρετως τὴν ἐπ' αὐτοῖς τιμὴν τοῦ χαρτοσήμου.

Ἄρθρ. 32.

Τὰ διαβατήρια ταῦτα θέλουν στέλλεσθαι πρὸς αὐτοὺς, ὡς καὶ τὰ τακτικὰ ἐξωτερικὰ, παρὰ τῆς Γραμματείας, ἡριθμημένα, ἐσφραγισμένα, φέροντα τὸν σφραγιστὸν χάρτην 5 δραχ. καὶ ὑπογεγραμμένα ὑπὸ τοῦ συμβούλου τῆς Γραμματείας κατ' εἰδικὴν διαταγὴν.

Ἄρθρ. 33.

Τὰ τοιαῦτα θεωροῦνται ὡς ἀπλαῖ ἄδειαι ἀναχωρήσεως, μὴ δίδουσαι ἄλλο τι δικαίωμα ἢ προνόμιον εἰς τοὺς φέροντας αὐτάς, εἰμὴ τὸ νὰ δύνανται νὰ ἐξέρχωνται ἐλευθέρως τῆς Ἐπικρατείας χωρὶς νὰ καλύπτωνται παντελῶς ὑπὸ τὴν Ἑλληνικὴν προστασίαν ἐκτὸς τοῦ Βασιλείου· διὸ καὶ δὲν θέλουν ἰσχύει εἰμὴ μέχρι τῆς ἀφίξεως τῶν φερόντων αὐτάς εἰς τὸν τόπον τῆς διευθύνσεώς των, καὶ τοῦτο θέλει ἀναφέρεσθαι ῥητῶς εἰς τὸ διαβατήριον, ὅπου θέλει προσέτι σημειοῖσθαι μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ λαμβάνοντος τὸ «ὕπῃκοος τῆς δεῖνα δυνάμεως». Θέλουν δὲ παραγγέλλει οἱ διοικηταὶ ἐκάστοτε εἰς τοὺς λαμβάνοντας διαβατήρια τοιαῦτα νὰ τὰ παραδίδωσιν ἅμα φθάνωσιν εἰς τὸν τόπον τῆς διευθύνσεώς των, ἢ τὰ πέμπωσιν εἰς τὸν πλησιέστερον Ἑλληνικὸν πρόξενον.

Ἄρθρ. 34.

Πρὶν ἢ ἐκδώσωσι τοιοῦτον εἰδικὸν διαβατήριον ὀφείλουν οἱ διοικηταὶ νὰ ἐρευνῶσιν ἀκριβῶς καὶ πληροφορῶνται, ἂν ὁ αἰτῶν εἶναι τῷ ὄντι ὑπῃκοος τῆς δεῖνα δυνάμεως, κατὰ τὸ λέγειν του, τῆς ὁποίας δὲν ἤθελεν ὑπάρχει πρέσβυς ἢ πρόξενος εἰς τὴν ἐδραν τοῦ

Ἄρθρ. 35.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ λοιπὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰδικῶν ἐξωτερικῶν διαβατηρίων, θέλουν ἐφαρμόζεσθαι τὰ ἄρθρα 12, 14, 18, 19, 20, 21, 22 καὶ 27 μὲ τὴν παρατήρησιν, ὅτι ὡς πρὸς

τὰ ἄρθρα 20 καὶ 21 θέλουν πέμπει οἱ διοικηταὶ ἰδιαιτέρας καταστάσεις καὶ θέλουν κρατεῖ ἰδιαιτέρον βιβλίον ἀπράλλακτον μὲ τὸ τῶν τακτικῶν διαβατηρίων, εἰς τὸ ὁποῖον ὁμῶς ἐννοεῖται ὅτι ἀντὶ τοῦ δήμου τοῦ λαμβάνοντος θέλει σημειοῖσθαι ἡ πατρίς αὐτοῦ καθὸ ξένου.

ΚΕΦ. Γ'.

Περὶ ἐπιθεωρήσεως ξένων διαβατηρίων.

Ἄρθρ. 36.

Ὅσας ὑπήκοος ξένης δυνάμεως παρουσιάσῃ εἰς τὸν διοικητὴν τὸ διαβατήριόν του, πρὸς ἐπιθεώρησιν, ὁ διοικητὴς ὀφείλει νὰ τὸ ἐπιθεωρῇ ἀμέσως, χωρὶς ν' ἀπαιτῇ τὴν ἐν αὐτῷ ἐπισύναψιν σφραγιστοῦ χάρτου, εἰσπράττων δι' ἐκάστην τοιαύτην ἐπιθεώρησιν δύο δραχμάς.

Ἄρθρ. 37.

Ὁ ἐκπληρῶν χρέη λογιστοῦ τῆς διοικήσεως θέλει εἶσθαι ὑπεύθυνος τῆς εἰσπράξεως ταύτης ταμίας. Οὗτος θέλει κρατεῖ καὶ βιβλίον διπλότυπον τὸ ὁποῖον θέλει ζητεῖ καὶ λαμβάνει ἐκάστοτε ὁ διοικητὴς παρὰ τῆς ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν Γραμματείας, διὰ νὰ καταχωρίζῃ ἐν αὐτῷ τὰς γενομένας εἰσπράξεις ἐπὶ τῶν ἐπιθεωρήσεων τὰς ὁποίας θέλει ἐνεργεῖ ὁ διοικητὴς.

Ἄρθρ. 38.

Τὰ εἰσπραττόμενα χρήματα θέλουν παραδίδεσθαι κατὰ μῆνα εἰς τὸν διοικητικὸν ταμίαν, ἐν ᾧ τὰ ῥηθέντα διπλότυπα μετὰ τῶν γραμματίων θέλουν στέλλεσθαι ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, διὰ νὰ χρησιμεύωσιν ὡς δικαιολογητικὰ ἔγγραφα εἰς τὴν ἐξέλεξιν.

Ἄρθρ. 39.

Κατάστασιν τῶν τοιούτων εἰσπράξεων θέλουν πέμπει εἰς τὴν Γραμματείαν οἱ διοικηταὶ κατὰ τριμηνίαν, καθὼς καὶ σημείωσιν τῶν ὀλικῶν εἰσπράξεων καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκδοθέντων ἐτησίως διαβατηρίων κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους.

Ἄρθρ. 40.

Οἱ διοικηταὶ θέλουν κρατεῖ ἰδιαίτερον βιβλίον, ἐν ᾧ θέλουν σημειοῦν τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατρίδα τοῦ παρουσιάσαντος πρὸς ἐπιθεώρησιν τὸ διαβατήριον ξένου, τὴν χρονολογίαν τῆς ἐκδόσεως τοῦ διαβατηρίου, τὴν ἀρχὴν ἣτις τὸ ἐξέδοσε, τὸ μέρος εἰς ὃ ἀπέρχεται ὁ φέρων αὐτὸ καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς ἐπιθεωρήσεως.

Ἀντίγραφον τοῦ βιβλίου τούτου θέλουν διευθύνει κατὰ τριμηνίαν εἰς τὴν Γραμματείαν.

Ἄρθρ. 41.

Ὅσάκις διαβατήριον ὑπηκόου ξένης δυνάμεως ἐμπρόθεσμον, ἐπιθεωρημένον ἤδη παρ' ἐνὸς τῶν διοικητῶν τοῦ Βασιλείου, παρουσιασθῇ εἰς ἕτερον πρὸς δευτέραν ἐπιθεώρησιν, ὀφείλει ὁ τελευταῖος νὰ τὸ ἐπιθεωρῇ χωρὶς νὰ εἰσπράττῃ κἄνεν δικαίωμα, σημειῶν τοῦτο εἰς τὰ βιβλία του.

ΚΕΦ. Δ'.

Περὶ ἐκδόσεως βραχυπροθέσμων διαβατηρίων πρὸς τοὺς κατὰ τὰ μεθόρια Ἑλλήνας καὶ Ὀθωμανοὺς παρὰ τῶν διοικητῶν Αἰτωλίας, Ἀκαρνανίας, Φωκίδος, Εὐρυτανίας καὶ Φθιώτιδος.

Ἄρθρ. 42.

Πρὸς εὐκολίαν τῆς μετὰ τῶν πλησιοχώρων Ὀθωμανικῶν ἐπαρχιῶν συγκοινωνίας τῶν κατοίκων τῶν Ἑλλην. μεθορίων, οἱ διοικηταὶ Αἰτωλίας, Ἀκαρνανίας, Φωκίδος, Εὐρυτανίας καὶ Φθιώτιδος, καθὼς καὶ οἱ ὑπ' αὐτοὺς ὑποδιοικηταί, θέλουν ἐκδίδει εἰς τοὺς μεταβαίνοντας προσωρινῶς καὶ συνεχῶς εἰς τὰς πλησιοχώρους Ὀθωμανικὰς ἐπαρχίας ὑπηκόους Ἑλλήνας βραχυπρόθεσμα διαβατήρια, τῶν ὁποίων ἡ προθεσμία ἐπ' οὐδεμιᾷ περιστάσει δὲν θέλει ἐκτείνεσθαι πλέον τῶν εἴκοσιν ἡμερῶν. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ προθεσμία αὕτη λογίζεται ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐκδοθῇ τὸ διαβατήριον, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ λαβὼν αὐτὸ ἐπιστρέφων εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀφίχθῃ εἰς ἓν τῶν κατὰ τὰ μεθόρια λοιμοκαθαρτηρίων.

Ἄρθρ. 43.

Τὰ διαβατήρια ταῦτα θέλουν φέρεи τὴν σφραγίδα τοῦ χαρτοσήμου 25 λεπτῶν καὶ θέλουν στέλλεσθαι πρὸς τοὺς διοικητὰς εἰς μικρὸν σχῆμα τυπωμένα παρὰ τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας.

Ἄρθρ. 44.

Οἱ διοικηταὶ λαμβάνοντες αὐτὰ θέλουν τὰ ὑπογράφει, ἀριθμεῖ καὶ σφραγίζει μὲ τὴν σφραγίδα τῆς διοικήσεως καὶ, κρατοῦντες ὅσα ἐξ αὐτῶν τοῖς ἀναγκαιοῦσι διὰ τὰ ὁποῖα διοικοῦσιν ἀπ' εὐθείας μέρη, θέλουν πέμπει τὰ λοιπὰ εἰς τοὺς ὑπ' αὐτοὺς ὑποδιοικητὰς, οἵτινες ὁσάκις τὰ ἐκδίδωσι θέλουν σημειοῖ ὀπισθεν τὴν χρονολογίαν τῆς ἐκδόσεως ὑπογράφοντες αὐτήν.

Ἄρθρ. 45.

Οἱ ὑποδιοικηταὶ θέλουσιν ἔχει τὴν εὐθύνην δι' ὅσα τοιαῦτα διαβατήρια ἤθελον ἐκδώσει καὶ θέλουν λαμβάνει τὰς περὶ τούτου ἀναγκαίας ὁδηγίας παρὰ τῶν διοικητῶν, εἰς οὓς θέλουν δίδει λογαριασμὸν τῶν ἐκ τῶν διαβατηρίων τούτων προερχομένων εἰσπράξεων, καὶ διευθύνει κατὰ τριμηνίαν ἀντίγραφον τοῦ βιβλίου τὸ ὁποῖον ὀφείλουν ἐπὶ τούτῳ νὰ κρατῶσι κατὰ τὸ ἄρθρον 22.

Ἄρθρ. 46.

Εἰς τὰ διαβατήρια ταῦτα θέλουν σημειοῖ καθαρῶς οἱ διοικηταὶ ἢ ὑποδιοικηταὶ τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, τὸν δῆμον, τὴν ἐπαρχίαν καὶ τὰ λοιπὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ αἰτοῦντος, καθὼς καὶ τὸν τόπον εἰς ὃν προτίθεται νὰ μεταβῇ καὶ τὴν διάρκειαν τῆς προθεσμίας τοῦ διαβατηρίου.

Ἄρθρ. 47.

Πρὶν ἢ ἐκδώσῃ βραχυπρόθεσμον διαβατήριον εἰς ὑπήκοον Ἕλληνα, οἱ διοικηταὶ ἢ ὑποδιοικηταὶ ὀφείλουν νὰ πληροφορῶνται δεόντως περὶ τῆς ἰθαγενείας τοῦ αἰτοῦντος· θέλουν δὲ παραγγέλλει εἰς αὐτόν, ὅτι κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του εἶναι ὑπόχρεως νὰ παρουσιάσῃ τὸ τοιοῦτον διαβατήριόν του εἴτε εἰς

τὸν ἐπιστάτην τοῦ τελωνείου εἴτε εἰς τὸν ὑγειονόμον κατὰ τὰ μεθόρια πρὸς ἐπιθεώρησιν, ἣτις θέλει γίνεσθαι δωρεάν· εἰς δὲ τὴν ἐπιστροφὴν του, νὰ τὸ παραδίδῃ εἰς ἓνα ἐξ αὐτῶν ὅς-τις θέλει τὸ στέλλει εἰς τὸν ἀρμόδιον διοικητὴν ἢ ὑποδιοικητὴν σημειῶν ἐπ' αὐτῷ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν παρεδόθη, καὶ ὅτι πα-ρεδόθη ἐντὸς τῆς προθεσμίας. Περὶ τούτου θέλουν δώσει οἱ διοικηταὶ τὰς ἀνηκούσας ὁδηγίας πρὸς τὰς ἀρμοδίους τελω-νιακὰς καὶ ὑγειονομικὰς ἀρχάς.

Ἄρθρ. 48.

Περὶ τῶν τοιούτων διαβατηρίων θέλουν κρατεῖ οἱ διοικη-ταὶ ἰδιαίτερον βιβλίον, συμμορφούμενοι οὕτω μὲ τὸ ἄρθρον 21· ὁμοῦ δὲ μὲ τὸ ἀντίγραφον τῶν βιβλίων τῶν τούτων θέ-λουν στέλλει συγχρόνως εἰς τὴν Γραμματείαν καὶ τὰ ὅποια λαμβάνουσιν ἀντίγραφα τῶν βιβλίων τῶν ὑποδιοικητῶν.

Ἄρθρ. 49.

Τοιαῦτα βραχυπρόθεσμα διαβατήρια θέλουν ἐκδίδει οἱ διοι-κηταὶ καὶ ὑποδιοικηταὶ καὶ εἰς ὑπηκόους Ὁθωμανοὺς, τοὺς ἐκ τῶν πλησιοχώρων Ὁθωμανικῶν μερῶν εἰς τὰς μεθορίους Ἑλ-ληνικὰς ἐπαρχίας μεταβαίνοντας συνεχῶς δι' ὑποθέσεις των, καὶ προτιθεμένους νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πατρίδα των. Εἰς τὰ τοιαῦτα διαβατήρια δὲν θέλει γίνεσθαι μνεῖα τοῦ δήμου, ἀλλ' ἀπλῶς ὅτι ὁ φέρων αὐτὸ εἶναι ὑπήκοος Ὁθωμανός.

Ἄρθρ. 50.

Οἱ διοικηταὶ καὶ ὑποδιοικηταὶ πρέπει νὰ προσέχωσι μεγά-λως ὅπως μὴ ἐκδίδωσι βραχυπρόθεσμα διαβατήρια εἴτε εἰς ὑπήκοον Ὁθωμανόν, προτιθέμενον νὰ μεταβῇ εἰς μεμακρυσμέ-να μέρη, ἢ ν' ἀναχωρήσῃ διὰ θαλάσσης.

Ἄρθρ. 51.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ λοιπὰ περὶ ἐκδόσεως βραχυπροθέσμων διαβατηρίων, θέλουν ἐφαρμόζεσθαι τὰ ἄρθρα 12, 13, 14, 15 καὶ 20 μὲ τὴν παρατήρησιν, ὅτι, ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον 20 ἄρθρον, θέλουν κρατεῖ οἱ διοικηταὶ ἰδιαίτερον λογαριασμὸν τῶν ἐκ τῶν βραχυπροθέσμων διαβατηρίων γενομένων εἰσπράξεων καὶ πέμπει ἰδιαιτέρας καταστάσεις εἰς τὴν Γραμματείαν.

ΚΕΦ. Ε΄.

Περὶ ἐκδόσεως βραχυπροθέσμων διαβατηρίων πρὸς τοὺς τεχνίτας καὶ γεωργοὺς Ἴονας παρὰ τῶν διοικητῶν Αἰτωλίας, Ἀχαΐας, Ἠλείας, Μεσσηνίας καὶ Τριφυλίας.

Ἄρθρ. 52.

Πρὸς εὐκολίαν τῆς εἰς τὴν πατρίδα των ἐπανόδου τῶν κατ' ἔτος εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταβαινόντων τεχνιτῶν καὶ γεωργῶν Ἰόνων, οἱ διοικηταὶ Αἰτωλίας, Ἀχαΐας, Ἠλείας, Μεσσηνίας καὶ Τριφυλίας καὶ οἱ ὑπ' αὐτοὺς ὑποδιοικηταὶ θέλουν ἐκδίδει εἰς τοὺς τοιούτους, προτιθεμένους νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πατρίδα των καὶ μὴ ὄντας ἐφωδιασμένους μὲ διαβατήρια τῆς Κυβερνήσεώς των ἢ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι Ἀγγλικῶν προξένων, βραχυπρόθεσμα διαβατήρια, ὡς τὰ ἐκδιδόμενα πρὸς τοὺς εἰς τὰς μεθορίους Ὀθωμανικὰς ἐπαρχίας ἀπερχομένους.

Ἄρθρ. 53.

Τὰ διαβατήρια ταῦτα θέλουν φέρεи τὸν σφραγιστὸν χάρτην 25 λεπτῶν καὶ ἡ προθεσμία αὐτῶν δὲν θέλει ἐκτείνεσθαι πλεόν τῶν 20 ἡμερῶν ὡς πρὸς τὴν ἐκδοσιν τούτων θέλουν ἰσχύει τὰ ἄρθρ. 34, 44, 45, 46 καὶ 51.

Ἄρθρ. 54.

Ὅσάκις τεχνῖται καὶ γεωργοὶ Ἴονες παρουσιάσωσιν εἰς τὸν διοικητὴν ἢ ὑποδιοικητὴν πρὸς ἐπιθεώρησιν διαβατήριον εἴτε παρὰ τῶν ἐπιτοπίων τῆς πατρίδος των ἀρχῶν, εἴτε παρὰ τινος τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι Βρετανικῶν προξενείων ἐκδεδομένον, ὁ διοικητὴς ἢ ὑποδιοικητὴς ὀφείλει νὰ τὸ ἐπιθεωρῇ ἀμέσως, εἰσπράττων 25 μόνον λεπτὰ διὰ τὴν ἐπιθεώρησιν. Θέλει δὲ σημειοῖ τὴν ἐπιθεώρησιν ταύτην τακτικῶς εἰς τὸ βιβλίον τῆς ἐκδόσεως τῶν βραχυπροθέσμων διαβατηρίων, τὴν δὲ εἰσπραξίν εἰς τὰς καταστάσεις τῶν ἐπιθεωρήσεων ξένων διαβατηρίων.

Ἄρθρ. 55.

Παρατηρεῖται εἰς τοὺς διοικητὰς ὅτι μόνοι οἱ τεχνῖται καὶ

γεωργοὶ συμπεριλαμβάνονται εἰς αὐτὸ τὸ μέτρον· οἱ δὲ λοιποὶ Ἴονες, οἱ μεταβαίνοντες εἰς τὴν Ἑλλάδα εἴτε δι' ἐμπόριον εἴτε δι' ἄλλας ὑποθέσεις των, πρέπει νὰ ἐφοδιάζωνται μὲ εἰδικὰ ἐξωτερικὰ διαβατήρια, ὅποταν ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν πατρίδα των δὲν φέρωσι τακτικὰ διαβατήρια τῆς Κυβερνήσεώς των ἢ τῶν προξενείων των.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Ἰανουαρίου 1843.

Ἀριθ. πρωτ. 6258.

Διοικητῆς Ἀττικῆς περὶ ἐγγραφῆς εἰς δήμους τινων διαμενόντων εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν καὶ μὴ αὐτοχθόνων.

Πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργεῖον, τὸ ὁποῖον παρακαλεῖται νὰ μᾶς εἰπῇ, ἐὰν ᾖναι σύμφωνον μὲ τὴν γνώμην τοῦ διοικητοῦ· νομίζομεν δὲ, ὅτι, ἀφ' οὗ παρῆλθεν ὁ χρόνος τῆς μεταναστεύσεως, δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐγγραφῇ, ὡς δημότης, διὰ ν' ἀπολαύσῃ πολιτικὰ δικαιώματα, ἐὰν πρὶν δὲν ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ δὲν διατρίψῃ τριετίαν εἰς αὐτὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ περὶ ἰθαγενείας νόμου.

Ἀθῆναι τῇ 7 Μαΐου 1845.

Ἀριθ. πρωτ. 2674.

Πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀχαΐας καὶ Ἡλίδος.

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὴν ὁποίαν μᾶς ὑπεβάλετε ἀναφορὰν τοῦ μηχανικοῦ Κυρίου Ι. Στραΐτ, (α) σᾶς παρατηροῦμεν, ὅτι κατὰ τὸν περὶ Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας νόμον ἡ ἄδεια τῆς Κυβερνήσεως δὲν ἀπαιτεῖται, εἰμὴ δσάκις πρόκειται νὰ δεχθῇ πολίτης Ἕλλην δημοσίαν θέσιν, ἢ ὑπηρεσίαν ξένης Κυβερνή-

(α). Ὁ μηχανικὸς Ι. Ἀλ. Στραΐτ δι' ἀναφορᾶς του ὑπὸ ἡμερομηνίαν 10]22 Ἰανουαρίου 1846· ἐκ Χέμνιτς τῆς Σαξωνίας ἐξητήσατο, νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ δεχθῇ ὑπηρεσίαν τῆς ἐταιρείας τῶν σιδηροδρόμων διοριζόμενος μηχανικὸς τμήματος ἐπὶ τῆς ἐπισκευῆς αὐτῶν.

σεως, οὐχὶ δὲ ὅταν πρόκειται νὰ μετέλθῃ τὸ ἐπιτήδευμά του εἰς ξένην ἐπικράτειαν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἐμποδισμένον· δύναται ἐπομένως οὗτος νὰ λάβῃ τὴν προσφερομένην εἰς αὐτὸν ὑπηρεσίαν παρὰ τῆς ἐπὶ τῶν σιδηροδρόμων ἐταιρείας, ἀφ' οὗ, ὡς ἀναφέρει, ἡ ὑπηρεσία εἶναι ὅλως ἰδιωτικὴ, χωρὶς νὰ φοβεῖται, ὅτι δύναται ἐκ τούτου ν' ἀπολέσῃ τὴν ἰθαγενεϊάν του. Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς παρούσης θέλετε κοινοποιήσῃ πρὸς αὐτὸν τὰ δέοντα.

Ἀθῆναι τῇ 7. Μαρτίου 1846.

Ἀριθ. 14619.

Βασ. Διάταγμα τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1846.

Πληροφορηθέντες, ὅτι ὁ ἐκ Πάρου Κύριος Πέτρος Φ. Μαυρομμάτης δεχθεὶς τὸν διορισμὸν του, ὡς Ἀγγλικοῦ πράκτορος, ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἀποβαλὼν κατὰ συνέπειαν τὸ δικαίωμα τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας, παρητήθη πρὸ πολλοῦ τῆς ὑπηρεσίας ταύτης.

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρ. 11 τοῦ περὶ ἰθαγενείας Νόμου, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργοῦ, ἐγκρίνομεν, ὥστε ὁ εἰρημένος Πέτρος Μαυρομμάτης ν' ἀποκατασταθῇ εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου Ἕλληνας.

Ὁ Ἡμέτερος ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργὸς θέλει ἐνεργήσῃ τὸ παρὸν Διάταγμα.

Ἀριθ. 5190.

Βασ. Διάταγμα τῆς 5 Ἀπριλίου 1847.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἐδ. γ'. τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀπὸ 15 Μαΐου 1835 νόμου περὶ ἑλλήν. ἰθαγενείας, ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργοῦ, ἐπιτρέπομεν εἰς τὸν Κύριον Ἰωάννην Π. Καμπάνην νὰ δεχθῇ τὴν θέσιν Προξένου τῆς Σουηδίας εἰς Ἄνδρον.

Ὁ Ἡμέτερος ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργὸς θέλει δημοσιεύσει καὶ ἐκτελέσει τὸ παρὸν διάταγμα.

Ἀριθ. 10619.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἐδ. γ'. τοῦ ἄρθρου 10. τοῦ περὶ ἰθαγενείας νόμου, καὶ πληροφορηθέντες, ὅτι ὁ Κύριος Φριδερίκος Χριστιάν, κεκτημένον ἔχων τὸ δικαίωμα τῆς ἑλλην. ἰθαγενείας, ἐδέχθη προσωρινῶς δημόσιον ὑπηρεσίαν παρὰ ξένη Κυβερνήσει, ἀλλ' ὅτι, ἐπανελθὼν ἤδη οἰκογενειακῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐκήρυξεν, ὅτι θέλει ν' ἀποκατασταθῇ πάλιν ἐντὸς αὐτῆς.

Ἰδόντες τὸ ἄρθρον 11. ἐδ. β'. τοῦ αὐτοῦ νόμου, κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ δυνάμει τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ἀπολέσαντες τὸ δικαίωμα τῆς ἑλλην. ἰθαγενείας δύνανται ν' ἀναλάβωσιν αὐτὸ δι' ἰδιαιτέρας Βασιλ. ἐγκρίσεως.

Ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν Ἡμετέρων ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ Ἑσωτερικῶν Ὑπουργῶν ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάττομεν.

Ὁ Κύριος Φριδερίκος Χριστιάν ἀποκαθίσταται εἰς τὰ πολιτικὰ αὐτοῦ δικαιώματα.

Ὁ Ἡμέτερος ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Ὑπουργὸς θέλει ἐκτελέσει τὸ παρὸν διάταγμα.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 3 Ἰουνίου 1847.

Ἀριθ πρωτ. 1880.

Πρὸς τὸν Νομάρχην Κυκλάδων.

Ἐπὶ τῶν ὑποβληθέντων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7370 ἀναφορᾶς σας ζητημάτων, συνεννοηθέντες μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργείου, σᾶς ἀπαντῶμεν, ὡς ἐφεξῆς.

Οἱ εἰς ἓνα δῆμον τοῦ Βασιλείου ἐγγραφόμενοι ξένοι δὲν δύνανται πρὸ τῆς τριετοῦς ἀδιακόπου διαμονῆς ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, μεθ' ἣν προσκτᾶται τὸ δικαίωμα τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, νὰ ἐφοδιασθῶσι μὲ οὐδενὸς εἵδους ἑξωτερικὸν διαβατή-

ριον· καθότι, κατὰ τὰς ἰσχυούσας διατάξεις, ἐξωτερικὰ διαβατήρια ἐκδίδονται εἰς μόνους τοὺς ἐντελῶς προσκλήσαντας τὰ τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας προσόντα, εἰδικὰ δὲ διαβατήρια εἰς τοὺς ξένους ὑπηκόους Δυνάμεων, τῶν ὁποίων πρόξενοι δὲν ὑπάρχουσιν εἰς τὴν πόλιν, ὅθεν οὗτοι προτίθενται ν' ἀπέλθωσιν ἐκτὸς τοῦ Κράτους. Εἰς μόνην τὴν τελευταίαν περίστασιν ὁ πολιτογραφηθεὶς ξένος δύναται νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ εἰδικὸν διαβατήριον· ἄλλως τε, ἂν ὁ ἐπιθυμῶν νὰ προσκλήσῃ τὰ τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας προσόντα ξένος ἐξέλθῃ τοῦ Κράτους κατὰ τὸ διάστημα τῆς τριετίας, ἐφοδιασμένος μὲ οἷονδήποτε διαβατήριον, ἢ πολιτογράφησίς του πρέπει νὰ θεωρηθῇ, ὡς οὐδέποτε λαβοῦσα χώραν, καὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του ὀφείλει νὰ ἐνεργήσῃ ἐκ νέου ταύτην, ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἐπιθυμεῖ νὰ προσκλήσῃ τὸ δικαίωμα τοῦ Ἕλληнос.

Ὡς πρὸς τὴν ἐρώτησίν σας, ποῖα τὰ δικαιώματα καὶ αἱ ὑποχρεώσεις τῶν ἀποκαταστασινομένων ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ἀλλοδαπῶν ἐπὶ σκοπῷ πολιτογραφήσεως, σᾶς ἀπαντῶμεν, κύριε Νομάρχᾳ, ὅτι οὗτοι χαίρουσιν ὅλα τὰ ἀστυκὰ δικαιώματα μετὰ τὴν εἰς τινὰ δῆμον ἐγγραφήν των, ἥτοι ὅλα τὰ δικαιώματα τὰ ἀφορῶντα τὰ πρόσωπα καὶ τὴν ἰδιοκτησίαν ἀσχετῶς ὡς πρὸς τὴν πολιτείαν, οἷον τὸ δικαίωμα τοῦ υἰοθετεῖν καὶ υἰοθετεῖσθαι, τοῦ μαρτυρεῖν, τοῦ διορίζεσθαι μέλος οἰκογενειακοῦ συμβουλίου, τοῦ νὰ μὴ ὑπόκειται εἰς προσωπικὴν κράτησιν ἔνεκα πολιτικοῦ χρέους κ. τ. λ. Μόνον δὲ πιστοποιητικὰ πενίας δὲν δύνανται νὰ λάβωσι, διότι, κατ' ἐγκύκλιόν τινὰ τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργείου, ὁ νόμος ἐννοεῖ νὰ μὴ δίδωνται τοιαῦτα πιστοποιητικὰ, παρ' εἰς μόνους τοὺς ἰθαγενεῖς Ἕλληνας· αἱ ὑποχρεώσεις δὲ αὐτῶν ἀπέναντι τῆς πολιτείας εἶναι αἰαῦται μὲ τὰς τῶν ἰθαγενῶν, πλὴν ἐκείνων, τὰς ὁποίας ὁ νόμος ἐπιβάλλει ῥητῶς εἰς μόνους τοὺς ἰθαγενεῖς, οἷαι εἶναι ἡ περὶ στρατολογίας, (ἰδὲ ἄρθρον 7 τοῦ περὶ ἀπογραφῆς νόμου) αἱ περὶ ἐθνοφυλακῆς κ. τ. λ.

Ἀθῆναι 10 Φεβρ. 1847.

Ἀριθ. Πρωτ. 6031.

Πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν.

Ἀνταποστέλλοντες πρὸς ὑμᾶς, κύριε ὑπουργέ, τὸ σχέδιον τῆς πρὸς τὰς προξενικὰς ἀρχὰς ἐγκυκλίου Σας, περὶ τῆς μακρόθεν εἰς τοὺς δήμους ἐγγραφῆς τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐλλήνων, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ Σᾶς παρατηρήσωμεν τὰ ἐφεξῆς εἰς ἀπάντησιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 768 καὶ 1195 ἐγγράφων Σας.

Ἐπὶ τοῦ α καὶ β παραγράφου, ἡ εἰς τοὺς δήμους ἐγγραφὴ τῶν ἐχόντων κεκτημένην τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν δύναται βέβαια νὰ γίνῃ καὶ μακρόθεν, διότι ὁ περὶ δήμων Νόμος ἀρ. 3 ἐπιβάλλει μὲν ἀληθῶς εἰς ἕκαστον ὑπήκοον τοῦ Κράτους τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ᾔῃ αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του μέλος τινὸς τῶν δήμων τοῦ Βασιλείου, ἀλλὰ δὲν διαλαμβάνει πού, ὅτι διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐγγραφὴ αὐτοῦ ἀπαιτεῖται ἡ αὐτοπρόσωπος ἐμφάνισίς του ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίου δημοτικῆς ἀρχῆς, οὔτε ἀπαιτεῖται νὰ ᾔῃ ἐγκαταστημένος εἰς δῆμον, ὅπου ἐνεγράφῃ, διὰ νὰ θεωρῇται, ὡς πολίτης Ἕλλην.

Ἐπὶ τοῦ τρίτου παραγράφου.

Τῷ ὄντι ἡ μακρόθεν ἐκπλήρωσις τύπων τινῶν δὲν ἐπαρκεῖ εἰς πρόσκτησιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας· διότι, κατὰ τὸν περὶ τούτου Νόμον, διὰ νὰ προσκτήσῃται τις τὸ τοιοῦτον δικαίωμα, ἀπαιτεῖται ὅχι μόνον νὰ ἐκφράσῃ τὴν πρὸς τοῦτο πρόθεσιν του αὐτοπροσώπως καὶ ἐγγράφως, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ πανοικὶ ἐν τῷ μέσῳ ἑνὸς τῶν δήμων τοῦ βασιλείου. Ἐπομένως ὡς πρὸς τὸν παράγραφον αὐτὸν δὲν ἔχομεν ν' ἀντιτάξωμεν ἄλλην παρατήρησιν, εἰμὴ ὅτι ἡ δοθεῖσα εἰς τὰς προξενικὰς ἀρχὰς ἄδεια τοῦ νὰ ἐγγράφωσι τοὺς μήπω προκτησαμένους τὴν Ἑλληνικὴν ἐθνικότητα, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ν' ἀπολαμβάνωσιν οἱ τοιοῦτοι τὴν ἐλληνικὴν προστασίαν, δὲν συνάδει μὲ τὸν νόμον, καὶ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ἀπόκειται νὰ ἐπενέγκῃ κατὰ τοῦτο τὴν δέουσαν διόρθωσιν, φροντίζον νὰ τροπολογηθῇ ἀναλόγως καὶ ὁ τέταρτος παράγραφος

Ἀθῆναι τὴν 16 Μαΐου 1847.

Ἀριθ. Πρωτ. 10493.

Πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας

... Ἡ Νομαρχία συντάττουσα τὴν ἀνωτέρω ἐγκύκλιόν της, δὲν ἐπέστησε τὴν προσοχὴν της εἰς τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ἰθαγενείας νόμου, διότι, ἐὰν ἐμελέτα αὐτὸν προσεκτικῶς, ἤθελε παρατηρήσει, ὅτι οὗτος ἐν τῷ 7ῳ ἄρθρῳ αὐτοῦ προσδιορίζει τὴν ἀρχὴν, πρὸς ἣν ὀφείλει ν' ἀποτείνῃ τὴν αἵτησίν του ὁ ἀλλοδαπὸς, ὅστις θέλει νὰ προσκτήσῃ τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν, δηλ. ἡ αἵτησις πρέπει ν' ἀποτείνηται εἰς τὴν Δημοτικὴν ἀρχὴν τοῦ δήμου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπιθυμεῖ νὰ κατοικήσῃ· ἤθελε παρατηρήσει πρὸς τούτοις, ὅτι τὸν ὄρκον τοῦ πολίτου Ἕλληνας δίδει ὁ προσκτῶν τὸ δικαίωμα τῆς πολιτογραφήσεως ὄχι ἐνώπιον τοῦ δημάρχου, ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ νομάρχου, διότι τὸ ἄρθρον 9. τοῦ νόμου διαλαμβάνει ῥητῶς, ὅτι μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας ὀρισμένων, ὁ ξένος προσκτᾶται αὐτὴν, δίδων ἐνώπιον τοῦ ἀνήκοντος νομάρχου τὸν ὄρκον τοῦ πολίτου Ἕλληνας.

Ἡ ἐγγραφὴ εἰς τὰ ληξιαρχικὰ (α) βιβλία πρέπει νὰ γίνε-
ται παρὰ τοῦ δημάρχου, ἅμα λάβῃ τὴν περὶ προσκτῆσεως τῆς
ἐλληνικῆς ἰθαγενείας αἵτησιν τοῦ ξένου, ὡς ἀπολαύοντος ἀπὸ
τῆς στιγμῆς ἐκείνης τῶν ἀστυκῶν δικαιωμάτων.

Ὁ νομάρχης, διὰ νὰ δεχθῇ τὸν ὄρκον καὶ ἐγκαταστήσῃ
τὸν ἀλλοδαπὸν εἰς τὰ πολιτικὰ δικαιώματα τοῦ Ἕλληνας, ἀπαι-
τεῖται νὰ πληροφορηθῇ, ὅτι οὗτος ἐνεγράφη τῷ ὄντι δημότης
εἰς τινὰ τῶν δήμων τοῦ Κράτους, ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς
ἐγγραφῆς του διέμεινε διαρκῶς ἐπὶ τριετίαν μετὰ τῆς οἰκογε-
νείας του, ἐὰν ἔχῃ τοιαύτην, ἐντὸς τῆς ἐλλάδος καὶ ὅτι καθ'
ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο δὲν ἐτιμωρήθη ἔνεκα κακουργήματος,
ἢ πλημμελήματος· τὰ περιστατικὰ ταῦτα πρέπει νὰ βεβαι-
ῶνται δι' ἐπισήμων ἀποδεικτικῶν τῆς ἀρμοδίου Δημοτικῆς
Ἀρχῆς.

(α) ὅρα τὴν ἀπὸ 24 ὁκτωβρίου 1849 ὑπ' ἀριθ' 98 ἐγκύκλιον δι' ἧς εἰσ-
ήχθησαν τὰ βιβλία τῶν πρὸς πρόσκτησιν τῆς ἐλλήν. ἰθαγενείας δηλώσεων.

Δοθέντος τοῦ ὄρκου, ὁ Κύριος Νομάρχης πρέπει νὰ ἐφοδιάζη μετὰ ταῦτα τὸν πολιτογραφούμενον μὲ τὴν περὶ προσκτῆσεως τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας πιστοποιήσιν, καὶ νὰ εἰδοποιῇ τὴν ἀνήκουσαν Δημοτικὴν Ἀρχὴν διὰ νὰ κάμνῃ τὴν δέουσαν σημείωσιν εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τοῦ Δήμου.

Κατὰ τὸ τριετές διάστημα, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ μεσολαβήσῃ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ ξένος ὑποβάλλῃ τὴν αἴτησίν του μέχρι τῆς προσκτῆσεως τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, οὗτος ἀπολαύει, μόνον, ὡς ἐβρέθη ἀνωτέρω, τῶν ἀστυκῶν δικαιωμάτων, ταῦτα δὲ εἶναι ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἐν τοῖς ἐδαφ. δ'. ε'. ς'. καὶ ζ'. τοῦ ἄρθρου 23, τοῦ ποινικοῦ νόμου διαλαμβανόμενα· ἥτοι τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκπληροῦν ἔργα πραγματογνώμονος εἰς δικαστικὴν ὑπόθεσιν, ἢ νὰ καλῆται ὡς μάρτυς πρὸς βεβαίωσιν συμβολαίων, ἢ ἱκανότης τοῦ μαρτυρεῖν ἐνόρκως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἢ ἱκανότης τοῦ νὰ ᾖ ἐπίτροπος ἢ κηδεμὼν καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφοφορεῖν εἰς τὰς συζητήσεις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου.

Ἐφιστῶντες ἐπομένως τὴν προσοχὴν σας εἰς τὴν μελέτην τοῦ περὶ ἰθαγενείας νόμου, σᾶς προσκαλοῦμεν νὰ διορθώσητε κατ' αὐτὸν καὶ κατὰ τὰς ἐπ' αὐτοῦ στηριζομένας ἀνωτέρω παρατηρήσεις μας τὸ ὑποβληθὲν εἰς ἡμᾶς σχέδιον ἐγκυκλίου σας πρὸς τὰς κατὰ τὸν νομὸν σας δημοτικὰς ἀρχάς.

Ἀριθ. 1057.

Ἀντίγραφον Ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν.

Πρὸς τοὺς Προξένους τῆς Α. Μ.

Δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι, κατὰ τοὺς περὶ Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας καὶ περὶ δήμων νόμους, ἕκαστος πολίτης Ἕλλην ὀφείλει ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος νὰ ᾖ ἐγκαταστημένος καὶ ἐγγεγραμμένος εἰς ἓνα τῶν δήμων αὐτῆς. Ὁ δὲ βουλόμενος ἐγγραφῆναι εἰς τινὰ τῶν δήμων, πρέπει εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν ν' ἀποτανθῇ καὶ ἐνεργήσῃ τὰ ἐπὶ τούτῳ διαγεγραμμένα.

Πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας νόμου, ἡ Β. Κυβέρνησις διὰ νὰ χορηγήσῃ εἰς πολλοὺς τῶν ἐν τῇ ἁλλο-

δαπῇ διατριβόντων ὁμογενῶν, ἐπιθυμούντων νὰ τεθῶσιν ὑπὸ τὴν Ἑλληνικὴν προστασίαν, μὴ δυναμένων δὲ νὰ μεταβῶσιν ἄ- μέσως καὶ ἐγκατασταθῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπέτρεψεν αὐτοῖς νὰ ἐγγράφωνται καὶ μακρόθεν εἰς τοὺς δήμους, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ μεταβῶσι μετὰ τινὰ ὀρισμένον χρόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπαναλάβωσι τὴν ἐγγραφὴν των καὶ ἐκπληρώσωσιν ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῦ περὶ δήμων νόμου διαγραφόμενα, καθό- τι τότε μόνον δύνανται ν' ἀπολαύσωσιν ἐντελῶς τοῦ ἰθαγενοῦς Ἑλληνος τὰ χαρακτηριστικά.

Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ περὶ Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας νόμου, ἡ μακρόθεν ἐκπλήρωσις τινῶν τύπων δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ ἐ- παρκέσῃ εἰς τὸ ν' ἀποκτηθῇ τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰ- θαγενείας, ἀλλὰ, διὰ νὰ μὴ μένωσιν ἄνευ προστασίας οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὁμογενεῖς ἐφ' ὅσον ἔμενον ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, τὸ Ὑπουργεῖον ἐπέτρεψε πάλιν νὰ ἐξακολουθῶσι νὰ ἐγγράφωνται οἱ τοιοῦτοι καὶ μακρόθεν, ἀλλ' ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὅρον ὡς πρότε- ρον τοῦ ὅτι μόνη ἡ μετάβασίς των εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἡ ἐκ μέρους αὐτῶν ἐκπλήρωσις τῶν λοιπῶν διατάξεων τοῦ περὶ Ἑλ- ληνικῆς ἰθαγενείας νόμου, δύναται νὰ τοῖς χορηγήσῃ ἐντελῶς τὴν Ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν· καὶ ὅτι, ἂν ἐντὸς τῆς ὀρισθείσης προθεσμίας ἡ ἐνταῦθα μετάβασίς των δὲν πραγματοποιηθῇ, ἡ μακρόθεν γενομένη ἐγγραφὴ των θέλει θεωρεῖσθαι ὡς ἀνί- σχυρος.

Ὑπενθυμίζοντες εἰς ὑμᾶς ὡς ἀνωτέρω τὰ ἤδη διατεταγμένα, σᾶς προσκαλοῦμεν νὰ γνωστοποιήσητε καὶ ἐξηγήσητε ταῦτα εἰς ἅπαντας τοὺς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν σας Ἑλληνας, τοὺς μήπω κεκτημένους ἀκριβῶς τὰ τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας προσόντα, νὰ παραστήσετε εἰς αὐτοὺς ὅτι δὲν δύνανται ἐκτὸς τοῦ κρά- τους ὁ ρ ι σ τ ι κ ῶ ς ἐγκαταστημένοι νὰ διάγῳσιν ὑπὸ τὴν ἐλ- ληνικὴν προστασίαν, καθότι οἱ ἑλληνικοὶ νόμοι θεωροῦσι τὸν πολίτην Ἑλληνα ὡς ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ἔχοντα τὴν μόνιμον ἐγκατάστασίν του, οἱ δ' ἐκτὸς τοῦ κράτους ἀποδημοῦντες πρέ- πει νὰ λογίζωνται πάντοτε ὡς ἔχοντες τὴν πρόθεσιν τῆς εἰς τὴν πατρίδα των παλινოსτίας, νὰ τοὺς προτρέψετε δὲ νὰ συμ-

μορφωθῶσιν ἅπαντες τὸ ταχύτερον μὲ τὰ παρὰ τῶν περὶ ἑλληνικῆς ἰθαγενείας καὶ περὶ δήμων νόμων διαγεγραμμένα ἐρχόμενοι εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως μὴ μετὰ παρέλευσιν τινος χρόνου εὗρεθῶσιν εἰς θέσιν δυσάρεστον, μὴ δυναμένης τῆς ἑλληνικῆς ἐθνικότητός των ν' ἀναγνωρισθῇ νομίμως. Ἐν τούτοις τοῦ λοιποῦ δὲν πρέπει νὰ δέχησθε καὶ διαβιβάζετε εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὰς πρὸς ἐγγραφὴν εἰς δήμους αἰτήσεις τῶν μὴ κεκτημένων τὰ προσόντα τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, ὡς ἀντικειμένου τούτου εἰς τὴν ἐν ἰσχύϊ συνταγματικὴν θεσμοθεσίαν μας.

Πρέπει δὲ νὰ ὑποχρεώσετε ἅπαντας τοὺς τὰ προσόντα τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας κεκτημένους μήπως δὲ ἐγγραφέντας εἰς δήμους νὰ ἐγγραφῶσιν ἤδη δι' ὑμῶν, ἡ ἐγγραφὴ τούτων θέλει γίνεσθαι κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ὁ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἐγγραφῆς ἐξαιτούμενος ὀφείλει νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν ἀνήκουσαν προξενικὴν ἀρχήν, καὶ ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του ταύτην· ἀφοῦ δὲ δώσῃ ἐνώπιον τοῦ προξένου τὸν ὠρισμένον ὄρκον, συντάττεται πρωτόκολλον ἐν ᾧ διαλαμβάνονται.

Τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, ἡ ἡλικία, καὶ ὁ τόπος τῆς διαμονῆς τοῦ ἐγγεγραφομένου.

Ἄν ᾖ ὁ οὗτος ἄγαμος ἢ ἐγγαμος, καὶ εἰς τὴν τελευταίαν περίστασιν ἂν ἔχῃ τέκνα, πόσα, καὶ ὁποίου γένους.

Πόσον χρόνον προτίθεται νὰ μείνῃ ἔτι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἕνεκα τῶν ὑποθέσεών του, καὶ κατὰ ποίαν ἐποχὴν σκοπεύει νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως ἐγκατασταθῇ ἐν αὐτῇ οἰκογενειακῶς, κατὰ τὴν ἐννοιαν τοῦ περὶ Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας νόμου.

Καὶ ἐπὶ τέλους εἰς ποῖον δῆμον τοῦ Βασιλείου ἐπιθυμεῖ νὰ ἐγγραφῇ.

Τὸ πρωτόκολλον τοῦτο προσηκόντως ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τε τοῦ ἐγγεγραφομένου, ὑπὸ δύο μαρτύρων καὶ ὑπὸ τοῦ προξένου, διευθύνεται μετὰ τοῦ ἐτέρου πρωτοκόλλου τῆς ὁρκοδοσίας εἰς τὸ Ὑπουργεῖον καὶ διὰ τούτου εἰς τὴν ἀρμοδίαν δημοτικὴν ἀρχὴν πρὸς ἐνέργειαν τῶν περαιτέρω.

Ἀθῆναι τῇ 25 Αὐγούστου 1847.

Ἐγκύκλιος ἀριθ. 193.

Ἐπὶ τοῦ ἀριθ. 22,719.

Πρὸς τοὺς Νομάρχας τοῦ Κράτους.

Σᾶς κοινοποιοῦμεν παρὰ πόδας, κύριε νομάρχα, τὴν πρὸς τὸν νομάρχην Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος ὑπ' ἀριθμὸν 22, 719 διαταγὴν μας πρὸς γνῶσιν καὶ ὁδηγίαν σας

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Νοεμβρίου 1848.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο ἀναφορᾶς σας περὶ τῆς ὑποδηλουμένης ὑποθέσεως, σᾶς κοινοποιοῦμεν παρὰ πόδας τὸ πρὸς ἡμᾶς ἔγγραφον τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργείου ὑπ' ἀριθ, 6, 685, 17,323 καὶ ἀπὸ 13 τοῦ ἤδη ὑπερμεσοῦντος μηνὸς καὶ σᾶς παραγγέλλομεν, κύριε νομάρχα, νὰ ἐνεργήσητε τὰ εἰκότα συμμορφούμενοι ἀκριβῶς μὲ τὰ ἐν τῷ ῥηθέντι ἔγγράφῳ ἐνδιαλαμβανόμενα. Νὰ μᾶς ἀναφέρητε δὲ ἐν καιρῷ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐνεργείας σας ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Νοεμβρίου 1848.

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὸ ὑποβληθὲν ἡμῖν ἀντικείμενον, περὶ τῆς διαθέσεως τῆς περιουσίας τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ μεταναστευσάντων Ἑλλήνων πολιτῶν ἄνευ ἀδείας τῆς κυβερνήσεως, σᾶς εἰδοποιοῦμεν, κύριε ὑπουργέ, ὅτι, κατὰ τὸν προτελευταῖον παράγραφον τοῦ ἄρθρου 527 τοῦ ποινικοῦ νόμου, τῶν τοιούτων ἢ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἐπικρατείᾳ κινητὴ περιουσία μεσεγγυᾶται, ἐγγραφομένης ὑποθήκης ἐπὶ τῆς ἀκινήτου, ὥστε διὰ τῶν μέτρων τούτων ἀφαιρεῖται ἀπὸ τοὺς αὐτογνώμονας μετανάστας ἢ ἐξουσία τοῦ διαθέτειν τὰ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν χώραν πράγματα των. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἀρμοδίαν πρὸς ταῦτα ἀρχὴν καὶ τὸν τρόπον τῆς πραγματοποιήσεως τοιούτων μέτρων, σᾶς παρατηροῦμεν, ὅτι, κατὰ τὸ ἄρθρον 12. Α. § 1. τοῦ περὶ καθηκόντων τῶν Νομαρχῶν Β. Διατάγματος τῶν 5 Δεκεμβρίου 1845, ἀρμόδιος πρὸς ταῦτα εἶναι ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ τοῦ

τόπου, ἐν ᾧ εὐρίσκεται ἡ περιουσία τῶν μεταναστῶν· καὶ ἡ μὲν μεσεγγύησις ἐνεργεῖται παρὰ τῆς ἰδίας ἀρχῆς, ἥτις, ἀφ' οὗ συντάξῃ τακτικὴν καὶ ἀκριβῆ ἀπογραφὴν τῶν κινητῶν πραγμάτων, θέλει ἐπιθέσει ἐπ' αὐτῶν τὰς σφραγίδας τῆς, καὶ τὴν παραδώσει πρὸς φύλαξιν εἰς τινα ἐπὶ τούτῳ διοριζόμενον ἐμμίσθως φύλακα, ἂν δὲν προτιμήσῃ ν' ἀναθέσῃ αὐτὰ εἰς τινα τῶν ἀρμοδίων δημοτικῶν ὑπαλλήλων πρὸς ἀποφυγὴν ἐξόδων, ἀπαιτουμένων ἄλλως εἰς περίστασιν διορισμοῦ εἰδικοῦ φύλακος.

Ἐὰν μεταξὺ τῶν κινητῶν ὑπάρχουν πράγματα ὑποκείμενα εἰς φθοράν, ταῦτα θέλει φροντίσει ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ νὰ ἐκποιήσῃ κατὰ τοὺς περὶ δημοπρασιῶν τύπους, ἐνεργοῦσα τοιοῦτοτρόπως καὶ διὰ τοὺς συγκομιζομένους ἐκάστοτε καρποὺς τῶν ἀκινήτων τῶν μεταναστῶν, καὶ παρακαταθέτουσα τὰ ἐκ τοιούτων πωλήσεων χρήματα εἰς τὸν ἀρμόδιον ἐπαρχιακὸν ταμίαν. Ἡ αὐτὴ ἀρχὴ φροντίζει νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ ἀρμόδιος ὑποθηκοφύλαξ, ὅστις ἐγγράφει εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν τὸν ὥς πρὸς τοὺς μετανάστας περιορισμὸν τῆς ἐξουσίας των εἰς τὸ διαθέτειν τὰ κτήματά των, κατὰ τὸ ἄρθρον 527 τοῦ ποινικοῦ νόμου, ἐφ' ᾧ τῷ πέμπεται ἀκριβὲς περιγραφὴ τοῦ κτήματος κατὰ τὸ ἄρθρον 68 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὅθεν ἐξάγεται, Κ. ὑπουργέ, ὅτι ὁ νομάρχης Φθιώτιδος εἶναι ἀρμόδιος νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα αὐτοπροσώπως ἢ διὰ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν τὴν μεσεγγύησιν καὶ ἐγγραφὴν ὑποθήκης τῆς περιουσίας τῶν μεταναστῶν, ἀλλὰ πρὸ τούτου ἀπαιτεῖται οὐσιωδῶς νὰ ἐκδώσῃ πρὸς αὐτοὺς ἐπίσημον ἀνάκλησιν, καὶ, ἐὰν ἐντὸς ἀναλόγου προθεσμίας δὲν ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἢ δὲν δικαιολογήσωσιν ἀποχρώντως τὴν μὴ ἐπάνοδόν των, τότε προχωρεῖ εἰς τ' ἀνωτέρω μέτρα, τὰ ὅποια ἐκλείπουσι· 1) ὅταν οἱ μετανάσται ἐπιστρέψωσι καὶ ἀποκατασταθῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀποδιδομένης εἰς αὐτοὺς τῆς περιουσίας των ἀπάτης καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς εἰσπραχθέντων καὶ παρακατατεθέντων εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον χρημάτων μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν δικαιολογημένων ἐξόδων· 2) ὅταν, αὐτῶν ἀποβιωσάντων εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, οἱ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμοι των

ἀπαιτήσωσιν αὐτήν, ἥτις θέλει ἐπιστραφῇ εἰς τούτους, καθ' ὃν τρόπον ἀνωτέρω διελάβομεν. Παρατηρητέον δ' ἐνταῦθα, ὅτι οἱ μετανάσται δὲν δύνανται διὰ διαθήκης νὰ διαθέσωσιν αὐτήν, ἀφαιρεθείσης ἀπὸ αὐτοῦ τῆς πρὸς τοῦτο ἐξουσίας κατὰ τὸ γράμμα τοῦ νόμου.

Πρὸς τοὺς ἐμφανιζομένους καὶ ἀναγνωρίζομένους κληρονόμους, ἢ ἐν ἐλλείψει τοιούτων πρὸς τὸ δημόσιον, ὀφείλει ἡ διαχειρισθεῖσα τὴν περιουσίαν ταύτην ἀρχὴ νὰ δώσῃ τὸν λόγον τῆς διαχειρίσεώς της.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 13 Νοεμβρίου 1848.

Ἀριθ. Πρωτ. 4697.

Πρὸς τὸν νομάρχην Κυκλάδων.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ περὶ ἐλλήνων ἰθαγενείας νόμου, τὸ δικαίωμα τῆς πολιτογραφήσεως προσκτᾶται ὁ μετὰ τριετῇ ἀδιάκοπον διατριβὴν ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, ἐν τινι δήμῳ, πανοικί κατοικήσας καὶ ἀποκατασταθεὶς, ἀφ' ἧς ἡμέρας κηρύξῃ τὴν περὶ ἀποκαταστάσεως ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ προσκτῆσεως τῆς ἐλλην. ἰθαγενείας πρόθεσίν του· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 3. τοῦ περὶ δήμων νόμου, ἕκαστος ὑπήκοος τοῦ Κράτους πρέπει νὰ ᾔναι αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του μέλος ἐνὸς δήμου· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 4. τοῦ περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας νόμου, ξένη ἑλληνα νυμφευθεῖσα ἀποκτᾷ αὐτοδικαίως τὸ δικαίωμα τῆς ἐλλην. ἰθαγενείας. Ἐκ τῶν διατάξεων αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου ἐξάγεται σαφῶς, ὅτι αἱ γυναῖκες ἀκολουθοῦσι τὸ δικαίωμα τοῦ συζύγου των, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖτε· ἀλλὰ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς χήρας, αἵτινες θέλουσι ν' ἀποκτήσωσι τὸ δικαίωμα τῆς ἐλλην. ἰθαγενείας, δὲν εἶναι ἀμφιβολία, ὅτι καὶ αὗται πρέπει νὰ συμμορφωθῶσι μὲ τὰς διατάξεις τοῦ ἁρθρου 5. τοῦ περὶ ἰθαγενείας νόμου καὶ τὰς διατάξεις τοῦ ἁρθρου 7 τοῦ αὐτοῦ νόμου. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ γυναῖκες εἶναι μέλη τοῦ δήμου, ὑποκύπτουσιν εἰς τὰς ὑποχρεώσεις καὶ χαίρουσιν ὅλας τὰς δημοτικὰς ὠφελείας, ἀποκλειόμεναι δὲ μόνον τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι κατὰ τὸ ἄρθρον 13

τοῦ περὶ δήμων νόμου καὶ ἀπαλαττόμεναι καὶ ἀπὸ τινος ἄλλας ὑποχρεώσεις, καὶ ἐπειδὴ τὰ δημοτολόγια πρέπει νὰ ᾔηται ὁ γενικὸς κατάλογος ὅλων τῶν δημοτῶν ὠρισμένου τινὸς δήμου, διὰ ταῦτα νομίζομεν, ὅτι εἰς τὰ δημοτολόγια πρέπει νὰ ἐγγράφωνται καὶ αἱ γυναῖκες ὑπανδροὶ, (α) ἢ χῆραι.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 14 Μαρτίου 1849.

Ἐγκύκλ. Ἀρ. 98.

Ἐπὶ τοῦ Ἀριθ. 21,944.

Πρὸς τοὺς Νομάρχας τοῦ Κράτους.

Ὁ τρόπος, δι' οὗ προσκτᾶται ἡ ιδιότης τοῦ πολίτου Ἑλληνος κανονίζεται, ὡς δὲν λανθάνει ὑμᾶς, ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ ἑλληνικῆς ἰθαγενείας τῆς 15 Μαΐου 1835· ὁ δὲ τῆς ἀποκτήσεως τῆς ιδιότητος τοῦ δημότου, διὰ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ περὶ δήμων νόμου, συνδυασμένου μὲ τὸ ἄρθρον 3.

Ἀλλ' ἐνῶ ἕκαστον τῶν ἀντικειμένων τούτων προσδιορίζεται ὑπὸ ἰδίας εὐλήπτου καὶ σαφοῦς νομοθεσίας, ἐνῶ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ δημοτικοῦ νόμου ὀρίζει « ὅτι ἕκαστος ὑπήκοος τοῦ κράτους πρέπει νὰ ᾔηται αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του μέλη δήμου τινος » καθίστησι πρόδηλον, ὅτι, διὰ νὰ καταγραφῇ τις δημότης, πρέπει νὰ ᾔηται πολίτης Ἑλλήν, ἔχων ἤδη, ἢ προσκτησάμενος τὸ δικαίωμα τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας κατὰ τοὺς ὀρισμοὺς τοῦ περὶ τούτου νόμου, διάφορα διδόμενα μᾶς ἔπεισαν, ὅτι ἐνταῦθα τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν συγχίσασαι τὰ οὐσιωδῶς διακεκριμένα ἀντικείμενα ταῦτα ἐδημοτογράφησαν ἀτόπως ἀνθρώπους, ἐκφράσαντας πρόθεσιν πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας.

Τοιαύτη σύγχισις ἰδεῶν δὲν ἤθελε βεβαίως λάβει χώραν, εἰ ἀν αναλογιζόμενοι, ὅτι ἡ εὐθύνη τῆς ἐντὸς τοῦ ὑπὸ τὴν διοίκησίν σας Νομοῦ ἀκριβοῦς ἐκτελέσεως τῶν νόμων τῆς ἀρμοδιότητός σας ἐπιβαρύνει ὑμᾶς αὐτοὺς, ἐφροντίζετε συμφώνως

(α) Σημ. ὁ λόγος εἶναι περὶ χηρῶν, ὧν οἱ σύζυγοι δὲν εἶχον ἢ δὲν εἶχον ἀποκτήσει τὸ δικαίωμα τῆς ἑλλην ἰθαγενείας.

μέ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ περὶ τῶν καθηκόντων σας Βασιλ. Διατάγματος νὰ φωτίσητε τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς διὰ καταλλήλων ὁδηγιῶν.

Τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντός σας τούτου παραγγέλλοντες ὑμῖν, κρίνομεν ἀναγκαῖον ἐνταύτῳ, ἀφοῦ συνηννοήθημεν μετὰ τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης συναδέλφου ἡμῶν, νὰ σᾶς ἐπιστείλωμεν διὰ τῆς παρούσης τὰς ἐξῆς ὁδηγίας, ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ περὶ ἰθαγενείας νόμου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου περὶ ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, τὸ δικαίωμα τῆς πολιτογραφήσεως προσκτᾶται ὁ μετὰ τριετῇ ἀδιάκοπον διατριβὴν ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῷ μέσῳ ἐνὸς τῶν δήμων τοῦ Βασιλείου πανοικί κατοικήσας (σχηματίσας ἰδίαν ἐστίαν) καὶ ἀποκατασταθεὶς, ἀφ' ἧς ἡμέρας κηρύξη τὴν περὶ ἀποκαταστάσεως ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ προσκτήσεως τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας πρόθεσίν του· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 7, οὗτος δύναται νὰ καθυποβάλῃ τὴν περὶ πολιτογραφήσεως αἴτησίν του εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν τοῦ δήμου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπιθυμεῖ νὰ κατοικήσῃ. Ὅθεν ὅστις ἐπιθυμεῖ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν, ὀφείλει ἀ. ἐμφανιζόμενος ἐνώπιον τοῦ δημάρχου τοῦ δήμου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπιθυμεῖ νὰ κατοικήσῃ καὶ ἀποκατασταθῇ, νὰ παρουσιάσῃ ἔγγραφον αἴτησιν, δηλοῦσαν τὴν πρόθεσίν του ταύτην καὶ περιγράφουσιν ἐν λεπτομερείᾳ τὰ περὶ ἑαυτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του, ἂν ἔχῃ, τοῦτέστιν ἐμφαίνουσιν τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, τὴν πατρίδα, τὴν ἡλικίαν, τὸ ἐπάγγελμα ἢ ἐπιτήδευμα αὐτοῦ τε, τῆς συζύγου του καὶ τῶν ἄλλων μελῶν τῆς οἰκογενείας του, καὶ διαλαμβάνουσιν προσέτι τὴν πόλιν, κωμόπολιν, ἢ τὸ χωρίον τοῦ δήμου, ὅπου κατώκησε καὶ ἀποκατέστη πανοικί. β'. νὰ διατρίψῃ πανοικί τρία ὁλόκληρα ἔτη ἄνευ διακοπῆς, λογιζόμενα ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς δηλώσεως, ἐν τῷ μέσῳ δήμου τινος τοῦ Βασιλείου, ὑποχρεούμενος νὰ εἰδοποιῇ, ὅσάκις μεταβάλλει κατοικίαν, τὸν δήμαρχον τοῦ δήμου τῆς πρώτης ἐκλογῆς του· γ'. νὰ μὴν ὑποστῇ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῆς τριετίας ποινὴν ἐνεκα πλημμελήματος ἢ κακουργήματος καὶ δ'. νὰ δώσῃ μετὰ τὴν παρέ-

λευσιν τῆς τριετίας τὸν ὄρκον τοῦ πολίτου Ἕλληνας, τὸν δια-
γραφόμενον εἰς τὸν ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1846 λ'. νόμον, συμ-
φώνως μὲ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ νόμου περὶ Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας
ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ μνησθέντος νόμου.

Πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ὀρισμῶν τούτων τοῦ νόμου, ἐκάστη δη-
μοτικὴ ἀρχὴ ὀφείλει νὰ κρατῇ βιβλίον κατὰ τὸ ὧδε ἐπισυνα-
πτόμενον ὑπὸ στοιχ. Α ὑπόδειγμα, εἰς τὸ ὁποῖον θέλει κατα-
γράφει τὰς δηλώσεις τῶν προτιθεμένων ν' ἀποκτήσωσι τὴν ἑλ-
ληνικὴν ἰθαγένειαν· ἐκάστη δὴλωσις, ἅμα καταγραφεῖσα εἰς τὸ
βιβλίον, θέλει ὑπογράφεσθαι ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος, ὅστις ἀπαιτεῖ-
ται ἐξ ἅπαντος νὰ παρουσιάζεται αὐτοπροσώπως, ἢ παρ' ἄλλου
κατ' ἐντολήν του, ἂν δὲν γνωρίζῃ νὰ γράφῃ, ὑπὸ δύο ἐνηλίκων
μαρτύρων καὶ ὑπὸ τοῦ δημάρχου ἢ τοῦ ἀναπληροῦντος αὐτὸν
δημαρχικοῦ παρέδρου. Τὰ βιβλία τῶν δηλώσεων πρέπει νὰ
μονογραφηθῶσι παρὰ τοῦ ἀρμοδίου Νομάρχου, ἢ Ἐπαρχου. Ὁ
αἰτῶν ὀφείλει προσέτι νὰ παραδίδῃ εἰς τὸν δήμαρχον ἑγγραφον
αἴτησιν, ὅπου πρέπει νὰ ἐκφράζεται ἡ πρόθεσις αὐτοῦ καὶ νὰ
ἐκτίθενται λεπτομερῶς κατὰ τὰ ἄνωθι εἰρημένα τὰ περὶ αὐ-
τοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του. — Ἄμα περαιωθῇ ἡ καταγραφὴ
τῆς δηλώσεως καὶ ὑπογραφῇ, ὁ δήμαρχος ἢ ὁ ἀναπληρωτής
του, συμπαραλαμβάνων τὸν δημοτικὸν ἀστυνόμον, ἢ ἓνα τῶν
δημαρχικῶν παρέδρων, ὀφείλει νὰ μεταβῇ εἰς τὸν τόπον τῆς
κατοικίας τοῦ αἰτοῦντος, διὰ νὰ βεβαιωθῇ, ἂν οὗτος κατώκη-
σε πανοικί καὶ ἀποκατεστάθῃ πραγματικῶς, τῆς δὲ βεβαιώ-
σεως ταύτης θέλει συντάσσει πρωτόκολλον ὑπογραφόμενον παρ'
αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀστυνόμου ἢ δημαρχικοῦ παρέδρου, μετὰ δὲ
τοῦτο θέλει ὑποβάλλει εἰς τὸν προϊστάμενον Νομάρχην διὰ τῆς
ἱεραρχικῆς ὁδοῦ τὴν περὶ πολιτογραφήσεως αἴτησιν πρωτότυ-
πον, τὸ συνταχθὲν πρωτόκολλον βεβαιώσεως ἐν πρωτοτύπῳ καὶ
ἀντίγραφον ἐπικυρωμένον τῆς δηλώσεως τῆς καταχωρισθείσης
εἰς τὸ βιβλίον, ν' ἀναφέρῃ δὲ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰανουαρίου
ἐκάστου τῶν ἐφεξῆς τριῶν ἐτῶν εἰς τὸν Νομάρχην, προηγηθείσης
ἀκριβοῦς ἐξετάσεως, ὅτι ὁ αἰτήσας νὰ πολιτογραφηθῇ διέμεινεν
ἐντὸς τοῦ δήμου του ἀδιακόπως, ἢ ν' ἀποστέλλῃ εἰς τὸν Νο-

μάρχην τὰς ὁποίας ἔλαβε τυχὸν εἰδοποιήσεις παρὰ τοῦ πολιτογραφουμένου ξένου περὶ ἀλλαγῆς τῆς κατοικίας του.— Παρελθούσης τῆς τριετίας, ὁ δήμαρχος θέλει παραπέμπει τὸν αἰτήσαντα εἰς τὸν Νομάρχην καὶ ὑποβάλλει αὐτῷ ἀναφορὰν δηλοῦσαν, ὅτι ὁ αἰτῶν διέμεινε πανοικί ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος τρία ἔτη ἀδιακόπως, ὁ δὲ Νομάρχης, ἀφοῦ ἀκριβῶς ἐξετάσας πληροφηθῇ, ὅτι εἶναι βάσιμα τὰ ἐκτιθέμενα εἰς τὴν ἀναφορὰν τοῦ δημάρχου, καὶ, συνενοηθεὶς μετὰ τοῦ εἰσαγγελέως τῆς περιφερείας, βεβαιωθῇ, ὅτι ὁ αἰτῶν τὴν πολιτογράφησιν δὲν ὑπέστη τιμωρίαν ἔνεκα πλημμελήματος ἢ κακουργήματος κατὰ τὸ τριετὲς διάστημα, θέλει δέχεσθαι παρ' αὐτοῦ τὸν ὅρκον, καταγραφόμενον εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν **BIBLION THS OPKOMWSIAS TON POLITOGRAFOY-MENON.** Μετὰ τοῦτο θέλει ἐκδίδει πρὸς τὸν πολιτογραφηθέντα ἔγγραφον, ἂν τὸ ζητήσῃ, βεβαιοῦν τὴν ἐκ μέρους τούτου ἐκπλήρωσιν τῶν ὅρων τοῦ νόμου, κατὰ τὸ ἐσώκλειστον ὑπὸ στοιχ. **B.** ὑπόδειγμα. Λέγομεν δὲ ἂν τὸ ζητήσῃ, διότι ἅμα ὁ ξένος ὁμόσῃ τὸν ὅρκον γίνεται αὐτοδικαίως Ἕλληνα, ὡς δὲ τοιοῦτος ὀφείλει νὰ ζητήσῃ τὴν δημοτογράφησίν του εἰς ἓνα τῶν δήμων τοῦ Κράτους κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ περὶ δήμων νόμου.

Ἡ πολιτογράφησις, ὡς δὲν ἀγνοεῖτε κύριε, εἶναι πολιτικὸν συνάλλαγμα μεταξὺ τῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ πολιτογραφουμένου. Ἀπαιτεῖ τὴν συνδρομὴν τῶν θελήσεων ἀμφοτέρων καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν γραπτῶν ὅρων ἐκ μέρους τοῦ πολιτογραφουμένου· ὥστε τὸ δικαίωμα τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας εἶναι ὅλως προσωπικὸν καὶ ἡ πρόσκτησις τούτου ὑπὸ τοῦ πατρὸς δὲν συνεπάγεται ποσῶς τὴν πρόσκτησιν καὶ εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του, εἴτε ἐνήλικα εἰσὶ ταῦτα, εἴτε ἀνήλικα· ἀλλ' ἡ μὲν σύζυγος καὶ τὰ ἐνήλικα τέκνα ὀφείλουσι νὰ συμμορφωθῶσι μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, ἂν προτίθενται ν' ἀποκτήσωσι τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν, ἄλλως ἐξακολουθοῦν νὰ διατηρῶσι τὴν ἐθνικότητα, εἰς ἣν ἀνήκουσι· τὰ δὲ ἀνήλικα τέκνα, ἐπειδὴ θέλῃσιν νομικὴν δὲν ἔχουσι καὶ ὁ πατὴρ αὐτῶν δὲν δύναται ν' ἀ-

να πληρώσῃ τὴν συναίνεσίν των, ἐξακολουθοῦσι νὰ διατηρῶσι τὴν ἐθνικότητά των, ἕως οὔ, ἐνήλικα γενόμενα, αἰτήσωσι νὰ πολιτογραφηθῶσι καὶ, συμμορφωθέντα μὲ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ Νόμου περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας, ἀποκτήσωσι ταύτην διὰ τῆς ἀκριβοῦς ἐκπληρώσεως τῶν ἀνωτέρω διαγραφεισῶν διατυπώσεων. Ἐπομένως ταῦτα οὔτε διαβατήρια Ἑλληνικὰ ἔχουσι δικαίωμα νὰ λάβωσιν, οὔτε εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ νόμου περὶ ἀπογραφῆς ὑπόκεινται.

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς παρούσης παραγγέλλομεν ὑμᾶς, κύριε Νομάρχα, νὰ ἐκδώσῃτε ἀμέσως σαφεῖς ὁδηγίας εἰς τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς τῆς περιφερείας σας, προσθέτοντες ὅσας ἄλλας ἀναπτύξεις ἐντὸς τῶν ὁρισμῶν τοῦ νόμου ἠθέλετε θεωρήσει ἀναγκαίας, καὶ νὰ ἐπαγρυπνήσῃτε αὐστηρῶς διὰ νὰ συμμορφῶνται τοῦ λοιποῦ αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ ἀκριβῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως μὲ τὰ διατασσόμενα διὰ τῆς παρούσης, καθιστάμενοι κατὰ τοῦτο προσωπικῶς ὑπεύθυνοι.

Περὶ τῆς παραλαβῆς τῆς παρούσης θέλετε μᾶς ἀναφέρει ἀμέσως καὶ θέλετε μᾶς σημειώσῃ μετὰ ταῦτα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν παρέλαβον ἀντίτυπα αὐτῆς οἱ κατὰ τὴν δικαιοδοσίαν σας δήμαρχοι.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 24 Ὀκτωβρίου 1849.

Στοιχ. Α.

Ὑπόδειγμα τοῦ βιβλίου τῶν πρὸς πρόσκτησιν τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας δηλώσεων.

Κατὰ τὸ ἔτος δεῖνα, ἡμέραν δεῖνα, τοῦ μηνὸς δεῖνα, ἐμφανισθεὶς, ἐνώπιον ἡμῶν, τοῦ δημάρχου τοῦ δήμου δεῖνα, ἐπαρχίας δεῖνα, νομοῦ δεῖνα, ὁ Κύριος ἐδήλωσεν εἰς ἡμᾶς, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἐνηλίκων μαρτύρων Κ.Κ ὅτι θέλων ν' ἀποκτήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλλην. ἰθαγενείας καὶ συμμορφούμενος μὲ τὰ ἄρθρα 5 καὶ 7 τοῦ ἀπὸ 15 Μαΐου 1835 νόμου κατώκησε πανοικί καὶ ἀποκατεστάθη εἰς τὴν

πόλιν κωμόπολιν, χωρίον τοῦ ἡμετέρου δήμου, καὶ ἐκφράζει διὰ τῆς παρούσης δηλώσεώς του τὴν περὶ ἀποκαταστάσεως ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ προσκλήσεως τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας πρόθεσίν του· μᾶς ἐπέδωκε δὲ ἔγγραφον περὶ τούτου αἵτησιν, καταχωρηθεῖσαν εἰς τὸ πρωτόκολλον τῆς δημαρχίας ὑπ' ἀριθ καὶ μᾶς προσέθηκεν, ὅτι ὀνομάζεται εἶναι ἡλικίας πατρίδος ἐπαγγέλματος ἢ ἐπιτηδεύματος ὅτι εἶναι ἔγγαμος καὶ ἡ σύζυγός του καλεῖται (τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τῆς συζύγου) ἔχει τέκνα ἄρρενα θήλεα ἡλικίας (ἡ ἡλικία ἐνὸς ἐκάστου τῶν τέκνων)· ἂν τύχη νὰ ᾖ ἄγαμος σημειοῦται τοῦτο μόνον.

Εἰς βεβαίωσιν τούτων συνετάξαμεν τὴν παροῦσαν δήλωσιν, καταχωρηθεῖσαν ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν δηλώσεων, ὑπ' ἀριθ. . . . καὶ ὑπεγράψαμεν ταύτην μετὰ τοῦ δηλοῦντος καὶ τῶν παρευρεθέντων μαρτύρων.

Σημ. Ἄν ἡ σύζυγός του προτίθεται ν' ἀποκτήσῃ τὴν Ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν καὶ ἐμφανισθῇ πρὸς τοῦτο, πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐν τῇ δηλώσει, ὅτι καὶ ἡ σύζυγός του παροῦσα ἐξέφρασε τὴν αὐτὴν πρόθεσιν.

Στοιχ. Β.

Ὑπόδειγμα ἐγγράφου βεβαιοῦντος τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν περὶ πολιτογραφήσεως ὅρων τοῦ περὶ Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας νόμου.

Ἡμεῖς, νομάρχης τοῦ νομοῦ λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἐξῆς ἔγγραφα, ὑποβληθέντα ἡμῖν παρὰ τοῦ δημάρχου
 α) τὴν αἵτησιν περὶ πολιτογραφήσεως ὑπὸ ἡμερομηνίαν τοῦ κυρίου β) τὸ ὑπ' ἀριθ. . . . καὶ ὑπὸ ἡμερομηνίαν πρωτόκολλον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξάγεται, ὅτι οὗτος κατώκησε πανσιχὶ καὶ ἀποκατεστάθη πραγματικῶς ἀπὸ τῆς τοῦ ἔτους ἐν τῇ πόλει ἢ χωρίῳ
 γ') τὸ ἀντίγραφον τῆς ἀπὸ δηλώσεως, δι' ἧς ἐξέφρασε τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ πρὸς πρόσκτησιν τῆς Ἑλληνικῆς

ιθαγενείας δ') τὰς ὑπ' ἀριθ. . . . ἀναφορὰς τοῦ ἰδίου δημάρχου· ε') τὸ ἀπὸ . . . ὑπ' ἀριθ. . . . ἔγγραφον τοῦ εἰσαγγελέως, ἐκ τοῦ ὁποίου προκύπτει, ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς τριετίας δὲν ὑπέστη ὁ εἰρημένος ποινὴν ἔνεκα πλημμελήματος ἢ κακουργήματος, (ἢ τῶν εἰσαγγελέων, ἂν διέμενεν εἰς δήμους διαφόρων νομῶν) ς) τὸ βιβλίον τῆς ὀρκωσίας τοῦ πολιτογραφουμένου, ἐκ τοῦ ὁποίου βεβαιοῦται, ὅτι τὴν . . . τοῦ μηνὸς . . . καὶ ἔτους . . . ὥμοσεν ἐνώπιον ἡμῶν τὸν εἰς τὸν ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1846 Λ'. νόμον διαγραφόμενον ὀρκον τοῦ πολίτου Ἑλληνας, βεβαιοῦμεν διὰ τοῦ παρόντος, ὅτι ὁ κύριος . . . ἐξεπλήρωσεν ἀκριβῶς τὰ ἐν τοῖς ἄρθρ. 5, 7, 8, καὶ 9 τοῦ ἀπὸ 15 Μαΐου 1835 νόμου περὶ Ἑλληνικῆς Ἰθαγενείας ὀριζόμενα.

Ἐγκύκλ. ἀριθ. 129.

Ἐπὶ τοῦ ἀριθ. 25 127.

Πρὸς τοὺς Νομάρχας τοῦ Κράτους.

Σᾶς κοινοποιούμεν παρὰ πόδας πρὸς γνῶσιν καὶ ὁδηγίαν ὑμῶν τε καὶ τῶν ὑφ' ὑμᾶς ἀρμοδίων ὑπαλλήλων ἀρχῶν τὴν πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας ἀπάντησίν μας, περὶ διαταφίσεως τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου περὶ ἑλληνικῆς ιθαγενείας.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Δεκεμβρίου 1849.

Πολιτικὰ δικαιώματα ἐννοεῖ ὁ νόμος περὶ ἑλληνικῆς ιθαγενείας εἰς τὸ ἄρθρ. 8. τὰ ἀστυκὰ, τοῦτέστιν ἐκεῖνα τὰ δικαιώματα, τῶν ὁποίων τὴν ἀπόλαυσιν ἐγγυᾶται καὶ ἐξασφαλίζει εἰς τοὺς πολίτας ὁ πολιτικὸς νόμος· τοιαῦτα π. χ. εἶναι.

α'. Τὸ δικαίωμα, ἢ ἡ ἱκανότης τοῦ νὰ ἐκπληροῖ τις ἔργα πραγματοποιώμενος εἰς δικαστικὴν ὑπόθεσιν.

β'. Νὰ καλῇται μάρτυς εἰς βεβαίωσιν συμβολαίων.

γ'. Νὰ μαρτυρῇ ἐνόρκως ἐπὶ δικαστηρίου.

δ'. Νὰ διορίζηται ἐπίτροπος, ἢ κηδεμών.

έ. Νά ψηφοροῦν εἰς τὰς συζητήσεις τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, καὶ ἐν γένει ὅλα ἐκεῖνα τὰ δικαιώματα, ὅσα ἀνάγονται, εἰς τὰ πρόσωπα ἀσχέτως πρὸς τὴν πολιτείαν.

Τούτων μόνον τῶν δικαιωμάτων ἀπολαύει ὁ ἐνήλικος ξένος, ἅμα παραδότη εἰς τὴν ἀρμοδίαν δημοτικὴν ἀρχὴν τὴν περὶ πολιτογραφήσεως αἴτησίν του· ἐπομένως καὶ αἱ περὶ ἀλλοδαπῶν διατάξεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τοὺς, καθ' ὅσον ἀπολαμβάνοντες ὅλα τὰ ἀστυκὰ δικαιώματα ἐξομοιοῦνται μὲ τοὺς ἡμεδαπούς.

Τὰ δὲ δημόσια ἢ πολιτειακὰ (droits politiques) λεγόμενα δικαιώματα, τὰ ὁποῖα ἐπιτρέπουσιν εἰς τοὺς πολίτας νὰ γίνωνται μέτοχοι τῆς δημοσίου ἐξουσίας, τοὔτέστι νὰ ψηφοφορῶσιν εἰς τοὺς ἐκλεκτικούς συλλόγους καὶ νὰ ἐκλέγωνται, νὰ ᾔνω, δεκτοὶ εἰς τὰ δημόσια ἐπαγγέλματα κλπ. ἀπολαμβάνουσι μόνοι οἱ πολῖται Ἕλληνες, ὅταν ἔχωσι καὶ τὰς ἄλλας ιδιότητες, ὅσας οἱ νόμοι δρίζουσι.

Ταῦτα πρὸς λύσιν τῆς ἀπορίας, περὶ ἧς διέλαβεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 8566 ἀναφοράς σας.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Δεκεμβρίου 1849.

Ἀριθ. πρωτ. 26674. 166.

Πρὸς τὸν Νομάρχην Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος.

Ἀπαντῶμεν συμφώνως καὶ μὲ τὴν γνώμην τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργείου, ὅτι ἡ κατὰ τὴν 19 Ἰανουαρίου 1845 ἐγγραφὴ τοῦ Κυρίου Κωνστ. Σκουμπουρδῆ εἰς τὸ δημοτολόγιον Λαμίας, ὡς μέλους τοῦ δήμου τούτου, παρέχει τὸ τεκμήριον, ὅτι οὗτος ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν καὶ εἶχε τὴν πρόθεσιν τῆς πολιτογραφήσεώς του, ὡς πολίτου Ἕλληνας, καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπελάμβανε (καθ' ἃ ἐπληροφορήθημεν ἐκ τῶν ὑποβληθέντων ἐγγράφων) ἐπὶ τόσα ἤδη ἔτη ἅπαντα τὰ δημοτικὰ αὐτοῦ δικαιώματα. Ἐκ τούτων ἐξάγεται, ὅτι ὁ εἰρημένος Κύριος . . .

. . . ἐξεπλήρωσε τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 7 τοῦ περὶ ἰθα-

γενείας νόμου, ἂν καὶ ἡ αἵτησίς του δὲν ἐδήλου ῥητῶς τὴν πολιτογράφησιν, εἰμὴ τὴν δημοτογράφησιν του· καθ' ὅσον ἡ ἰδιότης τοῦ δημότου ἔχει βάσιν τὴν τοῦ πολίτου καὶ ὁ ζητῶν ν' ἀποκτήσῃ τὴν πρώτην, ἐννοεῖται, ὅτι ζητεῖ ἀριδῆλως καὶ τὴν δευτέραν.

Πρὸς τούτοις παρατηροῦμεν, ὅτι ὁ Κύριος ἀγοράσας σημαντικὰς κατὰ τὴν Φθιώτιδα ἰδιοκτησίας, ἀπέδειξεν ἐν ἔργῳ τὴν πρόθεσιν τῆς ἐντὸς τοῦ ἐλληνικοῦ κράτους ἀποκαταστάσεώς του.

Ἀθῆναι τῇ 16 Ἰανουαρίου 1850.

Ἀριθ. 694.

Πρὸς τὸν νομάρχην Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6. τοῦ περὶ ἰθαγενείας νόμου δύναται νὰ χαρισθῇ τὸ δικαίωμα τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας εἰς ξένον ἀνεγείροντα κοινωφελῇ καταστήματα ἐντὸς τοῦ Κράτους κ.τ.λ. ἀλλ' ἡ ἐκτίμησις τῶν ἐκδουλεύσεων ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀνατίθεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν Κυβέρνησιν, καθ' ὅσον τὸ αὐτὸ ἄρθρον ὁρίζει ῥητῶς, ὅτι τὸ τοιοῦτον δικαίωμα τῆς ἰθαγενείας χορηγεῖται δι' ἰδιαιτέρου Βασιλ. διατάγματος, ἐπὶ τῇ προτάσει ἐνὸς τῶν Γραμματέων τῆς ἐπικρατείας καὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου.

Ἐκ τούτου κατανοεῖτε, Κύριε Νομάρχα, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 57. πρᾶξις τοῦ δημοτ. συμβουλίου Μεσολογγίου, περὶ πολιτογράφησεως τοῦ Κωνστ. Γ. Χ. Κώστα ἐγένετο καθ' ὑπέρβασιν πῶν καθηκόντων του, καὶ ἐπομένως ὀφείλετε ν' ἀκυρώσητε τὴν πρᾶξιν ταύτην καὶ κατασῆσητε προσεκτικώτερον τοῦ λοιποῦ τὸ εἰρημένον δημοτικὸν συμβούλιον, τὸ ὁποῖον δυνάμει τοῦ ἁρθρου 50 § 21 ἠδύνατο μόνον νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς τὸν Κωνστ. Γ. Χ. Κώνστα, διὰ τὴν πρὸς τὸν δῆμον ἀγαθοεργειάν του.

Ἐὰν δὲ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Κωνσ. Χ. Κώστα φρονῇ, ὅτι διὰ τὴν πρὸς τὸν δῆμον Μεσολογγίου δωρηθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ποσότητα τῶν

δραχμῶν δεκακισχιλίων εἰς ἀνέγερσιν καταστήματος ἑλληνικοῦ σχολείου δικαιούται ν' ἀποκτήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας δυνάμει τοῦ ἄρθρου 6, ὁφείλει ν' ἀπευθύνῃ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τακτικὴν αἴτησιν διὰ νὰ ἐνεργηθῶσιν ἐπ' αὐτῆς τὰ δέοντα,

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἰαννουαρίου 1850.

Ἐγκύκλ. ἀριθ. 37..

Ἐπὶ τοῦ ἀριθ. 6445.

Πρὸς τοὺς Νομάρχας τοῦ Κράτους.

Εἰς συμπλήρωσιν τῆς ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου π. ε. ὑπ' ἀριθ. 129 ἐγκυκλίου μας, σᾶς κοινοποιούμεν παρὰ πόδας πρὸς γνῶσιν καὶ ὁδηγίαν σας τὴν ὑπὸ σημερινὴν ἡμερομηνίαν καὶ ὑπ' ἀριθ. 6445 ἀπάντησίν μας πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας περὶ δικαιωμάτων τῶν πενήτων.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 25 Ἀπριλίου 1850.

Πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας.

Εἰς τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1492 ἀναφορᾶς ὑποβαλλομένην ἐρώτησιν «ἂν ἄλλοδαπός, δηλώσας τὴν πρὸς ἀπόκτησιν τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας πρόθεσίν του, ἀπολαύῃ τῶν δικαιωμάτων τῶν πενήτων, τῶν συγχωρουμένων ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 220 τῆς πολιτ. δικονομίας» ἀπαντῶμεν ὡς ἑξῆς.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 8 τοῦ νόμου περὶ ἑλληνικῆς ἰθαγενείας «ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ ἐνήλικος ξένος παραδώσῃ εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν τοῦ δήμου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπιθυμεῖ νὰ κατοικήσῃ, τὴν περὶ πολιτογραφήσεως αἴτησίν του, ἀπολαμβάνει ὅλα τὰ πολιτικὰ δικαιώματα.»

Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἡρμηνεύσαμεν ἤδη διὰ τῆς ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου π. ε. ὑπ' ἀριθ. 129 ἐγκυκλίου μας, παρατηρήσαντες, ὅτι ὁ νόμος διὰ τῆς ἐκφράσεως «πολιτικὰ δικαιώματα» ἐννοεῖ τὰ ἀστυκὰ, τοῦτέστι τὰ ἀναγόμενα εἰς τὰ πρόσωπα ἀσχέτως

πρὸς τὴν πολιτείαν, τῶν ὁποίων τὴν ἀπόλαυσιν ἐγγυᾶται καὶ ἐξασφαλίζει εἰς τοὺς πολίτας ὁ πολιτικὸς νόμος.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ δικαίωμα τοῦ πένητος προνοεῖται καὶ κανονίζεται ὑπὸ τῆς πολιτικῆς δικονομίας, ἥτις εἶναι νόμος πολιτικὸς, πρέπει λογικῶς τὸ δικαίωμα τοῦτο νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν πολιτικῶν, ἢ ἀτυχῶν δικαιωμάτων· τοσούτῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον, κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν διὰ τῆς ἐγκυκλίου μας ἐκείνης διάκρισιν μεταξὺ τῶν δικαιωμάτων τούτων καὶ τῶν δημοσίων, ἢ πολιτειακῶν λεγομένων δικαιωμάτων (*droits politiques*), τὰ τελευταῖα εἶναι ἐκεῖνα, δυνάμει τῶν ὁποίων οἱ πολῖται γίνονται ἐμμέσως ἢ ἀμέσως μέτοχοι τῆς δημοσίου ἐξουσίας· συνάγεται δ' ἐντεῦθεν, ὅτι ὁ δηλώσας τακτικῶς τὴν πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας πρόθεσίν του ἀλλοδαπὸς, ἀπολαύει τῶν δικαιωμάτων τοῦ πένητος, ἂν κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας ἀποκατεστήθῃ καὶ κατώκησῃ πανοικί ἐντὸς τοῦ δήμου, τὸν ὁποῖον ἐξελέξατο πρὸς κατοικίαν ἑαυτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του, καθ' ὅσον ἐν τῷ δήμῳ τούτῳ κατέστησεν ὁ ὑπὸ δοκιμασίαν ἀλλοδαπὸς τὴν ἐστίαν του καὶ τὸ κέντρον τῶν ὑποθέσεών του, ἐν αὐτῷ κατοικεῖ αὐτός τε καὶ ἡ οἰκογένειά του, καὶ ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ τοῦ δήμου τούτου εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐξακριβώσῃ καὶ βεβαιώσῃ ἐν γνώσει, ἂν ἡ κατάστασις καὶ πρόσδοδος του ἀρκῶσι πρὸς πληρωμὴν δικαστικῶν ἐξόδων, ἢ ὄχι.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 25 Ἀπριλίου 1850,

Ἀριθ. ἐγκλ. 39.

Ἐπὶ τοῦ ἀριθ. πρωτ. 6.604.

Πρὸς τοὺς Νομάρχας τοῦ Κράτους.

Σᾶς κοινοποιοῦμεν παρὰ πόδας πρὸς γνῶσιν καὶ ὁδηγίαν σας ἀντίγραφον τῆς σημερινῆς ὑπ' ἀριθ. 6,604 ἀπαντήσεώς

μας πρὸς τὸν Νομάρχην Κυκλάδων περὶ Ἑλλήνων, ὑπαγομέ-
νων εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἐδ. β'. τοῦ ἄρθρ. 1. τοῦ νόμου
περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας.

Ἀθῆναι τῇ 28 Ἀπριλίου 1850.

Πρὸς τὸν Νομάρχην Κυκλάδων.

Ἡ λύσις, τὴν ὁποίαν ἐδώκατε πρὸς τὸν δήμαρχον Ἑρμου-
πόλεως ἐπὶ τοῦ ζητήματος, περὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται ἐν τῇ
ὑπ' ἀριθ. 2,229 ἀναφορᾷ σας, εἶναι ἐσφαλμένη.

Τὸ ζήτημα τοῦτο, ὃν τρόπον ἐτέθη ἐν τῇ ἀναφορᾷ σας,
φρονοῦμεν ὅτι ἔχει ὡς ἐξῆς.

Τὰ ἀνήλικα τέκνα τῶν Ἑρμουπολιτῶν, ὅσοι κατὰ τὴν διάρ-
κειαν τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, ἐγκαταλιπόντες τὰς πα-
τρίδας των, κατέφυγον εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κατώκησαν στα-
θερῶς εἰς τὴν Ἑρμούπολιν, θεωροῦνται ὡς Ἕλληνες, καὶ ἐπο-
μένως ἐνηλικιούμενα πρέπει νὰ δημοτογραφῶνται, ζητοῦντα
ἢ, ἵνα προσκτήσωνται τὴν Ἑλληνικὴν Ἰθαγένειαν, ἀπαιτεῖται
νὰ δηλώσωσι τὴν πρόθεσίν των καὶ νὰ παρέλθῃ τριετία μετὰ
τοῦτο, κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ Νόμου περὶ Ἑλλην. ἰθαγενείας;

Ἀπαντῶμεν, ὅτι τὰ τέκνα ταῦτα κέκτληνται τὸ δικαίωμα
τῆς ἐλλ. ἰθαγενείας ὡς ἀνήκοντα εἰς Ἕλληνας, κηρυχθέντας
τοιούτους διὰ τῶν διατάξεων τοῦ κεφαλ. Γ'. ἄρθρ. 6 ἐδ. β'.
τοῦ πολιτικοῦ συντάγματος τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ἐν Τροιζῆνι
συνέλευσιν, καὶ ἀναγνωρισθέντας ὡς Ἕλληνας ἐν συνόλῳ (en-
masse) διὰ τῆς συνθήκης τῆς 16 Ἰουνίου 1830 καὶ διὰ τοῦ
ἐδ. β'. τοῦ ἄρθρ. 1. τοῦ νόμου περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας, ὀρί-
ζοντος « ὅτι ὡς Ἕλληνες θεωροῦνται ἅπαντες οἱ ἐπὶ τῇ βάσει
τῶν μέχρι τοῦδε νόμων τὸ δικαίωμα τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας
κεκτημένοι. »

Οἱ εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπαγόμενοι νέοι ὀφείλουσιν,
ἅμα γίνωσιν ἐνήλικες, νὰ ἐκφράσωσιν, ὅτι θέλουσι νὰ ᾔναι Ἕλ-
ληνες καὶ νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὸ δημοτολόγιον κατὰ τὸ ἄρθρ.
3 τοῦ περὶ δήμων νόμου.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἐνταῦθα δὲν πρόκειται περὶ ἐκείνων, οἵτι-
νες ἀπέβαλον τὸ δικαίωμα των, πολιτογραφηθέντες εἰς ξένον
Κράτος.

Ἀθῆναι τῇ 28 Ἀπριλίου 1850.

Ἀριθ. Πρωτ. 8283.

3114. Νομάρχης Μεσσηνίας, περὶ τῆς ἐθνικότητος τοῦ
ἐν . . . διαμένοντος

Διαβιβάζεται μεθ' ὅλων τῶν ἐπισυνημμένων πρὸς τὸ ὑπουρ-
γεῖον τῶν ἐξωτερικῶν, διὰ νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι,
κατὰ τὰς ὑπὸ τῶν δημοτικῶν Ἀρχῶν Θουρίας διδομένας πλη-
ροφορίας, ὁ πατὴρ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος
ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἀλλ' ἐπειδὴ, ἀποκατασταθεὶς πρὸ
πλείστων χρόνων εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν Κράτος καὶ μὴ συμ-
μορφωθείς μὲ τὰ ἐπὶ τῆς ἑλλην. ἐπαναστάσεως ἐκδοθέντα συν-
τάγματα, ἀπέβαλε τὴν Ἑλλην. ἐθνικότητα, φρονοῦμεν, ὅτι
ὁ κύριος ὡς υἱὸς Ἕλληνας ἀποβαλόντος τὸ δικαίω-
μα τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν ὑπὸ
τοῦ ἄρθρου 3. τοῦ νόμου περὶ ἑλληνικῆς ἰθαγενείας προνοου-
μένην περίπτωσιν, καὶ νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸ συμμορφούμενος μὲ
τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 2. Τοσοῦτω μᾶλλον, καθ' ὅσον δ
ἐν τῇ ἀναφορᾷ τοῦ Κυρίου . . . ἐκτιθέμενος ἰσχυρισμὸς, ὅτι
ἐγεννήθη δῆθεν ἐν Ἑλλάδι, δὲν ἀπεδείχθη.

Ἄν τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν συρμερίζηται τὴν γνώ-
μην μας ταύτην, ἃς εὐαρεστηθῇ νὰ διατάξῃ τὰ δέοντα πρὸς
τὸν Ἡπεῖρ καὶ Ἀλβανία Πρόξενον τῆς Α. Μ.

Τῇ 19 Μαΐου 1850. Ἀθῆναι.

Ἀριθ. ἐγκυκλ. 73.

Πρὸς τοὺς Νομάρχας τοῦ Κράτους.

Ἐπειδὴ οὐδεμία διάταξις νόμου ἐπιτρέπει εἰς τὰς δημοτι-
κὰς ἀρχὰς νὰ ἐκδίδωσι πιστοποιητικὰ ἑλληνικῆς ἐθνικότητος,

καὶ οὐδ' εἶναι ἀρμόδιοι αὗται ἀπολύτως πρὸς τὴν τοιαύτην βεβαίωσιν, ἀλλὰ μόνον, ὅσας ἀπαιτοῦνται τοιαῦτα κατὰ τὸν περὶ ἐκδόσεως ἐξωτερικῶν διαβατηρίων κανονισμόν τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, ἐκδίδονται εἰς τοὺς Ἕλληνας τοὺς προτιθεμένους νὰ ἐφοδιασθῶσι μὲ ἐξωτερικὰ διαβατήρια διὰ νὰ ἀπέλθωσιν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, πρὸς κατάπαυσιν καταχρήσεων, σὰς παραγγέλλομεν, κύριε νομάρχᾳ, ἀφ' οὗ συνηννοήθημεν καὶ μετὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, ν' ἀπαγορεύσῃτε αὐστηρῶς εἰς τοὺς δημάρχους τῆς περιφερείας τοῦ νομοῦ σας τοῦ νὰ ἐκδίδωσι τοῦ λοιποῦ εἰς ὁποιαδήποτε ἄτομα τοιαῦτα πιστοποιητικὰ Ἕλλην. ἰθαγενείας, ἢ ἐθνικότητος· ὅσας δ' αἰτεῖ τις πιστοποιητικὸν τοιοῦτον διὰ νὰ τὸ παρουσιάσῃ εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχὴν καὶ νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ ἑλληνικὸν ἐξωτερικὸν διαβατήριον, ὁ ἀρμόδιος δήμαρχος ὀφείλει νὰ τὸν παραπέμπῃ εἰς τὸν προϊστάμενόν του ἑπρχον, ἢ νομάρχην, ἃν ὁ δῆμος ἀνήκῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς πρωτεύουστος τοῦ νομοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον θέλει ἀποστέλλει συγχρόνως δι' ἡτιολογημένης ἀναφορᾶς τοῦ τὸ αἰτούμενον πιστοποιητικόν· ὁ δὲ ἑπρχος, ἀφ' οὗ ἀκριβῶς ἐξετάσας βεβαιωθῇ ὅτι ὁ αἰτῶν νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ ἐξωτερικὸν διαβατήριον εἶναι ἀναμφισβητήτως Ἕλλην κεκτημένος, ἢ προσκτησάμενος τὸ δικαίωμα τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 15 Μαΐου 1835 νόμου, θέλει προσεπιβεβαιοῖ διὰ τῆς ὑπογραφῆς του τὰ ἐν τῷ πιστοποιητικῷ ἐμπεριεχόμενα καὶ θέλει ὑποβάλλει τοῦτό τε καὶ τὴν συνοδεύουσιν αὐτὸ ἀναφορὰν τοῦ δημάρχου εἰς τὸν νομάρχην, διὰ νὰ ἐκδίδηται παρ' αὐτοῦ τὸ ἐξωτερικὸν διαβατήριον.

Εἰς τοὺς δημάρχους πρέπει νὰ γίνῃ γνωστὸν, ὅτι, ὅστις τούτων ἤθελε, κατὰ παράβασιν τῶν διαταττομένων διὰ τῆς παρούσης, ἐκδώσει εἰς τινὰ ὁποιονδήποτε παρόμοιον πιστοποιητικὸν ἑλληνικῆς ἐθνικότητος, οὐ μόνον θέλει παραπέμπεσθαι εἰς τὰ ποινικὰ δικαστήρια, ἃν ὑπάρχῃ ἀφορμὴ ποινικῆς καταδιώξεως, ἀλλὰ καὶ θέλει προκαλεῖσθαι ἢ ἀποβολὴν τοῦ ἀπὸ τῆς δημαρχικῆς θέσεως.

Οἱ Κύριοι νομάρχαι, ἐπιφορτισμένοι τὴν ἐκδοσιν τῶν ἐξω-

τερικῶν διαβατηρίων, παραγγέλλονται καὶ διὰ τῆς παρούσης νὰ ἐφιστῶσι μεγίστην προσοχὴν ὑπὸ εὐθύνην των, περὶ τὴν ἀκριβεστάτην ἐκπλήρωσιν τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου καθήκοντός των. Πρὸς τοῦτο δὲ ὀφείλουσι νὰ μὴν ἐκδίδωσιν εἰς τινὰ ἐξωτερικὸν διαβατήριον, πρὶν ἢ ἀκριβῶς ἐξετάσαντες βεβαιωθῶσιν, ὅτι ὁ αἰτῶν αὐτὸ εἶναι τῷ ὄντι Ἕλληνα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ἑλληνικῆς ἰθαγενείας νόμου.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ἰουλίου 1850.

Ἀριθ. 8.

Πρὸς τοὺς Νομάρχας τοῦ Κράτους.

Κατὰ τὸν περὶ ἑλλήν. ναυτιλίας νόμον, διὰ ν' ἀναγνωρισθῇ ὁ ναυτικὸς, πλοίαρχος ἢ κυβερνήτης καὶ λάβῃ δίπλωμα, δυνάμει τοῦ ὁποίου νὰ δύνηται νὰ διευθύνῃ πλοῖον, ἀπαιτεῖται πρὸς τοῖς ἄλλοις ν' ἀποδείξῃ, ὅτι εἶναι Ἕλληνα ἢ δ' ἀπόδειξις αὕτη γίνεται διὰ πιστοποιητικοῦ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς τοῦ δήμου, εἰς ὃν εἶναι καταγεγραμμένος δημότης.

Τὸ ὑπουργεῖον ἠλπιζεν, ὅτι αἱ δημοτικαὶ ἀρχαί, ἔχουσαι ὑπ' ὄψιν τὸν περὶ ἑλληνικῆς ἰθαγενείας νόμον τῆς 15 Μαΐου 1835, τὴν ἀπὸ 1 Ἰανουαρ. 1837 δηλοποίησιν τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν περὶ τοῦ ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου 1836 πρωτοκόλλου τῶν τριῶν δυνάμεων (ἴδε ἀριθ. 1 σελ. 2 τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τοῦ 1837) καὶ τὰς ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1846 καὶ 24 Ὀβρίου 1849 ὑπ' ἀριθ. 154 καὶ 98 ἐγκυκλίου του, καὶ μάλιστα τὴν τελευταίαν, δι' ἧς ἐδόθησαν λεπτομερεῖς διασαφήσεις περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν προσκτᾶται τις τὴν ἑλλ. ἰθαγένειαν διὰ πολιτογραφήσεως, ἠθελον ἐφιστᾶ ὅλην τὴν δέουσαν προσοχὴν περὶ τὴν ἀκριβῆ καὶ τακτικὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σπουδαίου τούτου καθήκοντός των· ἀλλὰ δυστυχῶς ἐψεύσθη τῆς ἐλπίδος του ταύτης, διότι, καθ' ἃς μᾶς ἔδωκε πληροφορίας τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν, ἔναι τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν ἐξακολουθοῦσι νὰ παρεξηγῶσι τὸν νόμον καὶ νὰ ἐφοδιάζωσι μὲ πιστοποιητικὰ ἀνθρώπους μὴ ἔχοντας τὰ προσόντα τοῦ Ἕλληνο. Ἐντεῦθεν

πολλάκις τὸ ὑπουργεῖον ἐκεῖνο εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιστρέβῃ πιστοποιητικὰ ἄτακτα καὶ ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀκριβῆ τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν.

Διὰ νὰ παύσῃ ὅθεν τοῦ λοιποῦ ὀλοτελῶς τὸ ἄτοπον τοῦτον ὅπερ, πρὸς τὰς δυσκολίας ἃς παρεμβάλλει εἰς τὴν ἔγκαιρον τῆς ὑπηρεσίας διεξαγωγὴν, ἐπήνεγκεν ἐνίοτε καὶ καταχρήσεις καὶ ζημίας εἰς τὸ ναυτικὸν ἐμπόριον, καὶ διὰ ν' ἀφαιρεθῇ προ-
σέτι ἀπὸ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν πᾶσα πρόφασις ἀγνοίας, ἐκρίθη ἀναγκαῖον, κατ' αἵτησιν τοῦ ὑπουργείου τῶν ναυτικῶν, νὰ σχε-
διασθῇ τύπος πιστοποιητικοῦ, περιλαμβάνων ὅλους τοὺς τρόπους,
καθ' οὓς κατὰ τὸν περὶ ἑλλ. ἰθαγενείας νόμον καὶ τοὺς πρὸ
αὐτοῦ νόμους ἔχει τις, ἢ προσεκτῆσατο τὴν ἑλλην. ἰθαγένειαν.

Τὸν τύπον τούτον σχεδιάσαντες ἐπισυνάπτωμεν εἰς τὴν πα-
ροῦσαν καὶ σᾶς παραγγέλλομεν νὰ τὸν ἀποστείλητε εἰς τὰς
δημοτ. ἀρχὰς τῆς περιφερείας τοῦ ὑφ' ὑμᾶς νομοῦ καὶ νὰ
τὰς καθοδηγήσητε συγχρόνως εἰς τὴν ὀρθὴν κατάληψιν τοῦ
νόμου καὶ τὴν ἀκριβῆ ἐφαρμογὴν αὐτοῦ.

Πρὸς τοῦτο δ' ἐθεωρήσαμεν καλὸν ν' ἀπευθύνωμεν εἰς ὑμᾶς
τὰς ἀκολουθοῦς παρατηρήσεις.

Α'.) Τὸ ἀποστελλόμενον ὑπόδειγμα πιστοποιητικοῦ περιλαμ-
βάνει, ὡς εἵπομεν, ὅλους τοὺς τρόπους, καθ' οὓς ἔχει τις, ἢ
προσεκτῆσατο τὴν Ἑλλην. ἐθνικότητα· ὀφείλετε ἐπομένως νὰ
δώσητε εἰς τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι τὸ εἰς τινὰ
ἐκδιδόμενον πιστοποιητικὸν δὲν πρέπει νὰ περιέχῃ πάντα ὅσα εἰς
τὸ ὑπόδειγμα περιέχονται, ἀλλ' ἐκεῖνα μόνον, δι' ὧν ὁ αἰτῶν τὸ
πιστοποιητικὸν ἔχει, ἢ προσεκτῆσατο τὴν ἑλλην. ἰθαγένειαν.

Ἐξηγούμεθα.

Κατὰ τὸ ἀρθρ. 1 τοῦ νόμου περὶ ἑλλην. ἰθαγενείας τῆς 15
Μαΐου 1835 ἑλλην εἶναι.

α') Ὅστις ἐγεννήθη ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, ἂν εἶχον οἱ γονεῖς
αὐτοῦ τὴν ἑλλην. ἰθαγένειαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς γεννή-
σεώς του.

β') Πᾶς, ὅστις ἐκτήσατο τὴν ἑλλην. ἰθαγένειαν δυνάμει τῶν
νόμων, οἵτινες ἴσχυον μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐξεδόθη ὁ

νόμος περί ἑλλην. ἰθαγενείας τῆς 15 Μαΐου 1835. Ὁ μέχρι δὲ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἰσχύων νόμος ἦτο τὸ ἐδ. β'. τοῦ ἀριθ. 6 τοῦ Συντάγματος τῆς Τροιζῆνος, δι' οὗ ἐκηρύχθησαν τότε Ἕλληνες, ὅσοι ἐκ τῶν ὑπὸ τὸν ὀθωμανικὸν ζυγὸν πιστεύοντες εἰς Χριστὸν εἶχον ἔλθει' εἰς τὴν ἐλλάδα μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ρηθέντος συντάγματος, ἢ ἔμελλον νὰ ἔλθωσιν ἀκολούθως, διὰ νὰ συναγωνισθῶσιν ἢ διὰ νὰ κατοικήσωσιν ἐν αὐτῇ· εἰς τοὺς τοιούτους ἀναγνωρίζουσι τὴν ἑλλην. ἐθνικότητα καὶ τὰ περί μεταναστεύσεως πρωτόκολλα (ἴδε ἐδ. α'. τοῦ ἀρθρ. 3 τῆς δημοποιήσεως τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν ἐν σελ. 528 τῶν ἑλλην. κωδίκων, διαλαμβάνον, ὅτι «θεωροῦνται ὡς Ἕλληνες ὅλοι οἱ εἰς τὴν ὀθωμανικὴν ἐπικράτειαν γεννηθέντες Ἕλληνες τῆς Τουρκίας ὑπήκοοι, ὅσοι μετηνάστευσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸ τῆς 16 Ἰουνίου 1830 καὶ δὲν ἐπανῆλθον εἰς τὴν Τουρκίαν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποκατασταθῶσιν ἐν αὐτῇ μο- νίμως.»)

γ') Οἱ τοῦλάχιστον διετίαν ὑπερμαχήσαντες φιλέλληνες.

δ') Πᾶς, ὅστις, ἔχων κατὰ τὸ πρωτόκολλον τῆς 16 Ἰουνίου 1830 τὸ δικαίωμα τῆς μεταναστεύσεως, συνεμορφώθη μὲ τοὺς διαγεγραμμένους ἐν αὐτῷ ὅρους· ποῖοι δ' εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦτο, σαφηνίζει τὸ ἀρθρ. 3 τῆς ρηθείσης δημοποιήσεως τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ μελέτην τοῦ ὁποίου σᾶς παραπέμπομεν, παρατηροῦντες, ὅτι κατὰ τὸ ἀρθρ. 2 τῆς αὐτῆς δημοποιήσεως ἡ πρὸς μετανάστευσιν προθεσμία ἔληξε τὴν 1 Ἰουλίου 1837.

ε') Πᾶς, ὅστις διὰ πολιτογραφήσεως προσεκτήσατο τὸ δικαίωμα τῆς ἑλλην. ἰθαγενείας· ἐπὶ τοῦ τρόπου τούτου νομίζομεν περιττὸν νὰ δώσωμεν διασάφησιν τινα, ἀφοῦ ἤδη τὰ περί τούτου ἐκανόνισεν ἐν λεπτομερείᾳ ἡ ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου 1849 ὑπ' ἀριθ. 98 ἐγκύκλιός μας, εἰς τὴν ὁποίαν σᾶς παραπέμπομεν.

Ἕλληνες εἶναι προσέτι κατὰ τὰ ἀρθρα 2 καὶ 3 τοῦ νόμου.

α.) Ἐκαστος ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ ξένων γονέων γεννηθεὶς, ὅστις, ἐνῆλιξ γενόμενος, ἤθελεν ἀπαιτήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, ἀφ' οὗ ἂν μὲν διατρίβῃ ἐντὸς τῆς

Ἑλλάδος κηρύξῃ, ὅτι θέλει καταστήσει ἐντὸς αὐτῆς τὴν σταθεράν του κατοικίαν, ἂν δὲ διατρίβῃ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος κηρύξει ὅτι θέλει κατοικήσει ἐν αὐτῇ καὶ μεταβάς πραγματικῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς τοιαύτης κηρύξεως, ἢ ὁμολογίας, καταγραφῇ εἰς ἓνα τῶν δήμων αὐτῆς.

β'.) Ἐκαστος γεννηθεὶς ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ πατρός Ἕλληνας·

γ'.) Ἐκαστος ὅστις γεννηθεὶς ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ πατρός Ἕλληνας μὲν πρότερον, ἀλλ' ἀπολέσαντος τὸ δικαίωμα τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, συνεμορφώθη μετὸς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθ. 2 τοῦ Νόμου.

Περὶ ὅλων τούτων τῶν τρόπων τῆς προσκλήσεως τῆς ἑλλην. ἰθαγενείας προνοεῖ τὸ ἀποστελλόμενον ὑπόδειγμα πιστοποιητικοῦ πρὸς γενικὴν ὁδηγίαν τῶν δημοτ. ἀρχῶν· ἀλλ' ὁ ἀρμόδιος δήμαρχος, ἀφ' οὗ ἀκριβέστατα ἐξετάσας βεβαιωθῇ, ὅτι ὁ αἰτῶν πιστοποιητικὸν κέκτηται τὰ προσόντα τοῦ Ἕλληνας, ὀφείλει νὰ ἐκδίδῃ τὸ πιστοποιητικὸν εἰς ὃ θέλει ἐκτίθεσθαι, ὡς ἐβρέθη ἡδὴ ἄνωτέρω, ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἔχει οὗτος, ἢ προσεκτιήτατο τὸ δικαίωμα τῆς ἑλλην. ἰθαγενείας.

Ἐπειδὴ δ' ὅσον σαφεῖς καὶ ἂν ὦσιν αἱ δοθεῖσαι ἐξηγήσεις, δὲν εἶναι ἀπίθανον δήμαρχοί τινες, εἴτε ἐξ ὀλίγης προσοχῆς, εἴτε καὶ ἐκ κακῆς πίστεως νὰ ἐξοκείλωσιν εἰς παράβασιν τοῦ Νόμου, ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ ἐπιβεβαιωθῇ τὰ περιεχόμενα ἐν τῷ πιστοποιητικῷ ὁ ἀρμόδιος Ἐπαρχος, ἢ Νομάρχης, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ὑπόδειγμα φέρει παρὰ πόδας τὴν τοιαύτην ἐπιβεβαίωσιν.

Ὅφείλετε λοιπὸν καὶ ὑμεῖς καὶ οἱ ὑφ' ὑμᾶς ἑπαρχοί, πρὸς τοὺς ὁποίους θέλετε ἐκδώσει τὰς ἀπαιτούμενας ὁδηγίας, νὰ ἐπιστήσητε πλείστην ὅσῃν προσοχὴν περὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, καὶ νὰ μὴν ἐπιβεβαιοῖτε τὰ ἐν τοῖς πιστοποιητικοῖς αὐτοῖς περιεχόμενα, εἰμὴ ἀφ' οὗ μετ' ἀκριβεστάτας ἐξετάσεις βεβαιωθῇτε περὶ τῆς ἀληθείας.

Ἀντίτυπον τῆς παρούσης ἐκοινοποιήσαμεν πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν καὶ παρεκαλέσαμεν αὐτὸ νὰ μᾶς γνωστοποιῇ πᾶσαν τυχούσαν παράβασιν τοῦ νόμου καὶ τῶν διατασσόμενων, διὰ νὰ ἐνεργῶνται τὰ δέοντα κατὰ τῶν παραβατῶν.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Φεβρουαρίου 1851.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ὁ δήμαρχος Ἑρμουπόλεως πιστοποιεῖ,

Ὅτι ὁ Κύριος Γεώργιος Ἀντωνίου ἑγγαμος (ἢ ἄγαμος)
 χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ναυτικὸς τὸ ἐπάγγελμα, κάτοικος τοῦ
 Δήμου τοῦ ὁποίου προΐστάμεθα καὶ ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ δη-
 μοτολόγιον ἀπὸ τῆς 5. Ἀπριλίου 18 . . . ὑπ' ἀριθ. . . .
 εἶναι Ἕλληνα ἀπολαύων τοῦ δικαιώματος τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγε-
 νείας· διότι εἶναι αὐτόχθων, γεννηθεὶς ἐντὸς τοῦ ἐλληνικοῦ Βα-
 σιλείου ὑπὸ γονέων, ἐχόντων τὸ δικαίωμα τοῦτο κατὰ τὴν
 ἐποχὴν τῆς γεννήσεως· ἢ διότι ἐγεννήθη ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος
 ὑπὸ πατρὸς Ἕλληνας· ἢ διότι ἐγεννήθη μὲν ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος
 ὑπὸ ξένων γονέων ἢ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ πατρὸς πρῶτον
 Ἕλληνας, συνεμορφώθη δὲ μὲ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ
 ἀπὸ 15 Μαΐου 1835 Νόμου περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας· ἢ
 διότι ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸ τοῦ 1830 καὶ συνηγωνίσθη,
 ἢ κατώκησεν ἐν αὐτῇ καὶ ἀποκατεστάθη κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς
 τοῦ ἐδ. 6'. τοῦ ἀρθρ. 6 τοῦ Συντάγματος τῆς Τροιζῆνος· ἢ
 διότι, ἔχων τὸ δικαίωμα τῆς μεταναστεύσεως, μετηνάστευσεν
 εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸ τῆς 1 Ἰουλίου τοῦ 1837 ἢτοι τὴν . . .
 Ἰανουαρίου 18 . . . καὶ συνεμορφώθη μὲ τοὺς ὅρους τοῦ
 πρωτοκόλλου τῆς 16 Ἰουνίου 1830· ἢ διότι ἐδήλωσεν ἐνώ-
 πιον μ.α.ς, ἢ ἐνώπιον τοῦ Δημάρχου τοῦ δήμου δεῖνος, τὴν πρὸς
 ἀπόκτησιν τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας πρόθεσιν του τὴν 15 Ἰου-
 λίου 1842, ἀπὸ δε τῆς ἐποχῆς ταύτης διαμείνας ἐντὸς τοῦ
 Δήμου μας, ἢ τῶν δήμων δεῖνος καὶ δεῖνος, τρία ἔτη ἀδιακό-
 πως, ὑπάρχων ἔκτοτε ἀποκατεστημένος πανοικὶ καὶ ὁμόσας τὸν
 ὅρκον τῶν πολιτογραφουμένων Ἑλλήνων ἐνώπιον τοῦ Νομάρ-
 χου (δεῖνος),

Ὁ Δήμαρχος Ι. Κ.

Ἐπικυροῦντες τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Δημάρχου
 Ἑρμουπόλεως βεβαιοῦμεν συγχρόνως, μετ' ἀκριβῆ ἐξέτασιν,
 ὅτι τὸ περιεχόμενον τοῦ παρόντος πιστοποιητικοῦ στηρίζεται
 εἰς τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Νομάρχης

ἢ Ὁ Ἐπαρχος.

Ἀριθ. 1174

Επισημείωσις ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν ἐπὶ ὁμοίας τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπ' ἀριθ. 3860, περὶ ἐξ κατοίκων Βονίτσης, πρὸς οὓς εἶχε ζητήσείῳ ἐν Βονίτση Ὁθωμ. πρόξενος νὰ ἐκδοθῶσι διαβατήρια, διὰ νὰ ἀπέλθωσιν εἰς Σάμον καὶ λάβωσιν ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ τοποτηρητῇ Σάμου.

Ἐπιστρέφεται πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργεῖον, εἰς ὃ ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ παρατηρήσωμεν. Ἄ. ὅτι εἰς τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἄτομα, προτιθέμενα νὰ μεταβῶσιν εἰς Σάμον, ἡ ἀρμοδία διοικητικὴ ἀρχὴ δὲν δύναται νὰ ἐκδώσῃ βραχυπρόθεσμα διαβατήρια, ὡς ἀντιβαίνοντα οὕτως εἰς τὸ ἄρθρον 50 τῶν περὶ ἐκδόσεως ἐξωτερικῶν διαβατηρίων γενικῶν ὁδηγιῶν β'. ὅτι εἰς τὰ ἄτομα ταῦτα δύναται ὁ Νομάρχης νὰ ἐκδώσῃ ἐξωτερικὰ διαβατήρια, ἐφαρμοζομένων ὅμως ἀκριβῶς τῶν ἐνὶ σχύρῃ διατάξεων, ἰδίως δὲ τοῦ ἐδ. ἐ. τοῦ ἄρθρου 8 τῶν γενικῶν ὁδηγιῶν, καὶ ἂν ᾖ πεπεισμένος, ὅτι οὐδὲν τῶν ἐν τῷ ἐδ. τούτῳ ἀναφερομένων ἀτοπημάτων δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν γ'. ὅτι, ἂν ὁ διοικητὴς Σάμου προσκαλῇ τὰ ρηθέντα ἄτομα, ἵνα τὰ λάβῃ εἰς τὴν ἀτομικὴν τοῦ ὑπηρεσίαν, ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ ἐγκλείστου ἐγγράφου τοῦ ὀθωμανικοῦ προξένου, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὀθωμανικῆς Πύλης, ταῦτα δὲν στεροῦνται, δεχόμενα τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν, καθὼς ὅλως ἰδιωτικὴν, τῆς ἐλληνικῆς ἐθνικότητός των.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 14 Μαρτίου 1851.

Ἀριθ. Ἐγκυχλ. 35.

Ἐπὶ τοῦ ἀριθ. 5637..

Πρὸς τοὺς Νομάρχας τοῦ Κράτους.

Σᾶς κοινοποιεῖται παρὰ πόδας πρὸς γνῶσιν καὶ ὁδηγίαν Σας ἡ σημερινὴ ὑπ' ἀριθ. 5,637 ἀπάντησίς μας πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 12 Ἀπριλίου 1851.

Ἀριθ. 5,637.

Πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.

Ἀπαντῶντες εἰς τὴν ἀπὸ 22 Φεβρουαρίου τ. ε. ὑπ' ἀριθ. 1,245 ἀναφορὰν Σας, παρατηροῦμεν ὑμῖν, ἀφοῦ συνηννοήθημεν καὶ μετὰ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργείου, ὅτι ἡ ἐν τῷ ἐλληνικῷ στρατῷ ὑπηρεσία δὲν δύναται νὰ προσποιήσῃ εἰς τινὰ τὸ δικαίωμα τῆς ἐλλ. ἰθαγενείας, ἂν οὗτος δὲν ἐξεπλήρωσε τοὺς ὅρους τοὺς διαγραφομένους ἐν τῷ περὶ τούτου νόμῳ τῆς 15 Μαΐου 1835, τοῦτέστιν ἂν δὲν ἔχῃ, ἢ προσεκτήσατο τὴν ἐλλ. ἰθαγένειαν καθ' ἓνα τῶν ἐν αὐτῷ ὀριζομένων τρόπων.

Περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐδόθησαν λεπτομερεῖς ἐξηγήσεις καὶ ὁδηγίαι διὰ τῶν ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου καὶ 11 Δεκεμβρίου 1849 ὑπ' ἀριθ. 98 καὶ 129, ἀπὸ 28 Ἀπριλίου 1850 ὑπ' ἀριθ. 39 καὶ ἀπὸ 5 Φεβρουαρίου τ. ε. ὑπ' ἀριθ. 8 ἐγκυκλίων τοῦ ὑπουργείου καὶ κρίνομεν περιττὸν νὰ προσθέσωμέν τι ἐν τῇ παρούσῃ.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 12 Ἀπριλίου 1851.

Ἀριθ. Πρωτοκ. 6407.

2805. Νομάρχης Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας, ἐπὶ τῶν παραπόνων τῶν Καρπενησιωτῶν τῶν ἀφορώντων τὰς ὁποίας ὑφίστανται δυσκολίας, ὅταν πρόκειται νὰ ἐφοδιασθῶσι μὲ διαβατήρια ἐξωτερικά.

Πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν ἐπὶ ἐπιστροφῇ, παρακαλούμενον, ἀφοῦ, διεξελθὼν τὰ ἐπιτυνημμένα ἔγγραφα, πληροφορηθῇ περὶ τῶν δυσκολιῶν, ἃς οἱ κάτοικοι Καρπενησίου ὑφίστανται, ὁσάκις, προτιθέμενοι νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, λάβωσι χρεῖαν ἐξωτερικῶν διαβατηρίων, νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ σκεφθῇ καὶ μᾶς ἀνακοινώσῃ τί εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ πρὸς ἐξομάλυνσιν τῶν δυσκολιῶν τούτων.

Ἡμεῖς φρονοῦμεν, ὅτι δὲν ἀντίκειται εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀπὸ 7 Ἰανουαρίου 1843 ὁδηγιῶν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείου νὰ δίδωνται αἱ ἐγγυήσεις ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Ἐπαρχου, καὶ καθ' ὅσον μάλιστα καὶ εὐκολώτερον εἶναι εἰς πάντα βουλόμενον ν' ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν νὰ εὕρῃ ἐγγυητὰς ἐν τῇ οἰκείᾳ αὐτοῦ πατρίδι, καὶ ἀρμοδιώτερος ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶναι ὁ Ἐπαρχος εἰς διάγνωσιν τοῦ ἀξιοχρέου τῶν ἐγγυητῶν· ἀναγκαῖον δὲ κρίνομεν, πρὸς εὐκολίαν τῶν πολιτῶν χατοίκων Καρπενησίου, νὰ ἐπιτραπῇ νὰ ἐκδίδῃ εἰς αὐτοὺς τὰ διαβατήρια ὁ Νομάρχης Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος, ἐφαρμοζομένου τοῦ ἀρθροῦ 10 τῶν ὁδηγιῶν τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν.

Ἀθῆναι τῇ 27 Ἀπριλίου 1851.

Ἀριθ. 1981.

Ἐγκύκλιος.

Τὸ

Ἐπὶ τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου καὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείον.

Πρὸς τὸν Νομάρχην.

Ἐκ διαφόρων πληροφοριῶν, αἵτινες ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ ὑπουργεῖον, συνάγεται, ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν ἐπαρχιῶν, ὅσαι δὲν διοικοῦνται ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν Νομαρχῶν, ἀπαντῶσι πολλάκις μεγάλας δυσκολίας, ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ § 1. τοῦ ἀρθροῦ 8 τῶν περὶ ἐκδόσεως ἐξωτ. διαβατηρίων γενικῶν ὁδηγιῶν· καθότι, μὴ ἔχοντες συνήθως πολλὰς σχέσεις ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ νομοῦ, ἐνθα ὀφείλουσι νὰ μεταβῶσιν, ἵνα ἐκπληρώσωσι τὰς περὶ ἐξωτ. διαβατηρίων διατάξεις, εὐρίσκονται, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἰς ἀμηχανίαν, μὴ δυνάμενοι νὰ εὕρωσι καὶ παρουσιάσωσιν εἰς τὸν Νομάρχην τοὺς ὑπὸ τοῦ ρηθέντος παραγράφου τοῦ 8 ἀρθροῦ τῶν ὁδηγιῶν ἀπαιτούμενους ἐγγυητάς.

Θέλοντες νὰ χορηγήσωμεν εἰς τοὺς προτιθεμένους νὰ ἀπέλθωσιν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν πᾶσαν εὐκολίαν, μὴ ἀντιβαίνουσαν

οὐσιωδῶς εἰς τοὺς ἐν ἰσχύϊ περὶ ἐξωτ. διαβατηρίων κανονισμοὺς, σᾶς προσκαλοῦμεν νὰ γνωστοποιήσητε εἰς τοὺς κατόικους τοῦ ὑπὸ τὴν διοίκησίν σας Νομοῦ, ὅτι τοῦ λοιποῦ οἱ βουλόμενοι νὰ ἐφοδιασθῶσι μὲ ἐξωτερικὰ διαβατήρια, δύνανται, πρὶν ἢ μεταβῶσιν ἐπὶ τούτῳ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Νομοῦ, νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ὑπὸ τοῦ παραγράφου ἐ τοῦ 8 ἄρθρ. τῶν περὶ ἐκδόσεως ἐξωτερικῶν διαβατηρίων γενικῶν ὁδηγιῶν παραγγελλομένην διάταξιν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Ἐπαρχου, ὅστις θέλει συντάττει ἐκάστοτε, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, πρωτόκολλον καὶ θέλει παραδίδει ἀντίγραφον τούτου ἐπικυρωμένον εἰς τὸν παρουσιάσαντα τοὺς ἐγγυητάς, ἵνα δυνάμει τῆς τοιαύτης πράξεως ἐκδίδητε ὑμεῖς ἐπομένως τὸ διαβατήριον.

Ἐπὶ τούτῳ δὲ θέλετε δώσει συγχρόνως τὰς ἀνηκούσας ὁδηγίας πρὸς τοὺς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν σας Ἐπαρχους.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 7 Μαΐου, 1851.

Ἀριθ. ἐγκ. 51.

Ἐπὶ τοῦ ἀριθ. 7,920.

Πρὸς τοὺς Νομάρχας τοῦ Κράτους.

Σᾶς κοινοποιοῦμεν παρὰ πόδας τὴν ὑπὸ σημερινὴν ἡμερομηνίαν καὶ ὑπ' ἀριθ. 7920 ἀπάντησιν ἡμῶν πρὸς τὸν Νομάρχην Κυκλάδων πρὸς γνῶσιν καὶ ὁδηγίαν σας.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 26 Μαΐου 1851.

Πρὸς τὸν Νομάρχην Κυκλάδων.

Δὲν ἐπράξατε καλῶς ἀποποιηθέντες νὰ ἐκδώσητε ἐλληνικὸν ἐξωτερικὸν διαβατήριον πρὸς τὸν Κύριον Μαργαρίτην Βερόνην, προτιθέμενον ν' ἀπέλθῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Κατὰ τὰς ἀπὸ 12 Ἰανουαρίου καὶ 9 Μαΐου τ. ε. ὑπ' ἀριθ. 9 καὶ 1044 ἀναφορὰς τοῦ δημάρχου Ἐρμουπόλεως, ὁ Κύριος Βερόνης, χριστιανὸς μετερχόμενος τὸν ἔμπορον καὶ καταγόμενος ἐξ Ἀδριανουπόλεως, κατοικεῖ ἐν Ἐρμουπόλει ἀπὸ τοῦ 1829 ἔτους καὶ ἦτο ἐγγεγραμμένος εἰς τὰ τῆς δήμοτογραφίας βι-

βλία τῆς πρώην δημαρχίας ἀπὸ τὴν 30 Αὐγούστου 1833, ὁ-
θεν μετεγράφη τὴν 12 Ἰανουαρίου τ. ε. εἰς τὸ δημοτολόγιον
τοῦ δήμου Ἑρμουπόλεως.

Κατὰ τὸ β'. ἐδάφ. τοῦ 1 ἄρθρου τοῦ περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγε-
νείας νόμου τῆς 15 Μαΐου 1835 « Ἕλληνες εἶναι ἅπαντες
οἱ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μέχρι τοῦδε νόμων τὸ δικαίωμα τῆς ἐλ-
ληνικῆς ἰθαγενείας κεκτημένοι » ὡς δὲ ἐξηγήθη διὰ τῆς ἀπὸ
5 Φεβρουαρίου τ. ε. ὑπ' ἀριθ. 8 ἐγκυκλίου μας ἐν ἐδάφ. β',
ὁ μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγε-
νείας ἰσχύων νόμος ἦτο τὸ β'. ἐδάφ. τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Συν-
τάγματος τῆς Τροιζήνος, κηρύξαν Ἕλληνας ὅλους τοὺς ἐκ τῶν
ὑπὸ τὸν Ὀθωμανικὸν ζυγὸν εἰς Χριστὸν πιστεύοντας, ὅσοι εἴ-
χον ἔλθει μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἢ ἔμελλον ἀκολούθως
νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ συναγωνισθῶσιν, ἢ νὰ κα-
τοικήσωσιν ἐν αὐτῇ. Ἐπεταὶ ἐντεῦθεν ὅτι ὁ Κύριος Βερόνης
εἶχε κεκτημένον τὸ δικαίωμα τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας καὶ ἡ
Νομαρχία δὲν ἤθελεν ὑποπέσει εἰς ὃ ὑπέπεσε λάθος, ἐὰν ἀνε-
γίνωσκε τὸ α'. ἐδάφ. τοῦ ἄρθρου 3 τῆς δηλοποιήσεως τοῦ ἐπὶ
τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείου ἐν σελ. 528 καὶ 529 τῶν ἐλλη-
νικῶν κωδίκων, διαλαμβάνον ῥητῶς « ὅτι θέλουσι θεωρεῖσθαι
ὡς Ἕλληνες καὶ ἐμπεριλαμβάνεσθαι εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν
ὅσοι θέλουν ὠφεληθῇ τοῦ δικαιώματος τῆς μεταναστεύσεως,
ὅλοι οἱ εἰς τὴν ὀθωμανικὴν ἐπικράτειαν γεννηθέντες Ἕλληνες
τῆς Τουρκίας ὑπήκοοι, ὅσοι μετηνάστευσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα
πρὸ τῆς 16 Ἰουνίου 1830 καὶ δὲν ἐπανῆλθον εἰς τὴν Τουρ-
κίαν ἐπὶ σκοπῶ, τοῦ ν' ἀποκατασταθῶσιν ἐν αὐτῇ μονίμως »
καὶ ἤθελεν ἐννοήσῃ ἐντεῦθεν, ὅτι τὸ μόνον, ὅπερ ἐδύνατο νὰ
πράξῃ ἡ Νομαρχία ἦτο νὰ ἐξετάσῃ καὶ πληροφορηθῇ, ἂν ὁ
Κ. Βερόνης εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τὴν Τουρκίαν ἐπὶ τοιούτῳ
σκοπῶ.

Ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης, ἐπιλαμβανόμενοι τῆς ἀφορμῆς
καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς ἀπὸ 2 καὶ 12 τρ. μ. ὑπ' ἀριθ. 2,
801 καὶ 3304 ἀναφοράς σας, ὡς καὶ τὴν ἀπὸ 25 Ἀπριλίου
τ. ε. ὑπ' ἀριθ. 982 ἀναφορὰν τοῦ δημάρχου Ἑρμουπόλεως,

σᾶς προσκαλοῦμεν, Κύριε Νομάρχᾳ, νὰ ἐπιδοθῇτε εἰς σύντονον μελέτην τοῦ νόμου περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας, τῆς ἀνωτέρω μνημονευθείσης δηλοποιήσεως τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, καὶ τῶν ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου καὶ 14 Δεκεμβρίου 1849, 28 Ἀπριλίου 1850 καὶ 5 Φεβρουαρίου 1851, ὑπ' ἀριθ. 98, 129, 39 καὶ 8 ἐγκυκλίων τοῦ ὑπουργείου, ἵνα μὴ συμβαίνειν ἐκ παραδρομῆς νὰ τίθενται εἰς ἀμφισβήτησιν δικαιώματα κεκτημένα καὶ νὰ διαγείρωνται παράπονα ἔλλογα· πρὸς τοῦτο δὲ δὲν κρίνομεν περιττὸν ν' ἀπευθύνωμεν ὑμῖν τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις, ἀπαντῶντες δι' αὐτῶν καὶ εἰς τὰ ζητήματα, τὰ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 982 ἀναφορᾷ τοῦ δημάρχου Ἑρμοπολέως τεθέντα.

α) Τὸ ἄρθρον 3, τοῦ περὶ δήμων νόμου ἐπιβάλλει ἀληθῶς τὴν ὑποχρέωσιν εἰς ἕκαστον ὑπήκοον τοῦ κράτους νὰ ᾔῃναι αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του μέλος δήμου τινός, ἀλλὰ δὲν ἐπεται ἐκ τούτου, ὅτι ὅστις δὲν ὑπάρχει δημότης ἐγγεγραμμένος δὲν εἶναι καὶ Ἕλλην, ἂν ἔχῃ κεκτημένον τὸ δικαίωμα τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας. Ὑπάρχουσιν Ἕλληνες ἐκ γεννήσεως, Ἕλληνες κεκτημένοι τὸ δικαίωμα τοῦτο δυνάμει τῶν πρὸ τοῦ νόμου περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας νόμων, ἢ τῶν πρωτοκόλλων, οἵτινες δὲν ἐφρόντισαν νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς δῆμόν τινα δημόται, πρέπει διὰ τὴν ἀμέλειαν ταύτην νὰ θεωρήσωμεν αὐτοὺς ὡς μὴ Ἕλληνας; ὅχι βέβαια· τὸ δικαίωμα τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας καὶ τὸ δημοτικὸν δικαίωμα εἶναι δύο δικαιώματα ἴδια, σαφῶς ἀπ' ἀλλήλων διακεκριμένα. Δημότης δὲν δύναται νὰ ᾔῃναι τις χωρὶς νὰ ᾔῃναι Ἕλλην· διότι τὸ δικαίωμα τοῦ δημότου προϋποτίθῃσι τὸ δικαίωμα τῆς ἐλληνικῆς ἐθνικότητος, ὡς ἐκτάσει περὶ τούτου διέλαβεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 39 ἀπὸ 27 Ἀπριλίου τ. ε. ἐγκύκλιος. Ἕλλην ὅμως δύναται νὰ μὴν ᾔῃναι ἐγγεγραμμένος δημότης, εἴτε ἐξ ἰδίας αὐτοῦ ὀλιγωρίας, παραλιπόντος νὰ ζητήσῃ τὴν ἐγγραφὴν του εἰς δῆμόν τινα, εἴτε ἐξ ἀμελείας τῆς ἀρμοδίας δημοτικῆς ἀρχῆς, μὴ καταγραφάσης αὐτὸν εἰς τὸ δημοτολόγιον.

Ὁ νόμος περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας δρίζει διαφόρους τρόπους καθ' οὓς εἶναι τις Ἕλλην, ἢ δύναται ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἑλλη-

νικὴν ἐθνικότητα· περιττὸν νομίζομεν ν' ἀπαριθμήσωμεν ἐνταῦθα τοὺς τρόπους τούτους, ἀφ' οὗ τὸ ἐπράξαμεν ἤδη ἐν τῇ ἀπὸ 5 Φεβρουαρίου τ. ε. ὑπ' ἀριθ. 8 ἐγκυκλίῳ καὶ ἀφ' οὗ ἕκαστος δύναται νὰ τοὺς καταμάθῃ, ἀναγινώσκων μετὰ προσοχῆς τὸν νόμον καὶ τὴν δηλοποίησιν τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, κρίνομεν ὅμως ἀναγκαῖον νὰ μὴ παραλείψωμεν τὴν ἐξῆς οὐσιώδη παρατήρησιν. Πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου 1849 ὑπ' ἀριθ. 98 ἐγκυκλίου, δι' ἧς εἰσήχθησαν τὰ βιβλία τῶν δηλώσεων, καθόσον ἀφορᾷ τοὺς ἀλλοδαποὺς τοὺς προτιθεμένους ν' ἀποκτήσωσι τὴν ἐλληνικὴν ἐθνικότητα διὰ πολιτογραφήσεως, ἐπεκράτησε τάξις παρὰ πολλαῖς τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν νὰ δέχωνται τὰς δηλώσεις καὶ νὰ καταγράφωσι τοὺς τὴν πρόθεσιν των πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας δηλοῦντας εἰς τὸ δημοτολόγιον· γεννᾶται δ' ἤδη τὸ ζήτημα, ἡ τοιαύτη ἐγγραφὴ τῆς δηλώσεως εἶναι ἰσχυρά ; ἀποκρινόμεθα ναί· διότι εὐθύνην δὲν ἡμπορεῖ τις εὐλόγως ν' ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὸν δηλώσαντα τὴν πρόθεσιν τοῦ διὰ τὴν μὴ τακτικὴν καταγραφὴν τῆς δηλώσεως καὶ διότι, ὡς ἐξηγούμεθα ἐν τῇ ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου ὑπ' ἀριθ. 166 διαταγῇ μας πρὸς τὸν Νομάρχην Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος κοινοποιηθείσῃ ὑμῖν διὰ τῆς ἀπὸ 8 τ. μ. ὑπ' ἀριθ. 6700, ἡ εἰς τὸ δημοτολόγιον ἐγγραφὴ παρέχει τὸ τεκμήριον, ὅτι ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν ὁ ἐγγραφεὶς καὶ εἶχε τὴν πρόθεσιν τοῦ νὰ προσκτήσῃται τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν, ἀρκεῖ νὰ ἐξεπλήρῳσεν οὗτος τοὺς λοιποὺς ὅρους τῶν ἀρθρ. 5 καὶ 9 τοῦ νόμου.

Εἶναι οὐσιῶδες νὰ ἐννοήσητε, Κύριε Νομάρχα, καλῶς, ὅτι ἡ ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου 1849 ὑπ' ἀριθ. 98 ἐγκύκλιος δὲν κανονίζει, εἰμὴ πῶς οἱ ἀλλοδαποὶ δύνανται νὰ προσκτήσωνται τὴν ἐλληνικὴν ἐθνικότητα διὰ πολιτογραφήσεως· ἐν αὐτῇ δὲν πρόκειται περὶ τῶν Ἑλλήνων ἐκ γεννήσεως, ἡ τῶν ἀποκτησάντων ἤδη κατὰ νόμον τὴν ἐλληνικὴν ἐθνικότητα· περὶ τούτων ὁμιλοῦσι τὰ ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως πολιτικὰ Συντάγματα καὶ ἰδίως τὸ ἐδάφ. β'. τοῦ ἀρθρου 6 τοῦ Συντάγματος τῆς Τροιζῆνος, ὁμιλεῖ ὁ νόμος περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας

καὶ τὰ πρωτόκολλα, διέλαβε δὲ καὶ ἡ ἀπὸ 5 Φεβρουαρίου τ. ε. ὑπ' ἀριθ. 8 ἐγκύκλιος ἐν παραγράφοις α, β, γ καὶ δ, μετὰ τὴν λέξιν « ἐξηγούμεθα » καὶ α, β, γ, κατωτέρω.

Τὰ κείμενα ταῦτα καὶ τὰς ἐγκυκλίους τοῦ ὑπουργείου ὀφείλετε, Κύριε Νομάρχα, νὰ μελετήσητε καλῶς, διὰ νὰ κατανοήσητε τὰ περὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου· ἂν δὲ τυχὸν εὑρεθῇτε εἰς τινα ἀμφιβολίαν, δὲν ἔχετε εἰμὴ ν' ἀποτανθῇτε εἰς τὸ ὑπουργεῖον, διὰ νὰ σᾶς λύσῃ τὰς ἀπορίας σας.

Καταπαύοντες τὸν λόγον προστιθέαμεν τὴν παρατήρησιν, ἀφορμῆς διδομένης ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 982 ἀναφορᾶς τοῦ δημάρχου Ἑρμουπόλεως, ὅτι, ὡς πρὸς τοὺς ἀλλοδαποὺς τοὺς προτιθεμένους ν' ἀποκτήσωσι τὴν ἐλληνικὴν ἐθνικότητα διὰ πολιτογραφήσεως, ὁ νόμος ἐν ἄρθρῳ 5 ἀπαιτεῖ τριετὴ ἀδιάκοπον διατριβὴν ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὅτι οἱ δηλώσαντες τὴν πρόθεσιν τῶν ἀλλοδαποὶ ἀπολαύουσι τῶν ἀστυκῶν μόνον δικαιωμάτων, κατὰ τὰς δοθείσας ἐξηγήσεις διὰ τῆς ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου 1849 ὑπ' ἀριθ. 129 ἐγκυκλίου καὶ οὐχὶ τῶν δημοσίων, ἢ πολιτειακῶν (*doits politiques*), ὧν ἀπολαύουσι μόνοι οἱ Ἕλληνες.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 26 Μαΐου 1851.

Ἀριθ. πρωτ. 8370.

Πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας.

Καλῶς πράξασα ἡ Νομαρχία, ἀπεποιήθη νὰ ἐκδώσῃ πρὸς τὸν ἐκ Κεφαλληνίας Κύριον ἐλληνικὸν ἐξωτερικὸν διαβατήριον.

Κεφαλλήν τὴν πατρίδα δὲν ὑπάγεται οὗτος εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μεταναστῶν, ἀλλ' εἶναι ἀλλοδαπὸς καὶ ὀφείλει διὰ νὰ προσκτήσῃται τὴν ἐλληνικὴν ἐθνικότητα νὰ συμμορφωθῇ μετὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 9. τοῦ περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας νόμου· Τὸ ὅτι δ' ὑπηρέτησε εἰς τὸν ἐλληνικὸν στρατὸν δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ὠφελήσῃ, ἐπειδὴ, κατὰ τὴν διὰ τῆς ἀπὸ 12 Ἀπριλίου τ. ε. ὑπ' ἀριθ. 35 ἐγκυκλίου δοθεῖσαν διασάφῃσιν, ἡ ἐν τῷ ἐλληνικῷ στρατῷ ὑπηρεσία δὲν δύναται νὰ

προσποιήση εἰς τινὰ τὸ δικαίωμα τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας, ἂν δὲν ἔχη οὗτος τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἢ ἂν δὲν ἀπέκτησεν αὐτὸ κατὰ τὸν νόμον περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας τῆς 15 Μαΐου 1835.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι κατὰ τὸν νόμον περὶ ἀπογραφῆς δὲν εἶναι δεκτοὶ νὰ ὑπηρετήσωσιν εἰς τὸν στρατὸν εἰμὴ οἱ Ἕλληνες· ἀλλ' ἐκ τοῦ ὅτι δι' ἑλλειψιν προσοχῆς τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν ἐγένετό τις δεκτὸς καὶ κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν καὶ τοι μὴ ὦν Ἕλλην, δὲν ἔπεται, ὅτι ἀνεδείχθη καὶ Ἕλλην, ἐνῶ δὲν ἐξεπλήρωσε τοὺς ὅρους τοῦ νόμου περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας.

Ἀθῆναι τῇ 31 Μαΐου 1851.

Ἀριθ. Πρωτ. 10868. 12176.

Πρὸς τὸν Νομάρχην Κυκλάδων.

Συνεννοηθέντες καὶ μὲ τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης, ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τῆς ὑπ' ἀριθ. 3996. ἀπὸ 2 Τ. Μ. ἀναφορᾶς σας, ἀπαντῶμεν, ὅτι ἡ ἐν τοῖς ἐλληνικοῖς πλοίοις ναυτολόγησις τῶν μετερχομένων τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα καὶ ὑποβαλλόντων δήλωσιν περὶ προσκτῆσεως τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας δὲν διακόπτει τὴν ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας νόμου διαρκῇ τριετῇ διαμονὴν των, διότι τὰ ἐλληνικὰ πλοῖα θεωροῦνται, ὡς ἐλληνικὸν ἔδαφος· ἐὰν ὅμως ἐν τῷ διαστήματι τῆς τριετίας φωραθῇ τις τούτων ναυτολογηθεὶς εἰς πλοῖον ἀλλοδαπῆς σημαίας, ἢ διαμείνας ἐν ἀλλοτρίᾳ χώρα, διακόπτει τότε τὴν τριετῇ ἐν Ἑλλάδι διαμονὴν καὶ ἀπόλλυσι τὰ κεκτημένα ἕως τότε πρὸς τὴν ἰθαγένειαν δικαιώματα. Ταῦτα ὀφείλετε, Κύριε νομάρχα, νὰ καταστήσητε δεόντως γνωστὰ πρὸς τὰς κατὰ τὸν νομὸν Κυκλάδων δημοτικὰς ἀρχάς, εἰς ὁδηγίαν τῶν ὑποβαλλόντων δήλωσιν περὶ προσκτῆσεως τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας καὶ μετερχομένων τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα.

Ἀριθ. Πρωτοκ. 8524 καὶ 8903.

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης

Πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν.

Εἵμεθα κατὰ πάντα σύμφωνοι μὲ τὴν γνώμην σας, ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγειν ἀλλοδαπὸν εἶναι ἐκ τῶν ἀστυκῶν δικαιωμάτων· ἐπομένως πᾶς ὁ δηλώσας τακτικῶς τὴν πρόθεσίν του πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας δύναται νὰ ἐνάγῃ ἀλλοδαπὸν ἐνώπιον τῶν ἐλληνικῶν Δικαστηρίων, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 8, τοῦ περὶ ἰθαγενείας Νόμου ὁ ξένος, ἀφ' ἧς ἡμέρας παραδώσῃ τὴν περὶ πολιτογραφήσεως αἵτησίν του, ἀπολαύει ὅλων τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ὁ νόμος δὲ διὰ τῆς ἐκφράσεως, πολιτικά, ἐννοεῖ τὰ ἀστυκὰ, τοῦτέστι τὰ ἀναγόμενα εἰς τὰ πρόσωπα, ἀσχέτως πρὸς τὴν πολιτείαν, μεταξὺ τῶν ὁποίων περιλαμβάνεται καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγειν· καθ' ὅσον ἤθελεν εἶσθαι πολὺ ἄτοπον, καὶ εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον ἀπαδόν, τὸ νὰ χορηγῇ ὁ νομοθέτης εἰς τὸν ξένον, ἅμα τῇ παραδόσει τῆς περὶ πολιτογραφήσεως αἰτήσεώς του, τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ γίνηταί τις ἀμέσως μέτοχος τῆς δημοσίου ἐξουσίας, ὅπερ ἐστὶ κυρίως τὸ πολιτικὸν δικαίωμα. τοῦ δὲ ἐλάττονος δικαιώματος, δηλ. τοῦ χορηγουμένου ὑπὸ τῶν πολ. νόμων εἰς τὰ ἄτομα, νὰ στερῇ αὐτόν.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 4 7βρίου 1851

Ἀριθ. ἐγκυλ. 81.

Ἐπὶ τοῦ ἀριθ. 14,358.

Πρὸς τοὺς Νομάρχας τοῦ Κράτους.

Τινὲς τῶν δημοτικῶν καὶ Διοικητικῶν ἀρχῶν, παρεννοήσασαι τὸ πρῶτον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας νόμου, παρεχώρησαν ἀποδεικτικὰ ἰθαγενείας, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν ἐξωτερικὰ διαβατήρια, εἰς ἀνθρώπους γεννηθέντας μὲν ἐντὸς τῆς νῦν ἐλευθέρως Ἑλλάδος, μεταναστεύ-

σαντας δὲ πρὸ τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος εἰς τὴν τουρκικὴν ἐπικράτειαν, ὅπου ἀποκατεστάθησαν, ἐπανελθόντας δὲ προσκαίρως εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Θέλοντες νὰ προλάβωμεν εἰς τὸ μέλλον τὰς παρεξηγήσεις ταύτας τοῦ νόμου, ἀφ' οὗ συνηνηνοήθημεν καὶ μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργείου, ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ σᾶς ἐπιστείλωμεν, κύριοι, τὴν παροῦσαν, καὶ νὰ σᾶς ἐξηγήσωμεν δι' αὐτῆς τὴν ἀληθῆ τῆς ἀνωτέρω σημειωθείσης διατάξεως ἔννοιαν.

Τὸ ἐδάφιον α. τοῦ ἀρθρ. 1. τοῦ ἀπὸ 15 Μαΐου 1835 περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας νόμου, διαλαμβάνει, ὅτι ἅπαντες οἱ ἐντὸς τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος γεννηθέντες εἶναι Ἕλληνες, ἂν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς γεννήσεώς των, οἱ γονεῖς των εἶχον τὸ δικαίωμα τῆς ἰθαγενείας.

Ὅθεν ὅσοι ἐκ τῶν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος μεταναστευσάντων ἐκ τῆς νῦν ἐλευθέρως Ἑλλάδος εἰς διάφορα τῆς τουρκίας μέρη, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὶν ἢ ἐκδοθῇ ὁ ἤδη ἰσχύων Νόμος περὶ Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, ἢ ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν προστασίαν Ἑλληνικῆς τινος προξενικῆς ἀρχῆς, μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Νόμου τούτου, πρέπει νὰ θεωρῶνται ἤδη ὡς γνήσιοι ἰθαγενεῖς Ἕλληνες.

Ὅσοι δὲ τῶν τοιούτων, οὔτε εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπέστρεψαν πρὸ τῆς ἀνωτέρω ἐποχῆς, οὔτε ὑπὸ τὴν προστασίαν ἐλληνικῆς προξενικῆς ἀρχῆς ἐτέθησαν, μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας νόμου, θεωροῦνται ὡς μὴ κτησάμενοι πώποτε τὴν ἐλληνικὴν ἐθνικότητα, καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ τὴν λάβωσιν, εἰμὴ ὅταν ἐκπληρώσωσι τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ἰθαγενείας νόμου.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Σεπτεμβρίου 1851.

Ἀριθ. Πρωτ. 15737.

Πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.

Ἡ πρὸ (α) τῆς ἐκδόσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 98 ἀπὸ 24 ὁκτωβρίου 1849 ἐγκυκλίου τοῦ ὑπουργείου ἐν τῷ δημοτολογίῳ Ἀθηνῶν κακῶς γενομένη ἐγγραφὴ τῶν ἐξαιτησαμένων ταύτην ἀλλοδαπῶν παρέχει ἀναντιρρήτως τὸ τεκμήριον τοῦ ὅτι οὗτοι προέθεντο νὰ προσκτήσωσι τὴν ἐλληνικὴν ἐθνικότητα. Ἐὰν δὲ δὲν ὑπέβαλον ἐγγραφον τακτικὴν αἵτησιν, τοῦτο εἶναι τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς Ἀθηνῶν ἑλλειψις, ἥτις δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ἐπιβαρύνῃ αὐτούς. Διὰ νὰ λογισθῇ ὅμως ἡ τοιαύτη ἐγγραφὴ ἀντὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου περὶ ἐλλήνων ἰθαγενείας ἀπαιτούμενης ἐγγράφου δηλώσεως εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξακριβωθῇ προηγουμένως, ἂν οἱ εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπαγόμενοι ἀποκατεστάθησαν κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ Νόμου πανοικὶ ἐντὸς τοῦ δήμου Ἀθηνῶν, ἀφ' ἧς προφορικῶς ἐζητήσαντο τὴν ἐν τῷ δημοτολογίῳ Ἀθηνῶν ἐγγραφὴν των. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι καὶ ἐπὶ τῇ περιπτώσει ταύτῃ οἱ τοιοῦτοι δὲν θεωροῦνται δημόται, πρὶν ἢ ἐκπληρωθῶσιν αἱ περὶ τριετοῦς διαρκοῦς διαμονῆς των καὶ λοιπαὶ διατάξεις τοῦ περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας Νόμου. . . .

Τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1851. Ἀθῆναι.

Ἀριθ. Πρωτ. 84.

6591. Ὑπουρ. Ἐξωτερικῶν ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8737 ἀναφορᾶς τοῦ Νομάρχου Κυκλάδων, ὅτι κατὰ τὸν νόμον περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας πρὸς ἀποβολὴν τῆς ἐλλήνων ἐθνικότητος οὔτε ἀπαιτεῖται οὔτε δίδεται ἄδεια τῆς Κυβερνήσεως.

Πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργεῖον.

. . . Ὁ νόμος περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας, ὅστις κανονίζει

(α) Σημ. Ἡρώτησεν ὁ Νομάρχης, ἂν ἡ προφορικὴ αἵτησις τῶν εἰρημένων δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἰσχυρὰ πρὸς δῆλωσιν τῆς προθέσεώς των πρὸς ἀπόκτησιν τῆς Ἑλλην. ἰθαγενείας.

τὸν τρόπον τῆς προσκλήσεως καὶ ἀποβολῆς τῆς Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, δὲν προβλέπει περὶ τῆς περιπτώσεως ταύτης· ἐν τούτῳ τὸ ἐδ. 3 τοῦ ἄρθρου 527. τοῦ ποινικοῦ νόμου τιμωρεῖ τὸν ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως πολιτογραφούμενον εἰς ξένην ἐπικράτειαν καὶ ἀποκαθιστῶντα αὐτόθι τὴν κατοικίαν του· ἔπεται δ' ἐκ τούτου ὅτι πρέπει νὰ δοθῇ ἡ ζητουμένη ἄδεια εἰς τὸν αἰτοῦντα ταύτην Ἰω. Σῖνον, διότι εἰς περιστάσιν ἐναντίαν δὲν εἶναι δίκαιον νὰ καταδιωχθῇ οὗτος ποινικῶς, ἀφ' οὗ, συμμορφούμενος μὲ τὸν νόμον, ὑπέβαλε τὴν αἴτησίν του.

Τὰς παρατηρήσεις ταύτας, ἀφ' οὗ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν, παρακαλεῖται νὰ μᾶς ἀνακοινώσῃ τὴν γνώμην του, γνωστοποιοῦν ἡμῖν συγχρόνως, ἂν ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελε σχηματίσῃ γνώμην, ὅτι πρέπει νὰ δοθῇ ἄδεια, ἀπαιτεῖται νὰ γίνῃ τοῦτο διὰ Βασιλ. διατάγματος, ὡς γίνεται, ὡςάκις πρόκειται νὰ ἀναδεχθῇ ἑλλην ξένην ὑπηρεσίαν, ἢ δι' ἀποφάσεως ὑπουργικῆς.

Τῇ 9. Ἰανουαρίου 1852. Ἀθῆναι.

Ἀριθ. 187.

Διευθύνεται ἐπὶ ἐπιστροφῇ πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργεῖον, παρακαλούμενον νὰ ἐκφράσῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος τὴν γνώμην του. Τὸ καθ' ἡμᾶς φρονοῦμεν, ὅτι, ἐπειδὴ ἡ διάταξις τοῦ 3. ἐδ. τοῦ ἄρθρου 527. τοῦ ποινικοῦ νόμου, καί τοι μὴ ὀρίζουσα σαφῶς, ὅτι ἡ Κυβέρνησις χορηγεῖ ἄδειαν πρὸς πολιτογράφησιν εἰς ξένον Κράτος, ἐπιβάλλουσα ὅμως ποινὴν εἰς τὸν οὕτω πολιτογραφούμενον ἄνευ συγκατάθεσεως τῆς Κυβερνήσεως, ἐννοεῖ, ὅτι τοιαύτη συγκατάθεσις δίδεται συνήθως καὶ δύναται ἐπομένως νὰ χορηγηθῇ εἰς τὸν ἀναφερόμενον ἡ ζητουμένη ἄδεια· ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει, ἡ ἄδεια αὕτη ἄλλην συνέπειαν δὲν δύνανται νὰ ἔχῃ, κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην, εἰμὴ τὸ ν' ἀπαλλάξῃ τὸν λαβόντα αὐτὴν τῆς ποινικῆς καταδιώξεως χωρὶς νὰ διαφυλάξῃ αὐτῷ δικαίωμά τι εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν· φρονοῦμεν δὲ προσέ-

τι, ὅτι ἡ ἄδεια πρέπει νὰ δοθῇ διὰ Βασιλ. διατάγματος, ἐν ᾧ μάλιστα πρέπει ν' ἀναφέρηται ῥητῶς, ὅτι διὰ τῆς μεταβολῆς τῆς ἐθνικότητός του ὁ λαβὼν αὐτὴν ὑπάγεται εἰς τὰς συνεπείας τοῦ Κεφ. Γ. ἄρθρου 10 §. α τοῦ περὶ ἑλλην. ἰθαγενείας νόμου, ἐπειδὴ οὐδεὶς δύναται νὰ ἔχῃ συγχρόνως δύο ἐθνικότητας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἰανουαρίου 1852.

Ἀριθ. 689.

Ἐπιστρέφεται πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν, εἰς δ λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι συμμεριζόμεθα πληρέστατα τὴν γνώμην αὐτοῦ, ὅτι ἡ συγκατάθεσις τῆς Κυβερνήσεως οὐδένα βεβαίως ἄλλον ἔχει σκοπὸν, εἰμὴ τοῦ ν' ἀπαλλάξῃ τὸν εἰς ξένον Κράτος πολιτογραφούμενον τῆς ποινῆς, ἣτις κατὰ τὸ ἄρθρον 527. τοῦ ποινικοῦ νόμου τῷ ἐπιβάλλεται, ἂν τοιαύτην δὲν ἔχῃ, καὶ τῶν συνεπειῶν ὅσας ὁ τελευταῖος παράγραφος τοῦ ἄρθρου τούτου ὁρίζει· ὅτι δὲ ἡ συγκατάθεσις αὕτη πρέπει διὰ Βασιλ. διατάγματος νὰ δοθῇ, οὐδεμίᾳ περὶ τούτου ἀμφιβολίᾳ.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 23 Ἰανουαρίου.

Βασ. Διάταγμα τῆς 13, Ἀπριλίου 1852

Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τοῦ Βασιλ. Οἴκου καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ, ἐγκρίνομεν νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὸν Κύριον Ι. Σῖνον νὰ παραιτήσῃ τὴν ἑλλην. ἐθνικότητα, καὶ ἀναλάβῃ τὴν ἐθνικότητα ἄλλης δυνάμεως ἕνεκα οὐσιωδῶν αὐτοῦ συμφερόντων, ἐφαρμοζομένου ἐν πάσῃ περιπτώσει ὡς πρὸς αὐτὸν τοῦ ἄρθρου 11, Κεφ. Γ. τοῦ περὶ ἑλληνικῆς ἰθαγενείας νόμου.

Ἀριθ. Πρωτ. 9493.

Πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.

Ἐν τῇ ἀπὸ 4. Ἀπριλ. τ. ε. ὑπ' ἀριθ. 2300, ἀναφορᾷ ὑμῶν ἐκφράζετε τὸν δισταγμὸν, ἂν ἡ κατὰ τὸ διάστημα τῆς τριετίας τιμώρησις ἐπὶ πλημμελήματι, ἢ κακουργήματι τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας ἐπὶ σκοπῷ προσκτῆσεως τῆς ἐλληνικῆς ἐθνικότητος ἀποκατασταθέντος ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ἦναι διαρκὲς κώλυμα εἰς πολιτογράφησιν, ἢ ἐπιφέρῃ μόνον τὴν διακοπὴν τοῦ ὠρισμένου χρόνου τῆς τριετοῦς ἀδιακόπου διατριβῆς.

Εἰς διασάφησιν τῆς ἀμφιβολίας σας ταύτης, κοινοποιούμεν ὑμῖν, Κύριε νομάρχα, ὅτι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ρητῶς νὰ μὴν ἐτιμωρήθῃ ὁ πολιτογραφησόμενος καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς τριετίας ἔνεκα πλημμελήματος, ἢ κακουργήματος· ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται, ὅτι, ἂν τις τῶν ὑπὸ δοκιμασίαν διατελούντων τιμωρηθῇ ἐπὶ πλημμελήματι, ἢ κακουργήματι, τὸ πρὸ τῆς πράξεως χρονικὸν διάστημα δὲν λογίζεται, ἀλλ' ἄρχεται νὰ λογίζεται ὁ χρόνος τῆς τριετίας ἐξ ὑπαρχῆς καὶ αὐτοδικαίως ἀπὸ τῆς πληρώσεως τῆς ποινῆς.

Ἐπομένως καθῆκον τοῦ νομάρχου εἶναι νὰ ἐρευνᾷ, συμφῶνως μὲ τὰ διὰ τῆς ἀπὸ 24 ὁκτωβρίου 1849, ἐγκυκλίου μας διαταχθέντα, καὶ ἂν μὲν βεβαιωθῇ, ὅτι ὁ αἰτῶν τὴν πολιτογράφησιν δὲν ὑπέστη τιμωρίαν ἔνεκα πλημμελήματος, ἢ κακουργήματος, καὶ ὅτι ἐξεπλήρωσε τοὺς λοιποὺς ὅρους τοῦ νόμου, νὰ δέχεται παρ' αὐτοῦ τὸν ὅρκον τῶν πολιτογραφουμένων, ἄλλως δὲ ν' ἀρνῆται τὴν ἐνέργειαν τῆς πολιτογραφήσεως καὶ νὰ φροντίζῃ νὰ ὑποβάλληται οὗτος εἰς νέαν τριετῇ δοκιμασίαν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς πληρώσεως τῆς ποινῆς.

Ἀθῆναι τῇ 31 Μαΐου 1852.

Ἀριθ. πρωτ. 21100.

Πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας.

... Δὲν ἐλάβετε ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 11 τοῦ περὶ ἐλληνικῆς

ἰθαγενείας νόμου, καὶ ἐντεῦθεν ἐξηγήσατε κακῶς τὸν νόμον ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, διότι ὁ ἂν καὶ ἀπέβαλε τὴν Ἑλληνικὴν ἐθνικότητα, δύναται ὅμως, ὡς ἑλ-
λην γεννηθεὶς ἐν τῇ Ἑλλάδι, ν' ἀναλάβῃ αὖθις τὸ δικαίωμα τῆς
ἐλληνικῆς ἰθαγενείας, κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρθρον τοῦ νόμου,
ἂφ' οὗ κηρύξῃ, ὅτι θέλει νὰ ἀποκατασταθῇ ἐντὸς αὐτῆς.

Ἐπομένως, ἂν ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος κατάγεται
πραγματικῶς ἐκ Θηβῶν καὶ συνεμορφώθῃ μὲ τὴν διάταξιν τοῦ
ἀνωτέρω ἄρθρου, ἄνευ περαιτέρω διατυπώσεων δικαιοῦται
νὰ λάβῃ τὸ ζητούμενον παρ' αὐτοῦ πιστοποιητικὸν ἰθαγε-
νείας καὶ ἀκολούθως τὸ ἐξωτερικὸν διαβατήριον, καὶ πρὸς τοῦτο
θέλετε ἐκδώσει τὰς ἀνηκούσας διαταγὰς σας.

Ἀθῆναι τῇ 3, Νοεμβρίου 1852.

Ἀριθ. 24424.

Πρὸς τὸν Νομάρχην Εὐβοίας.

Τὸ ἄρθρον ἕκτον τοῦ Συντάγματος τῆς Τροιζῆνος, κανονίζον
τὰ περὶ ἑλλήν. ἰθαγενείας πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ νόμου τοῦ
1835, θεωρεῖ ὡς Ἕλληνας σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ὅλους τοὺς εἰς
Χριστὸν πιστεύοντας καὶ τὴν Ἑλλάδα οἰκοῦντας.

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου τούτου, ὁ πατὴρ τοῦ
μὴ πιστεύων εἰς Χριστὸν, δὲν ἐθεωρεῖτο ὡς Ἕλλην, κατὰ τὸν
ἀγῶνα, καίτοι ἐν Καρύστῳ γεννηθεὶς καὶ κατοικῶν, καθ' ὅσον
μάλιστα οὐχὶ μόνον δὲν ἔλαβε μέρος ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος, ἀλλὰ
καὶ ἐπολέμησεν αὐτόν.

Ἡ σκέψις μας αὕτη, κύριε Νομάρχα, ἐνισχύεται ἔτι μᾶλ-
λον, καθότι ὁ πατὴρ αὐτοῦ, μεταναστεύσας εἰς Ἀσίαν, ἐβε-
βαίωσε διὰ τούτου τὴν ἀλλοδαπίαν του μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκεί-
νης καὶ δὲν ἤθελε νὰ θεωρηθῇ ἄλλως, ἥτοι ν' ἀναγνωρισθῇ ὡ-
ς Ἕλλην, δυνάμει τῆς Συνθήκης, διαμένων ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀναγνω-
ρίζων τὴν ἐλληνικὴν κυριαρχίαν.

Ὁ ἀλλοδαπὸς οὗτος . . . δὲν δύναται νὰ ὠφελῇ οὐδ' ἀπὸ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας νόμου, καθότι δὲν θεωροῦμεν αὐτὴν ἐφαρμοστέαν· ἐπειδὴ, γεννηθεὶς οὗτος ὑπὸ πατρὸς ἀλλοδαποῦ ἐν Καρύστῳ κατὰ τὸν ἀγῶνα, θεωρεῖται ὡς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γεννηθεὶς, κατὰ τὸν κανόνα αὐτοῦ, ὅπου ἡ σημαία καὶ τὸ στρατόπεδον, ἐκεῖ καὶ τὸ ἔθνος» ἐν δὲ τῇ πόλει καὶ τῷ φρουρίῳ Καρύστου ὑπῆρχεν ἡ σημαία καὶ τὸ στρατόπεδον τῆς Ὀθωμανικῆς ἐξουσίας.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, δ . . . θεωρεῖται ὑπὸ τῆς νομοθεσίας μας, ὡς ἀλλοδαπὸς, ἐν ἀλλοδαπῇ ὑπὸ ἀλλοδαποῦ γεννηθεὶς καὶ ὀφείλει νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας νόμου, ἐκτὸς ἂν ἀποδείξῃ, ὅτι ἐγεννήθη μετὰ τὴν εἰρήνην, ὅτε δύναται νὰ ὠφελῇ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2, τοῦ ἀνωτέρου νόμου.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Δεκεμβρίου 1852.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΑΥΘΕΝΤΩΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ

ΔΙΑ ΤΕ ΤΩΝ ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΔΙΑΤΑΓΩΝ.

ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΛΥΤΙΚΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ.

1. **Μ**ὲ ποίας διατυπώσεις ὀφείλει νὰ συμμορφωθῇ ὁ Ἕλλην, ὁ θέλων νὰ λάβῃ Ἕλλην. ἐξωτερικὸν διαβατήριον ; — "Ορα ὁδηγίας τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑξωτερικῶν κ.τ.λ. Ὑπουργείου, ἀπὸ 7 Ἰανουαρίου 1843, σελ. 42.
 2. Οἱ μὴ ἐμπροθέσμως μεταναστεύσαντες ὀφείλουσι πρὸς πρόσκτησιν τῆς Ἕλλην. ἰθαγενείας νὰ ἐκπληρώσωσι τοὺς ὅρους τοῦ νόμου περὶ πολιτογραφήσεως ; — "Ορα ἐπισημ. ἀριθ. 6258 ἀπὸ 7 Μαΐου 1845. σελ. 58.
 3. Ἀπαιτεῖται ἄδεια τῆς Κυβερνήσεως πρὸς παραδοχὴν ὑπηρεσίας, προσφερομένης ὑπὸ ἐταιρίας σιδηροδρόμων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ; — "Ορα διαταγὴν ἀριθ. 2674 Μαρτίου 7. 1846 σελ. 58.
 4. Ἕλλην ἀποβαλὼν τὸ τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας δικαίωμα ἀπαιτεῖται νὰ συμμορφωθῇ μὲ τοὺς περὶ πολιτογραφήσεως ὁρισμοὺς τοῦ νόμου πρὸς ἀνάκτησιν αὐτοῦ ; — "Ορα Β. Διάταγμα ἀριθ. 14619. 30 7βρίου 1846. σελ. 59.
- "Ιδε καὶ τὸ ἀπὸ 3 Ἰουνίου 1847. Βασιλ. διάταγμα ἐν Σελ. 60, τὴν ἀπὸ 3 Νοεμβρίου 1852, ὑπ' ἀριθ 21100 διαταγὴν ἐν Σελ. 104 καὶ ἀναλυτικὴν ἔκθεσιν ἐν Σελ. 20
5. Ἡ ἐκτὸς τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους ἔξοδος τοῦ ὑπὸ πολιτικὴν δοκιμασίαν ἀλλοδαποῦ διακόπτει τὸν χρόνον τῆς τριετοῦς διατριβῆς, τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενον ; — "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 1880 Φεβρουαρίου 10. 1847 διαταγὴν, σελ. 60.
 6. Τὶ ἐννοεῖ ὁ νόμος διὰ τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 8 ἐκφράσεως « πολιτικὰ δικαιώματα ; — "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 1880 ἀπὸ Φεβρ. 10. 1847 διαταγὴν ἐν σελ. 61.

"Ιδε καὶ τὴν ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1847 ὑπ' ἀριθ. 10493. δια-

ταγήν ἐν σελ. 64 καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 129 ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου 1849 ἐγκύκλιον ἐν Σελ. 76.

7. Κατὰ ποῖον τρόπον δίδοται ἡ ἄδεια πρὸς παραδοχὴν ὑπηρεσίας ξένης Κυβερνήσεως; — "Ορα Βασ. Διάταγμα ἀριθ. 5190 ἀπὸ Ἀπριλίου 5 1847. σελ. 59.

8. Ἡ εἰς δήμους ἐγγραφὴ τῶν τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν κερκτημένων δύναται νὰ γίνῃ καὶ μακρόθεν; — "Ορα ἐγγραφον ἀριθ. 6031 τῆς 16 Μαΐου 1847. σελ. 62.

9. Εἰς ποίαν ἀρχὴν ὑποβάλλεται ἡ τῆς πολιτογραφήσεως αἰτήσεις παρὰ τοῦ ἀλλοδαποῦ, τοῦ προτιθεμένου τὴν πρόσκτησιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἐλλην. ἰθαγενείας; — "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 10493 ἀπὸ Ἰουλίου 10 1847 διαταγήν σελ. 63.

Ἴδε καὶ τὴν ἀπὸ 24 Ὀβρίου 1849, ὑπ' ἀριθ 98, ἐγκύκλιον ἐν Σελ. 71.

10. Κατὰ ποῖον τρόπον ἀπαιτεῖται νὰ γίνηται ἡ εἰς δήμους ἐγγραφὴ τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμενόντων ἐλλήνων; — "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 1657. ἀπὸ Αὐγούστου 25 1847. ἐγκύκλιον σελ. 64.

11. Ποία Ἀρχὴ εἶναι ἀρμοδίᾳ πρὸς λήψιν τῶν μέτρων ἐξασφαλίσεως καὶ διαθέσεως τῆς περιουσίας τῶν ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως μεταναστεύσαντων εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἐλλήνων κατὰ τὸ ἀρθρ. 527 τοῦ ποινικοῦ νόμου; — "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 193 ἀπὸ Νοεμ. 20. 1848 ἐγκύκλιον σελ. 67.

12. Ξένη νυμφευθεῖσα Ἕλληνα προσκτᾶται αὐτοδικαίως διὰ τοῦ γάμου τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν; — "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 4697 ἀπὸ Μαρτίου 14. 1849 διαταγήν σελ. 69.

13. Πρέπει νὰ ἐγγράφωνται εἰς τὸ δημοτολόγιον καὶ αἱ γυναῖκες ὕπανδροι, ἢ χῆραι; — "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 4697 ἀπὸ Μαρτίου 14. 1849 διαταγήν σελ. 70.

14. Ποῖοι οἱ ὅροι, οὓς ὀφείλει νὰ ἐκπληρώσῃ ὁ ἀλλοδαπὸς, ἵνα προσκτήσῃται τὸ δικαίωμα τῆς ἐλλην. ἰθαγενείας; — "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 98 ἀπὸ Ὀβρίου 24. 1849 ἐγκύκλιον σελ. 71.

15. Ἡ πολιτογράφησις τοῦ ἀλλοδαποῦ συνεπάγεται τὴν τῆς

- συζύγου καὶ τὴν τῶν τέκνων του ; — "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 98 ἀπὸ 24 86ρίου 1849 ἐγκύκλιον σελ. 73.
16. Ποῖος ὁ τύπος τοῦ ὅρκου ὃν δίδουσιν οἱ πολιτογραφούμενοι ; — "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 98, ἀπὸ 86ρίου 24 1849 ἐγκύκλιον σελ. 73.
17. Ἐγγραφή ἀλλοδαποῦ εἰς τὸ δημοτολόγιον, γενομένη κατ' αἵτησιν αὐτοῦ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 98 ἐγκυκλίου, ἐπέχει τόπον δηλώσεως ; — "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 166 ἀπὸ Ἰαννουαρίου 19 1850. σελ. 77.
- "Ιδε καὶ τὴν ἀπὸ 26 Μαΐου 1851 ὑπ' ἀριθ. 51 ἐγκύκλιον Σελ. 92.
18. Πότε καὶ κατὰ ποίους τύπους δύναται νὰ χαρισθῇ τὸ δικαίωμα τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας ; — "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 694 ἀπὸ Ἰαννουαρίου 19 1850. διαταγὴν σελ. 78.
19. Ἀλλοδαπὸς, δηλώσας τὴν πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας πρόθεσίν του, ἀπολαύει τοῦ δικαιώματος τοῦ πένητος, περὶ οὗ διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον 220 τῆς πολιτικῆς δικονομίας ; — "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 37 ἀπὸ Ἀπριλίου 25 1850 ἐγκύκλιον. σελ. 79.
20. Τὶ ὀφείλει νὰ πράξῃ ὁ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γεννηθεὶς ὑπὸ πατρὸς Ἕλληνας ἀποβαλόντος τὴν ἑλλην. ἐθνικότητα ; — "Ορα ἐπισημ. ἀρθ. 8283 ἀπὸ Μαΐου 19 1850. σελ. 82.
21. Κατὰ ποίας περιστάσεις εἶναι ἐπιτετραμμένον εἰς τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς νὰ ἐκδίδωσι πιστοποιητικὰ ἰθαγενείας ; "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 73 ἀπὸ Ἰουλίου 15 1850. ἐγκύκλιον. σελ. 82.
- "Ιδε καὶ τὸν ἀπὸ 7. Ἰαννουαρίου 1843 κανονισμόν περὶ ἐξωτερ. διαβατηρίων ἐν σελ. 42, καὶ τὴν ἀπὸ 5 Φεβρ. 1851 ὑπ' ἀριθ. 8 ἐγκύκλιον ἐν σελ. 84.
22. Κατὰ ποῖον τύπον συντάσσονται τὰ πιστοποιητικὰ ἑλλην. ἐθνικότητος, τὰ ὅποια ὀφείλουσι νὰ προσάγωσιν οἱ ναυτικοὶ, οἱ θέλοντες ν' ἀναγνωρισθῶσι πλοίαρχοι, ἢ κυβερνῆται ; — "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 8. ἀπὸ Φεβρ. 5 1851. ἐγκύκλιον. σελ. 84.

23. Ποῖος εἶναι ὁ τελευταῖος νόμος, ὅστις ἔσχυε πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ ἐλληνικῆς ἰθαγενείας ; — "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 8 ἀπὸ Φεβρ. 5 1851 ἐγκύκλιον. σελ. 86.
 Ἰδε καὶ τὴν ἀπὸ 26 Μαΐου 1851 ὑπ' ἀριθ. 51 ἐγκύκλιον ἐν σελίδι 93.
24. Τίνων τόπων τῆς Ὀθωμανικῆς ἐπικρατείας κάτοικοι εἶχον τὸ δικαίωμα τῆς μεταναστεύσεως ; — "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 8. ἀπὸ Φεβρ. 5 1851 ἐγκύκλιον. σελ. 86.
 Ἰδε καὶ ἀναλυτικὴν ἔκθεσιν ἐν σελ. 6.
25. Πότε ἐληξεν ἡ πρὸς μετανάστευσιν προθεσμία ; — "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 8. ἀπὸ Φεβρ. 5 1851 ἐγκύκλιον. σελ. 86.
 Ἰδε καὶ ἀναλυτικὴν ἔκθεσιν ἐν σελ. 6.
26. Ὁ γεννηθεὶς ἐν τῇ Ἑλλάδι ὑπὸ γονέων ἀλλοδαπῶν ὀφείλει ν' ἀπαιτήσῃ τὴν Ἑλλην. ἰθαγένειαν ἐντὸς τοῦ ἔτους τοῦ ἐπομένου τῇ ἐποχῇ τῆς ἐνηλικιότητός του ; — "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 8. ἀπὸ Φεβρ. 5 1851 ἐγκύκλιον. σελ. 86.
 Ἰδε καὶ ἀναλυτικὴν ἔκθεσιν ἐν σελ. 10.
27. Ὁ εἰς τὴν ἀτομικὴν ὑπηρεσίαν διοικητοῦ ξένης Κυβερνήσεως προσκολληθεὶς ἀποβάλλει τὴν ἑλλην. ἰθαγένειαν ; — "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 1174. ἀπὸ Μαρτίου 14. 1851. ἐπισημ. σελ. 89.
28. Ἡ ἐν τῷ ἐλληνικῷ στρατῷ ὑπηρεσία δύναται νὰ προσποιήσῃ εἰς τίνα τὸ δικαίωμα τῆς ἐλληνικῆς ἰθαγενείας, ἀν οὗτος δὲν ἐξεπλήρωσε τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ περὶ ἑλλην. ἰθαγενείας νόμου ; — "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 35. ἀπὸ Ἀπριλίου 12. 1851 ἐγκύκλιον. σελ. 90.
 Ἰδε καὶ τὴν ἀπὸ 31 Μαΐου 1851. ὑπ' ἀριθ. 8370 διαταγὴν ἐν σελ. 96.
29. Ἡ ἐγγύησις, ἣν ὀφείλει νὰ προσφέρῃ ὁ θέλων νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ ἐλληνικὸν διαβατήριον, δύναται νὰ δοθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐπάρχου ; — "Ορα τὴν ὑπ' ἀριθ. 6407 ἀπὸ ἀπριλ. 27 1851. ἐπισημείωσιν ἐν σελ. 91, καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1981 ἀπὸ Μαΐου 7 1851 ἐγκύκλιον. σελ. 92.
30. Ἡ εἰς ἐλληνικὸν πλοῖον ναυτολόγησις ἀλλοδαποῦ, δηλώ-

σαντος τὴν πρόθεσιν ἑαυτοῦ πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, διακόπτει τὸν πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενον χρόνον τριετοῦς συνεχοῦς ἐν τῇ ἑλληνικῇ χώρᾳ διατριβῆς ; — Ὅρα τὴν ὑπ' ἀριθ. 12176. ἀπὸ Αὐγούστου 1 1851. ἐγκύκλιον ἐν σελ. 97.

31. Ποῖοι τῶν γεννηθέντων μὲν ἐν τῇ νῦν ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι, μεταναστευσάντων δὲ πρὸ τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος εἰς διάφορα μέρη τῆς Τουρκίας εἰσὶν Ἕλληνες ; — Ὅρα τὴν ὑπ' ἀριθ. 81 ἀπὸ 7βρίου 10 1851 ἐγκύκλιον. σελ. 99.

32. Ἡ ἐπὶ προφορικῇ αἰτήσῃ γενομένη ἐγγραφή εἰς τὸ δημοτολόγιον πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 98 ἐγκυκλίου, δι' ἧς εἰσῆχθησαν τὰ βιβλία τῶν δηλώσεων, ἐπέχει τόπον δηλώσεως ; — Ὅρα τὴν ὑπ' ἀριθ. 15737 ἀπὸ 7βρίου 23 1851 διαταγὴν σελ. 100.

33. Τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγειν ἀλλοδαπὸν εἶναι ἐκ τῶν ἀσυκῶν δικαιωμάτων ; — Ὅρα τὸ ὑπ' ἀριθ. 8903 ἀπὸ 7μβρίου 4 1851 ἐγγραφὸν σελ. 98.

34. Ἡ πρὸς παραδοχὴν ξένης ἐθνικότητος συγκατάθεσις τῆς Κυβερνήσεως ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ νὰ διατηρήσῃ εἰς τὸν λαβόντα αὐτὴν τὴν ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν ; — Ὅρα τὴν ὑπ' ἀριθ. 84 ἀπὸ Ἰανουαρίου 9. 1852. ἐπίσημ. σελ. 101.

Ἰδε καὶ τὰς ἀπὸ 17 καὶ 23 Ἰανουαρίου 1852 ἐπισημειώσεις τῶν ὑπουργείων ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης, καὶ τὸ ἀπὸ 13 Ἀπριλ. 1852 Β. διάταγμα ἐν σελ. 102.

35. Ἡ κατὰ τὸ διάστημα τῆς πολιτικῆς δοκιμασίας τιμώρησις τοῦ προτιθεμένου νὰ πολιτογραφηθῇ διακόπτει τὸν κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου ἀπαιτούμενον πρὸς τοῦτο χρόνον τῆς τριετίας ; — Ὅρα τὴν ὑπ' ἀριθ. 9493 ἀπὸ Μαΐου 31 1852 διαταγὴν σελ. 103.

36. Ὁθωμανὸς γεννηθεὶς ἐν Ἑλλάδι πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ νόμου εἶναι Ἕλλην, ἢ δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας κατὰ τὸ ἄρθρον 2 ; — Ὅρα τὴν ὑπ' ἀριθ. 24424 ἀπὸ Δεκεμβρίου 20 1852 διαταγὴν σελ. 104.

37. Τὶ ἐννοεῖ ὁ νόμος διὰ τῆς λέξεως « γονεῖς ; — "Ορα ἀναλυτικὴν ἔχθουσιν ἐν σελ. 4.
38. Ποία ἡ ιδιότης νόθου τέκνου Ἑλληνίδος καὶ ἀγνώστου πατρὸς ; — "Ορα ἀναλυτικὴν ἔχθουσιν ἐν σελ. 4.
39. Ὡσαύτως τέκνου γεννηθέντος ὑπὸ πατρὸς διατελοῦντος ὑπὸ τὴν πολιτικὴν δοκιμασίαν τῆς τριετοῦς διαμονῆς ; — "Ορα ἀναλυτικὴν ἔχθουσιν ἐν σελ. 4.
40. Ποία ἡ νομοθεσία ἡ διέπουσα τὰ περὶ ἑλλην. ἰθαγενείας πρὸ τοῦ νόμου τῆς 15 Μαΐου 1835 ; — αὐτόθι σελ. 4.
41. Ποίους ὅρους ὤφειλον νὰ ἐκπληρώσωσιν οἱ τὸ δικαίωμα μεταναστεύσεως ἔχοντες ; — "Ορα αὐτόθι σελ. 6 καὶ 7.
42. Οἱ πρὸ τῆς 16 Ἰουνίου 1830 μεταναστεύσαντες εἰσὶν Ἕλληνες ; — "Ορα αὐτόθι σελ. 6 καὶ 7.
43. Τὰ ἀνήλικα τέκνα, τὰ ἐντὸς τῆς προθεσμίας μεταναστεύσαντα μετὰ τῶν γονέων, ἢ ἐπιτρόπων των, εἰσὶν ὡσαύτως Ἕλληνες ; — "Ορα αὐτόθι σελ. 7 καὶ 8.
44. Ὁ ἐν τῇ Ἑλλάδι ὑπὸ ἀλλοδαπῶν γεννηθεὶς ὀφείλει ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἑλλην. ἰθαγένειαν ἐντὸς τοῦ ἔτους τοῦ ἐπομένου τῇ ἐποχῇ τῆς ἐνηλικότητός του ; — "Ορα ἀναλυτικὴν ἔχθουσιν ἐν σελ. 10.
45. Εἶναι δεκτὸς εἰς πολιτογράφησιν ἀνήλικος ἀλλοδαπός ; — "Ορα αὐτόθι ἐν σελ. 13.
46. Ποία ἡ ιδιότης Ξένης νυμφευθείσης Ἑλληνα ; — "Ορα αὐτόθι σελ. 13.
47. Ποία ὡσαύτως ἡ ιδιότης αὐτῆς, ὅταν ὁ γάμος κηρυχθῇ ἄκυρος ; — "Ορα αὐτόθι σελ. 13.
48. Ὡσαύτως μετὰ τὴν διάζευξιν, ἢ χηρείαν ; — "Ορα αὐτόθι.
49. Ἡ πολιτογράφησις πρέπει ν' ἀποφασισθῇ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ; — "Ορα αὐτόθι σελ. 14.
50. Τὶ ἐννοεῖ ὁ νόμος διὰ τῶν ἐκφράσεων « δημοσία θέσις, ἢ ὑπηρεσία ; » — "Ορα αὐτόθι σελ. 18.
51. Ποία ἡ ιδιότης ἑλληνίδος νυμφευθείσης ξένον ; — "Ορα αὐτόθι σελ. 19.

37. Τὸ ἐννοεῖ δὲ νόμος διὰ τῆς λέξεως ὡς ὅτι — "Οὐκ ἔστιν
38. Ποῖα ἢ ἰδιότης τῶν νομῶν τῶν νομῶν καὶ ἀντιστοιχίαν
39. Ποῖα ἢ ἰδιότης τῶν νομῶν τῶν νομῶν καὶ ἀντιστοιχίαν
40. Ποῖα ἢ ἰδιότης τῶν νομῶν τῶν νομῶν καὶ ἀντιστοιχίαν
41. Ποῖα ἢ ἰδιότης τῶν νομῶν τῶν νομῶν καὶ ἀντιστοιχίαν
42. Ποῖα ἢ ἰδιότης τῶν νομῶν τῶν νομῶν καὶ ἀντιστοιχίαν
43. Ποῖα ἢ ἰδιότης τῶν νομῶν τῶν νομῶν καὶ ἀντιστοιχίαν
44. Ποῖα ἢ ἰδιότης τῶν νομῶν τῶν νομῶν καὶ ἀντιστοιχίαν
45. Ποῖα ἢ ἰδιότης τῶν νομῶν τῶν νομῶν καὶ ἀντιστοιχίαν
46. Ποῖα ἢ ἰδιότης τῶν νομῶν τῶν νομῶν καὶ ἀντιστοιχίαν
47. Ποῖα ἢ ἰδιότης τῶν νομῶν τῶν νομῶν καὶ ἀντιστοιχίαν
48. Ποῖα ἢ ἰδιότης τῶν νομῶν τῶν νομῶν καὶ ἀντιστοιχίαν
49. Ποῖα ἢ ἰδιότης τῶν νομῶν τῶν νομῶν καὶ ἀντιστοιχίαν
50. Ποῖα ἢ ἰδιότης τῶν νομῶν τῶν νομῶν καὶ ἀντιστοιχίαν
51. Ποῖα ἢ ἰδιότης τῶν νομῶν τῶν νομῶν καὶ ἀντιστοιχίαν

Πᾶν ἀντίτυπον, μὴ φέρον τὴν ἐξῆς ὑπογραφήν, θεωρεῖται ὡς
ἐκ τυποκλοπίας προερχόμενον.

Handwritten signature

Christopulos, Ch.

[Nichtlateinische Schriftzeichen] Griechische Nationalität, d. v. Erklärung des Gesetzes über griech. Nation (Sep.- Abdr. aus dem Ministerialblatt des Auswärtigen)

1853

J.rel. 1650 r

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10564846-6